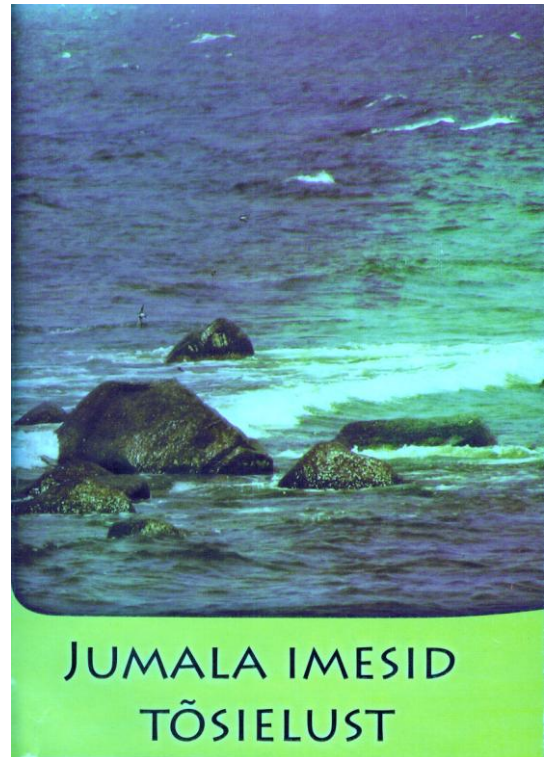

JUMALA IMESID TÕSIELUST

Saateks

Hea lugeja, see raamat on mõeldud usu äratamiseks ja kinnitamiseks sinu südames. Algul ma kogusin neid lugusid mitmelt poolt enda ja oma tuttavate jaoks. Siis leidsin põnevaid lugusid venekeelsetest ajakirjadest, millised eesti keelde tõlkisin. Alles hiljuti tuli tunnetus, et peaksin need lood välja andma raamatuna lugemiseks laiale ringile.

Raamatu lühilood tunnistavad Jumala armastusest ja abist. Kõiki on kutsutud tunnistajaiks ja rõõmusõnumi kuulutajaiks kaasinimestele, et Jumal armastab ja päästab. Maa peal elades ütles Jeesus oma järgijatele: „*Teod, mis ma teen, tunnistavad minust*” (Johannese 5,36). Jumal soovib, et iga inimene kuuluks talle, usuks temasse, armastaks teda ja teeniks teda. Ent see on võimalik vaid siis, kui me teda tundma õpime, sest usk tuleb kuulutusest (Roomlastele 10,17) ja Jumala tundmisest.

Esitatud lugude kaudu saab lugeja ettekujutuse Jumala tegevusest mitmel tasandil. Ta ruttab appi, kui me tema poole pöördume, vastab hädasolijale, kutsub oma kaastööliseks, õpetab, manitseb või sekkub olukorda, kui vaja, sest ta on halastaja ja armuline Jumal ning soovib meile ainult head.

See raamat juhib lugeja tähelepanu ka igaviku küsimustele - taevale ja pörgule Kuhu läheb hing pärast surma, sest hing on ju surematu? Kas kõik saavad taevasse? Mida teha, et leida tee Jumala juurde? Neile küsimustele leiab lugeja vastused palve ja Jumala Sõna uurimise kaudu, sest inimesele antud elu on tema silmis väga kallis.

Evi Anni

Sisukord

Saateks.....	1
Jumala imeline abi.....	2
Kui lennukimootorid jäid seisma.....	3
SOS-appihüüd eestpalveks.....	4
Ahastusest uude ellu.....	5
Vägev Päästja.....	6
Sündmus Karjala Kannasel.....	7
Fudžijama ime.....	8
Jõulud maailma äärtes.....	10
Mulle näidati taevast.....	12
Jumalasukulase agarus on 100 naela raske.....	13
Alaline kooselu Issandaga.....	14
Johannes Karlsoni elulugu.....	15
Madu kaela ümber.....	18
Tõeline ime.....	19
Suvila naaber.....	20
Nataša.....	22
Puusärk elavale.....	25
Meeleparandus.....	26
Jeesus päästis mind hukkumisest.....	31
Imeline kohtumine.....	34
Jumal ei tee vigu.....	36
Surm käis mu järel.....	38
Ma ei tahtnud hukkuda.....	41

Jumala imeline abi

Ivonne - noor 23-aastane üliõpilane, jutustab loo, kuidas ta pääses paadi hukkumisel verejanuliste haikalade käest India ookeanis. Teda aitasid delfiinid. Ta nimetas neid "mere ingliteks".

Dr Alary Heidorn, ühe Ookeaniuurimise instituudi direktor, pole delfiinide abi üle põrmugi üllatunud. Ta ütleb, et kogu inimajaloos on palju selliseid juhtumeid ette tulnud. Delfiinid on ainsad mereimetajad, kes on inimeste sõbrad ja kaitsevad neid alati haide eest.

Üks mees sel korral pääsenuist, 35-aastane Georg Brestenbach jutustas: "Ivonne julgus ja vastupidavus ujumises olid tohutud, kui ta läks abi otsima. Ilma tema pingutusteta oleksime kõik olnud merepõhjas."

Ivonne on Pretooria ülikooli üliõpilane ja ta ise jutustab sellest kannatusest uppumisohus olles ja ka neist "mere inglitest", kes päästsid ta elu. "Igaüks, kes ütleb, et Jumalat pole olemas, peaks tulema minu juurde. Nad ei oska sellest aru saada, enne kui nad usuvad, et Jumal päästis mind. Seal ma siis olin - merehädaline, ujudes oma elu eest läbi tormise India ookeani, pool tosinat ähvardavat haikala keerlesid mu ümber, olles erutatud verest, mis imbus mu vigastatud jalast. Ma võisin ainult palvetada. Ja siis korraga sündis ime - mere sügavusest ujusid välja delfiinid. Ma nimetan neid "mere ingliteks".

Terve see lugu algas ühest puhkuserisist Ida-Aafrika rannikule. See oli esmaspäeval, 4. Septembril 1971.aastal. Meie lahkusime varahommikul Inhaca saarelt, et sõita paadiga rannäärssesse kuurorti Lorenzo Marquese. Olime veendunud, et meie seitsme meetri pikkune kajutiga paat Scorpio katab kerge vaevaga 18 kilomeetri pikkuse teekonna mandrile. Varsti läks paadi mootor rikki. Paat jäi abitult triivima ning päeva kestel hakkas merel puhuma tugev tuul, tekitades 7,5 meetri kõrguseid murdlaineid, mis ründasid meid ümberringi. Ja siis teisipäeva varahommikul tabas meid kolm hiigelsuurt 10 meetri kõrgust murdlainet. Scorpio vajus merepõhja 10 sekundi jooksul.

Üks mees uppus kohe, ülejäänud hoidsid kinni üksteist ja oma korkvestidest. Koiduvalguses nägin, kui meeletult näod olid meil kõigil. Otsustasin ujuda abi otsima. Möödusid mõned tunnid ja ma võisin olla juba 155 km teistest eemaldunud, kui möödusin ühest ujuvast merepoist. Arvasin kohe, et maa peab

olema läheduses ja püüdsin jätkata ujumist. Aga siis nägin äkki enda ümber ringlevat kuut haikala. Mu jalad olid saanud kriimustada, kui mootorpaat Scorpio vajus laineisse. Nüüd jätsid need vette verise joone.

Ma ei sattunud hüsteeriasse ega hakanud karjuma. Olin valmis surema, kuid mul oli kole hirm, et haikalad kisivad mu keha tükkideks.

Hakkasin suure häälega valjusti palvetama: "Nüüd, Jumal, ma palun Sind! Sa pead mind aitama! Palun, palun aita mind!" Ja Jumal kuulis mu palvet. Meresügavusest ilmusid kaks delfiini ja ujusid minu poole, teine teisele küljele, et kaitsta mind haikalade eest. Hakkasin siis edasi ujuma koos nende kahe kaitseinglist saatjaga.

Kuid ma väsisin vahel ära ja vajusin vee alla. Igal sellisel juhul andis üks delfiinidest mulle müsku, tõugates mind ülespoole ja ma ujusin uuesti vee peale. Püüdsin ujuda delfiinidele lähemale, aga siis nad eemaldusid minust, nagu ei tahaks nad, et ma neid puudutan. Ma olin väsinud

Pöördusin ümber, et ujuda tagasi poi juurde. Mu kaks sõpra ujusid minuga kaasa. Kui ma kohale jõudsin, hakkasid delfiinid mind lükkama üles poi peale. Varsti, olles poil, nägin, et üks aurik oli minust möödumas. Nad nägid mind. Mind tõsteti veest välja aurikule, delfiinid aga ujusid eemale oma teed.

Sõites aurikuga, leidsime ülejäänud Scorpio reisijad üles. Kaks neist olid uppunud, aga neli veel elus.

Delfiinidest veel nii palju, et kui nad jätsid mind poi peale, kust mind päästeti, siis nad lahkusid. Kui nad hakkasid lahkuma, siis ma kisendasin neile järele. Ma tundsin, nagu oleksin jäädavalt kaotanud oma kaks kõige paremat sõpra."

Kui lennukimootorid jäid seisma

Mõni aasta tagasi võisime lugeda ajalehtedest ühest lennuõnnetusest Inglismaal. Dublin-Birminghami lennuliinil lendav reisilennuk kukkus alla, kuid kõik reisijad jäid ellu. Mitte ükski ei saanud tõsiselt vigastada. Mõni päev hiljem lugesin usaldusväärset kirjeldust ühelt kaasreisijalt. Ta ise tunnistab, et varem ta polnud uskunud imedesse. Jutustus on tõeline tunnistus sellest, kuidas Jumal vastab palvetele.

Too reisija kirjeldab oma juhtumit. "Kui hädaoht läheneb, saadab Jumal oma ingli," oli minu emal kombeks öelda, kui olin väike. Käesolevas sündmuses oli inglise stjuardess. Meid oli 22 reisijat, 19 täiskasvanut ja 3 last. Reis läks ilma vahejuhtumiteta. Päike paistis pilvitust taevast. Meie nägime juba oma reisi eesmärki, sest olime lähenemas Birminghamile. Kõik reisijad hakkasid valmistuma lennukilt lahkumiseks, kuna lennuk pidi mõne minuti pärast maanduma.

Siis see juhtuski! Lennuki mootorid jäid korraga seisma. Enne, kui keegi meist veel juhtunust midagi taipas, hakkas lennuk järjest kasvava kiirusega kihutama maa poole. Enamik tajus, et võib juhtuda midagi kohutavat, reisijad hakkasid paanilises hirmus karjuma.

Sel hetkel kõlas stjuardessi selge ja rahulik hää: "Püüame nüüd olla rahulikud! Kui me kõik palume Jumalat, siis Ta teeb, et sünnib ime!"

Kõik olid silmapilkselt sõnakuulelikud. Igas vanuses reisijad - mehed, naised ja lapsed, kristlased ja uskmatud -, kõik palusid Jumalalt abi.

Selle järele jäid kõik vaikselt ootama, mis juhtub. Ei kostnud ainustki karjet ega olnud ka enam kabuhirmu.

Lennuki juhtpuldil istuv komandör Henleyn palus ka imet, sest ta nägi, kuidas maa lähenes kohutava kiirusega. Sel hetkel, mil lennuk puudutas maad, kostis plahvatus. Kõik aknad paiskusid purustatult kildudeks ja metallosi lendas õhus. Lennukijuht tundis veel üht tugevat raputust, siis raksatas lennuki esimene osa lahti, viskus mööda maad edasi ja peatus eemal. Seda mäletas ta selgesti, kui sündmusest hiljem rääkis.

Lendur, kes polnud tõsiselt vigastatud, proovis kohe lennuki vrakist välja rabeleda, et näha, mis on saanud reisijatest. Lennuk oli keskelt pooleks murdunud ja komandör leidis teise poole, kus reisijad sees olid, umbes 500 meetrit eemal puusse takerdunult. Veel enne, kui ta sinna jõudis, kuulis ta stjuardessi rahulikku häält, kes purunenud lennukist reisijaid välja aitas. Ime oli sündinud.

Keegi vanem meesreisija otsis ärritunult oma koera, kuid koergi polnud kadunud. Ta oli hüpanud lennukist välja enne reisijaid ja leiti hiljem tervena lähedalolevast talust.

Siis kogunesid kõik reisijad stjuardessi juurde, tänamaks teda abi eest, et ta oli kriitilisel hetkel nii rahulikult olukorra üle valitsenud. Kuid tema langetas alandlikult pea ja ütles: „Ärge tänage mind, vaid tänagem Jumalat tema imelise abi eest." Ja nüüd, nii nagu varem lennukiski, põlvitasime kõik sõnakuulelikult selle puu alla, kust meid oli päästetud.

See tõestisündinud lugu on vägev tunnistus sellest, et tasub paluda. On ju loendamatu fakte, mis räägivad palve läbi sündinud imedest. Laskem sel sündmusel end tiivustada, et me tarvitaksime meile antud eesõigust palveks.

Ajalugu räägib rahvastest ja suguharudest, kes on päästetud palve läbi. Veel tänapäevalgi leidub riigivalitsejaid, kes iga päev paluvad Jumalat ja veel tänapäevalgi teeb Jumal imesid nende inimeste läbi, kes võtavad aega palveks.

Hyvä Sanoma 1972.a.

SOS-appihüüd eestpalveks

Torm möllas, lained tormasid vastu laeva, mis näis igal hetkel tükkideks puruneda võivat. Siis otsustas kapten Smith, et ta saadab kohe SOS-appihüüde eestpalveks.

Kogu õhuruum ragises SOS appihüüetest ja ohtliku olukorra sõnumitest. Hädahoos viibivad laevad saatsid signaale. Aga kõige tungivam ja ebatavalisem sõnum saadeti välja Rosario nimeliselt laevalt. Selle sõnumi saatis kapten Leslie Smith ja see kandis tema allkirja.

Rosario - endine sõjalaev -, oli reisil Belfastist Nova Scotiast Jacksonvillesse, Floridasse USA-s. Laev raksus ja ragises igast liitekohast üleliigse lasti raskusest. Kapten Smith seisis komandosillal ja vaatas alla tekile, mis otse vahutas veemasside all. Madalamatest tekiehitustest pühkisid lained kogu aeg üle. Baromeetri nõel näitas "tormisest" veelgi allapoole. See polnud enam harilik torm, vaid päris maru — orkaan.

Meeskond oli teinud kõik, mida suutis, et sulgeda laevaluugid võimalikult tihedalt, aga mõned luugid olid purunenud ja pumbad töötasid täie jõuga, et laeva tungivat vett välja pumbata.

Kapten seisis tüürimehe kõrval ja vaatas mere julma mässamist. Ta mõistis, et kui Jumal ei võta asja oma hoolde, siis nende laev ühes meeskonnaga hukub ja vajub mere põhja.

Mõni aeg hiljem, pärast seda maru, istusin ma ühel päeval kapten Smithi ja tema abikaasa seltskonnas ja nad jutustasid mulle sellest, mis tormi ajal oli juhtunud.

Kapten kõneles: "Selle tormi ajal ma sõna tõsiselt mõttes roomasin alla kajutisse, kus ma põlvitasin palveks ja hüüdsin Jumala poole, et ta vaigistaks tormi ja hoiaks laeva ning meeskonda hukkamise eest. Siis läksin tagasi komandosillale ja vaatasin kinomeetrit. Rosario kallak oli juba 35 kraadi. Nii ei võinud kaua kesta, laev oleks vajunud põhja. Kartsin, et vana sõjalaev võib murduda pooleks.

Ma olin oma elus püüdnud ka omamoodi paluda Jumalat, kuigi ma polnud seda enam mitmel aastal teinud. Teadsin, et mul polnud õiget vahekorda Jumalaga. Olin juba saatnud telegrafisti kaudu raadiogrammi rannavalvesse, et oleme suures hädahoos. Oli veel üks asi, mida võisin teha. Kutsusin raadiotelegrafisti komandosillale ja andsin talle sõnumi edasisaatmiseks oma abikaasale. See oli järgmine: "Laev on hädahoos! Palu väga, et torm raueks!"

Saadest minu sõnumi, helistas Jacksonville! raadiojaama telegrafist kohe mu abikaasale Panama Citysse Floridas. See, mis siis juhtus, päästis laeva ja terve meeskonna elud.

Edasi jutustas kapten Smithi abikaasa. "Sain sõnumi kätte varasel õhtupoolikul. Mu ema oli just tulnud mulle külla. Põlvitasime ja hüüdsime Jumala poole. Vähe aja pärast tegi mu ema ettepaneku, et kutsuksime ka kaks naabrinaist appi paluma. Need olid tuntud palvevõitlejad.

Nii me põlvitasime neljakesi Issanda ees palves ja pommitasime taevast oma palvetega. Ükski meist ei kahelnud. Olime kindlad, et Jumal vastab ja päästab laeva ühes meeskonnaga."

Siis kõneles jälle kapten Smith: "Rannikul oli mitmeid teisigi laevu samal ajal samasuguses ohus kui meie. Kuulsin hiljem, et nende laevade telegrafistid olid oma vastuvõtjatega püüdnud kinni minu appihüüde eestpalveks oma naisele. Niiviisi sai see kutsung väljenduseks minu usust Jumala abisse julgustuseks ka teistele merehädalistele.

Läksin veel kord oma kajutisse. Ennast kõvasti voodi vastu surudes ühinesin südamest kodusolijate palvevõitlusega. Kõigepealt tunnistasin üles, et olin olnud Joonas sarnane - Jumala eest põgenemas. Ütlesin Jumalale, et kui tema annab mulle mu patud andeks ja päästab mu laeva ühes meeskonnaga, siis mina teenin teda siitpeale kogu südamega.

Peaaegu kohe hakkas tuul vaibuma, kuigi lained olid ikka veel kõrged, võisime tüürida oma laeva sadama suunas. Kuuldes raadiosõnumeid, saime teada, et mitmed laevad olid selles orkaanis hukkunud ja mitmed saanud vigastada.

Kui meie oma laeva sadamas kai külge kinnitasime, käis jutt ringi, et see on nüüd see laev, kust oli välja saadetud SOS-signaal - appihüüde eestpalveks. Mitmete laevade kaptenid tulid tekile ja soovisid näha meie logiraamatut. Selles leidsid faktid: tuule tugevus, laeva ülelasti suurus ja laeva kaldenurk küljele. Laeva kahjustused olid ainult mõned purunenud luugid, mida torm oli räsitud. Seega oli Rosario palju paremini säilinud, kui mõned uuemad ja moodsamad laevad, mis olid läbi teinud sama tormi.

Sellele saatuslikule päevale järgnevatel aastatel nähti Panama City First Assembly palvelas koosolekul igal pühapäeval seda vana laevakaptenit, kes oli nüüd andunud teenima oma hinge Tüürimeest – Jeesust Kristust.

Kuni surmani kandis kapten Smith oma südames suurt muret elumere reisijate pärast siin maailmas. Ta tahtis rääkida neile temast, kes üksnes võib juhtida neid nende eluteel, rääkida neile sellest ühest vägevast Päästjast, kes viib neid õigele lõppeesmärgile. Ta rääkis neile piiblist kui õigest teenäitajast, mis hoiatab meid kõigi hädadohtude eest, rääkis Püha Vaimu varjavast väest hädas. Nõnda teenis see mees kaasinimesi, juhatastes neid taevateele kui Issanda ustav sõdur.

Ahastusest uude ellu

Piibel, see lunastuse põhidokument, räägib imelisi juhtumeid jumalalaste ja -teenrite elust. Neid juhtumeid ei esinenud mitte ainult minevikus, vaid ka meie ajal kogevad Jumalat paljud inimesed. Kogetakse üleloomulikku juhtumist mitmete inimsaatuste puhul.

William Rimmi, Soome Vabakoguduse misjonisekretär, jutustas ühest juhtumist oma elus, mille tulemusena Issand sai kätte ühe hinge, kes oli sügavas meeleheites ja kes tõsteti üles uude ellu.

Jyväskylä linnas toimus mitmed aastad tagasi noorte konverents. Ühel koosoleku vaheajal läksime lähedalasuvasse kohvikusse, et juua tass kohvi. Sisse astudes viskasin pilgu kohvikusolijatele. Taamal seinaga ääres istus keegi leinariüüs naine ajalehte uurides. Kohe, kui ma teda nägin, tuli mu südamesse käsk minna ja rääkida talle Jumala halastusest ja armastusest. Aga teine hääl mu sees hakkas vastu rääkima, et see ei sobi ja oleks vastuolus kõigi heade kommetega.

Istusime vendadega laua ääres, jutustasime ja jõime kohvi. Nimetasin ka neile, kuidas olin saanud käsu minna selle tundmatu naise juurde talle Jumalast rääkima, kuid raske on seda käsku täita.

Kui olime kohvikust väljumal, kordus sama hääl mu sees nii tugevasti, et ma ei saanud seda täitmata jätta. Ma pöördusin ümber ja kõndisin otse leinariüüs naise poole.

Vabandasin, et teda tülitän ja siis ma rääkisin talle kohe, kuidas mu südamesse anti käsk, et pean talle tunnistama Jeesusest, kes võttis ära maailma patud. Kinnitasin temale, et Jeesus on lepitanud tema patud ja kandnud need oma ihus ristile ja et Jeesus võib aidata meid meie elu kitsikustes ja raskustes. Naine vaatas mind väga uurivalt. Siis pani ta ajalehe käest ja osutas toolile, et istuksin sinna. Istusin ja rääkisin talle veel Jumalast ja ta päästvast armust, mis on ilmunud Jeesuses Kristuses. Rääkisin kaua ja tõsiselt.

Keset jutuajamist avas ta oma käekoti ja võttis sealt mu suureks imestuseks välja taskurevolvri. "See on laetud selleks, et ma oma päevad lõpetan. Ma ei ole siin istudes seda ajalehte lugenud, vaid oma nägu varjanud ja arutanud oma mõttes, kus ma oma viimase teo korda saadan, sest ma olen kindel, et tahan sellest elust lahkuda. Minu mees suri mõni aeg tagasi ja nüüd rõhuvad mind mitmed selgitamata asjad. Ma ei jaksa enam elada," pihtis ta.

Ütlesin, et nüüd ma mõistan, miks Jumala Vaim mind käskis temaga rääkima tulla. Siis jutustasin talle, kuidas apostel Paulus vangivalvurile ütles: "Ära tee endale midagi halba..." ja ma kinnitasin talle, et Jeesus Kristus võib ka teda päästa, nagu päästis vangivalvuri, kes oli valmis endalt elu võtma. Usu läbi Jeesusesse Kristusesse antakse kõik patud andeks ja pattudest vaevatus saab Jumala laps.

Siis sealsamas kohvikulaua taga panime oma käed kokku ja palusime Jumala poole pöördudes, et taevane Isa halastaks ja Jeesus Kristus armu ning jõudu annaks ahastuses viibivale hingele.

Kui olime palunud, siis kutsusin teda vaimulikule koosolekule kaasa. Ta tuligi ja seal järelkoosolekul paluti ta eest. Taevalik ime sündis. Temale avanes üks Jeesuses Kristuses. Ta sai ülevalt tröösti ja jõudu ning usukindlust.

Kahetsesin hiljem, et ma ei taibanud tema nime üles märkida, et oleksin võinud temaga hiljem kohtuda ja kuulda, kuidas ta võitlus usuteel edeneb.

Aastad möödusid ja need sündmused ununesid, kuni ühel päeval kohtasin teda jälle. Olin just minemas üht haiget koguduseliiget külastama Porvoo tänavasse Helsingis, kui trepikojas tuli mulle vastu üks hästirietatud naine ja küsis minult üllatunult: "Kas teie olete pastor William Rimmi?" Vastasin, et mul tõesti ei tule meelde, kus me varem oleme kohtunud. Siis ta ütles, et kas ma ei mäletavat, kuidas ma Jyväskyläs Tamme kohvikus üht leinariüüs naist kõnetasin. Tema olevat see isik, kellele tookord räägiti Jumalast ja tema suurest armurikkusest. Tema olevat siis saanud päästetud Jeesuse veres ja kogenud pattude andestust ning käivat veel ikka edasi taevateel. Eluga olevat nüüd kõik korras. Hiljuti olevat ta kolinud Helsingisse. Naine ütles, et ta on tihti mõelnud sellele õhtule ja igatsenud uuesti minuga kohtuda, et rääkida, mis Jumal talle on teinud. Ta ütles, et on mind näinud mõned korrad bussijaamas, aga ta polevat söandanud kõnetada, vaid olevat arvanud, et ma ei tunne teda. Siis sirutas ta oma kaeja ütles: "Ma tänan teid

selle eest, et te tookord võtsite kuulda Jumala käsku ja tulite mulle rääkima tema armastusest ja halastusest. Ilma selle jutuajamiseta ei oleks ma enam elavate maal. Teie olite mulle Jumala saadikuks."

Kui me lahkusime, soovisime teineteisele Jumala õnnistust ja rahu ja ma tänasin kõigest südamest elavat Jumalat selle imelise juhtimise eest. Ühtlasi palusin, et Jumal annaks mulle erksa seesmise kõrva, et võiksin kuulda tema Vaimu kõige väiksematki sosistamist, et võiksin minna kuhu tahes ahastuses oleva ligimese juurde. Seda olen ka jätkuvalt palunud, et Jumal annaks mulle ikka alandlikku meelt.

Vägev Päästja

Suured lained uhtusid üle mu kummulipaiskunud paadi põhja. Püüdsin elu eest kinni hoida paadi kiilust. Ainult mõned minutid varem olin purjetanud suure hooga põiki üle Zuidori väina Põhja-Hollandis.

Tuul ja vesi lajatasid vastu mu nägu. Olin 15- aastane ja purjetamine oli mu suurim huviala. Korraga oli mu paat aga olnud sügaval laine põhjas, kahe suure laine vahel. Puri lõdvenes ja tagant ruttav suur laine tormas kohisedes mu paati ning täitis selle roheka veega. Tundsin, kuidas paat kaldus teisele küljele, mina püüdsin haarata paadi ninast päästevesti järele, kuid see oli liiga hilja. Tõmbasin sügavalt hinge ja olingi vee all.

Vaevalt sain jälle veepinnale tõusta, kui haarasin kiiresti terasplaadiga kiilust kinni. Olin üks, rannast mitu miili eemal. Ühtki teist paati polnud silmapiiril. Valged vahused lained rullusid mu üle ja püüdsid lämmatada mu pingutatud hingamiskatseid. Olukord näis lootusetu olevat. Ähvardav Zuidori väin oli valmis oma ohvrit neelama.

Sõda oli möödas ja Hollandi valitsus oli tegelemas ee väljapumpamisega sisemerest, et sel teel muuta merepõhi viljakandvaks põllumaaks. Need olid suured plaanid - juba kümne aasta pärast pidi see meri, kus ma just äsja olin purjetanud ja nüüd uppumas olin, saama kuivaks põllumaaks, mida mõni farmer harib.

Mõtlesin oma piibli peale, mille olin pannud päästevesti kõrvale paadi ninasse. Olin piiblis mõningaid salme alla kriipsutanud. Mul oli komme oma piiblit ikka kaasas kanda, kuhu iganes läksin.

Alles hiljuti oli keegi vana mees mulle ennustanud, et minust saab kord evangeeliumi kuulutaja. Ma olin selle kirjutanud oma piibli viimasele lehele. Kui see ennustus olekski tõsi, olin ma siiski otsustanud, et purjetamine jääb mu elus esimesele kohale. Olin kindel, et evangeeliumi kuulutamine võis sellest järgmisena kõne alla tulla.

"Kümne minuti pärast oled surnud," ütles üks hääl. "Vaata oma sõrmi, nad ei suuda enam kaua paadist kinni hoida, ja sinu piibel on Zuidori väina põhjas. Järgmine kord, kui seda ennustust loetakse, on vast ehk siis, kui mõni põllumees peatub kündmise juures, et vaadata üht närust raamatut, mis oli sinu piibel."

Mõned inimesed on rääkinud, et nad on kuulnud saatana häält, kuid mina olin alati mõtelnud, et see on väljamõeldis. Kuid hääl, mida ma seal kuulsin, oli tõeline hääl.

Laine tõstis mu kõrgele ja seal nägin korraga üht "botterit", suurt kaluripaati pruuni purjega. Oh ime! Hakkasin kogu jõust hüüdma, kuid paat purjetas minust mööda mind märkamata. Mõni hetk hiljem oli ta läinud ja ma olin jälle üks oma hingevaenlasega.

"Viis minutit veel, Ben Hockendijk," naeris hääl. "Jumal on valetaja, sinust ei saa kunagi evangeeliumi kuulutajat!" Samas meenus mulle, mis mu isa oli kord öelnud: "Jumal ei ole valetaja, sa ei saa seda kunagi öelda. Saatan on valetaja." Korraga sain julguse hingevaenlasele vastu vaielda. Tegin seda nii kuidas oskasin ja hüüdsin: "Ma ei usu sind kunagi!"

Siis hüüdsin Jumala poole: "Ma olen Sinu oma. Ma ei lase enam midagi vahele segada Sinu kutsumisele oma elus, isegi mitte saatana valetamist!"

Jälle tõstis laine mind kõrgele harjale ja seal ma nägin paremal pool üht teist kaluripaati. See oli täiesti mu läheduses ja see oli ime, sest kaluripaadid tavaliselt ei ole kunagi nii lähedal üksteisele kalapüügi ajal.

Mu hääl oli nõrk, kuid kalamehed nägid mind siiski. Mõni hetk hiljem lendas tugev köis läbi õhu minu poole. Lasksin oma paadist lahti ja haarasin köie järele. Kuid ma väsisin ja hakkasin vajuma. Sidusin köie oma keha ümber ja varsti tõmbasid tugevad käed mind paati. Kui olin kindlal pardal, kuulsin ühe kaluri julgustavat ja rahustavat häält. Ta ütles: "See on ime, et me sind nägime, poiss! See oli ime. Niipea, kui sa vähegi jaksad, peaksid langema põlvedele ja tänama Jumalat!"

Just seda olengi sellest ajast alates teinud. Ma armastan ikka veel purjetamist, kuid purjetamine tuleb pärast seda, kui olen pidanud oma jutluse ja kui Jumal annab mulle võimaluse viia oma pere kosutuseks merele värsket õhku hingama.

Tihti sõidan oma reisidel mööda kuivendatud merepõhja ka neil aladel, kus ma kord oma purjepaadiga merehädas olin... Siis pean alati pöörduma oma kauni naise poole ja ta kätt haarates ütlen südamest tänulikuna: "Prijst de Herr!" - "Kiidetud olgu Jumal! Jumala sõna on tõesti tõde!"

Sündmus Karjala Kannasel

Teemandid tekivad äärmiselt suure surve all ja ahastuse tuleahjus antakse usklikule taevatee kõige säravamad kogemused. Uskliku ellu ei tule sügavust ja kindlat põhja elu kergetest päevadest. Alles siis, kui ahastuse laine heidab meie hinge lootusetuse äärmistesse piiridesse, pääseme küsimuste ääretusse maailma ja kogeme seda, mis ületab argipäevase elu harilikud rajad.

1942.a. talvel elas Soome armee Karjala Kannasel üle raskeid sõjapäevi. Rinne oli jäänud seisma ega liikunud suurt edasi. Aga sõda jätkus ja tuhanded mehed veetsid kogu oma talve Karjala Kannasel sõja atmosfääris.

Sellel talvel juhtus seal Kivennava kandis imeline sündmus, millest isegi ajalehed kirjutasid. Sündmuse peategelaseks oli sõdur Arvi Rankanen, kes pärast oli ravil Lappenranta sõjaväehaiglas, kus ta jutustas oma elamustest usuvennale Toivo Liukkasele, kes selle loo omakorda meile rääkis.

"Kuskil Karjala Kannasel, Kivennava valla piires suusatas Tuusneemest päritolev sõdur Arvi Rankanen ühel päeval 1942.aastal.

Ta oli üksi välja läinud ja suusatas rahulikult oma teed, sest ta oli eesliinist üsna kaugel. Suusatades jõudis mees ühe talu varemete juurde. Talu näis olevat hävitatud juba talvesõja ajal. Paik jättis mahajäetud ja kurva mulje. Tuul tuiskas lund varisenud korstnaja lähedal.

Sõdur Rankanen suusatas ikka edasi, vahest pead tõstes ja seal paigas sündinud hävitust uurides. Rahulike elanike kodu oli lõhutatud nagu linnupesa suvise maastiku keskel.

Mees suusatas edasi ja saabus teadmatult kohale, kus varem oli olnud talu kaev. Kaevu kaas oli lõhutatud, aga tuul oli tuisanud lund üle kaevu, nii et kaevuava oli lumega kaetud. Tuisanud lume tõttu oli kaevu võimatu märgata.

Juhtus saatuslik viga. Arvi Rankanen suusatas lumega kaetud kaevu suunas ja samas kukkus ta ühes suuskadega sügava kaevu põhja. Õnneks ei olnud kaevus vett, aga oli pehmet muda ja kõiksugu prahti, mis aegade jooksul sinna visatud oli.

Äkiline kukkumine mõjus nii, et õnnetusse sattunu ei osanud arvatagi oma olukorra tõsidust. Vähehaaval ta aju selgines ja talle sai selgeks kohutav tõelisus. Kaev oli peaaegu pime. Valgus paistis vaid kitsa viiruna kõrgelolevast avavusest, mida lumevaip veelgi kitsendas. Muda kippus uputama ja, mis kõige hirmutavam, - sügavusest pääsemine näis olevat täiesti võimatu. Kõik pingutused olid asjatud. Muud abinõu ei olnud, kui appi hüüda ja jälle hüüda. Aga häält summutasid kaevu niisked seinad ja vaevalt et keegi kaassõduritest tulnuks sinna hävitatud maja varemetele suusatama.

Arvi Rankanenil algasid pikad ja piinarikkad tunnid ja päevad. Lootus ja lootusetus vaheldusid mehe mõtteis. Vahest tundus, nagu oleks ülalt kostnud liikuvate suuskade sahinat ja siis Rankanen hüüdis kõigest jõust. Ta lootis, et ta hääl kandub mööduva ränduri kõrvu, aga varsti oli kõik jälle vaikne ja abi ei saanud.

Sellises olukorras võib lootusetus ületada inimese vastupanuvõime piirid ja hukkumine on kindel. Aga ei läinud nii. Arvi Rankanen oli usklik mees ja see tähendas palju. Ta teadis, et on olemas Jumal, kes on käskinud selle Maa lapsi paluda häda ja ahastuse päeval. Nüüd oli just niisugune päev. Kaevusolev mees hüüdis härdalt Jumala poole, selle Jumala poole, kes isegi varblaste eest hoolitseb. Ta palus Jumalalt abi enesele oma naise ja kolme lapse pärast. Tuhanded mõtted käisid ta peast läbi neil lootusetuse päevil ja öödel selles õnnetuses. Aga pärast kahe ööpäeva möödumist täitis tema meeli imeline lootus ja valgus. See valgus ei olnud sellest maailmast. See oli läkitatud taevast. Südamesse tuli tänu ja ainult tänu taevase Isa vastu. See kiitus kinnitas ja julgustas teda. Talle anti südamesse tunnetus, et ta ei sure siia kaevu, vaid ta päästetakse.

Samal ajal juhtus selles sõjaväeüksuses, kuhu Rankanen kuulus, huvitavaid asju. Kohe, kui Rankanen jäi kadunuks, saadeti suusatajad välja teda otsima. Need luuresalgad kammisid väga hoolsalt läbi kogu ümbruse, kuid ei leidnud kadunust mingit jälge. Lõpuks tuldi veendumusele, et Rankanen on vist sattunud vaenlase kätte ja jäi seepärast kadunuks.

Aga muudki juhtus. Samas üksuses teenis sõdur Pohjaniemi. Too nägi öösel und, milles öeldi, et Rankanen ei ole surnud, vaid elab ja on kuskil siin üsna lähedal. Unenägija ei võtnud siiski midagi ette, sest ta mõtles endamisi, et unenägu on unenägu ega oma mingit tähendust.

Kuid asi sellega ei lõppenud. Sama mees nägi sedasama und uuesti järgmisel ööl ja nüüd öeldi unes, et Rankanen on umbes kolm kilomeetrit eemal. Lisaks ilmutati unes ka suund nii täpselt, et selle järgi oli päris kerge suusatada õnnetuskohale.

Hommiku saabudes Pohjaniemi enam ei viivitanud. Ta oli kuulekas sellele unenäole ja asus suusatama unes näidatud suunas. Varsti ta jõudiski sinna maastikule ja hakkas suusatama risti-rästi põlenud talu varemete ümber. Siis ta peatus, et uurida ümbrust. Äkki ta ehmatas. Ta kuulis selgesti nõrka appihüüdu aga suunda oli võimatu kindlaks teha, kust appihüüd kostis. Ta suusatas edasi ja järsku avastas midagi kummalist, nimelt - see hüüd kostis nagu maa alt.

Pohjaniemi nägi kaevu ja hõikas sinna sisse: "Oota ainult natuke, sõber! Lähen tagasi abi tooma. Varsti sa oled päästetud!" Tal polnud kaasas midagi, millega oleks samas abi võinud anda. Sel päeval suusatas Pohjaniemi oma elu tähtsaima suusatuse. Varsti oli ta majutuskohas tagasi ja leitnandi juhtimisel läks sõjaväeosast päästmisoperatsioonile üheteistkümmeliikmeline komandosalk. Tugevatest köitest tehti päästesilmus, mille abil raskesti kannatanud Rankanen maapinnale tõsteti. Neli kannatus- ja ahastusööd olid nüüd möödas.

Leitnant mõttis kaevu sügavust, mis oli 10 meetrit. Oli tõesti suur ime, et Rankanen ei olnud kukkumisel vigastada saanud ja ka see oli ime, et ta oli veel normaalse mõistuse juures. Ta oli auga vastu pidanud lootusetuse tundide raskusele.

Kui Rankanen viidi sõjaväehaiglasse, leiti, et ta jalad olid kergelt külmetunud, kuid muud vigastused olid tühised.

Arvi Rankaneni juhtum on oma laadilt haruldane. Ta päästeti unenäo vahendusel. Abi tuli teispoosusest - sellest maailmast, kus siinse maailma teadmine lõpeb ja liigutakse hoopis teistsuguse teadvuse piirkonnas.

Kuid Rankaneni juhtum tunnistab ka palve jõust. Sel teel saadakse ühendus nähtamatu Jumalaga, kelle käsi ei ole iialgi lühike oma laste abistamiseks. Jumal elab ja ta maksab palka neile, kes teda otsivad.

Fudžijama ime

Jukka Rokka - Soome misjonär Jaapanis

Fudžijama on üks maailma ilusamaid mägesid. See on Jaapani uhkus. Otse jumalana kummardatakse seda mäge. Mitmed miljonid inimesed on teda imetlenud, selle mäe ees on oma pead langetanud paljud nagu ei ühegi teise loodusime ees.

Gotambe linnas, mis asub üsna Fudžijama läheduses, toimus 1964. aastal kõigi nelipühakoguduste välismisjonäride ja jaapanlastest jumalariigitöötajate konverents. Ka Soome misjonärid olid sellest osa võtnud ja nii said nemadki näha ja imetleda mäe ilu.

Sellel õnnistatud konverentsil saadi kuulda ühest Jumala imest Fudžijama mäel. Sellest kõneles ameerika misjonär Jakob Arensen. Sündmus räägib ja tõendab seda, kuivõrd Jumal hoolitseb iga inimese eest. See oli huvitav ja võimas tunnistus Jumala juhtimisest ühe inimhinge päästmisel. "Ega mul oma elust nii palju rääkida olegi," ütles see peaaegu kahemeetrine hiiglane kõheldes ja jätkas: "Olen sündinud Norras. Olen norralane. Sündisin ja kasvasin Norra lõunapoolsetel väljadel. Ja et Jumal on mulle pika ja tugeva kasvu on andnud, siis oli see nagu mu loomuses, minna mägedesse. Noorusest peale meeldis mulle alpinism. Armastasin viibida järsakutel ja nautida hädaohtu pinevust.

Siis aga tuli aeg, kus leidsin, et olen patune, Jumal päästis mind ning kutsus oma riigi tööle. Ta juhtis mind Ameerikasse, kui olin 26-aastane. Maha jäid Norra mäed ja lapsepõlvemälestused. Olin Ameerikas elanud 8 aastat, kui algas meie esimene misjonireis. Meie suunaks oli Tiibet. Võib-olla, et Himaalaja kõrged mäed mõjusid osalt kaasa sellele "kutsele", naeratas vend. "Kuid tee sinna läks sõja tõttu kinni ja siis juhtis Jumal mind Jaapanisse. Mul on ka naine ja kolm last: Sudseil 16-aastane, Jim 14-aastane ja Boy 11-aastane. Töötades Fudžijama läheduses, olen roninud selle tipule juba 8 korda, nii et see on juba päris tuttav tee. Sealt ülalt on hea Jumala loodust nautida ja paluda Jaapani ärkamise pärast.

Umbes aasta tagasi, veidi enne jõule, kogesin üht kõige imelisemat Jumala juhtimist. Oli juba külm ja lumine aeg. Raiusin mäestikuonni juures puid ja otsisin Jumala palet selles vaikuses. Ühel ööl magasin väga rahutult. Ärkasin kell 4 hommikul ja kui avasin piibli, sain Issandalt sõna: "Ja ma kuulsin Issanda häält küsivat: "Keda ma läkitan? Kes meilt läheks?" Ja ma ütlesin: "Vaata, siin ma olen, läkita mind!" (Js 6:8.)

"Ma ei teadnud, mida sellest arvata. Tundsime selgesti, et Jumal mind äratas ja tahtis, et ma kusagile läheksin ja midagi teeksin. Nii ma siis palusin, et Jumal juhiks mind oma jälgedesse. Tundsime, kuidas raske koorem laskus mu peale ja ma tajusin otsekui käsku minna üles Fudžijamale. Oli täiesti pime ja udune, kõle ning külm öö, aga ma ei saanud jääda sõnakuulmatuks oma seesmisele käsule.

Võtsin autoja sõitsin üles mitu jaamavahet. Autoga sõitmine oli raske, sest paksu udu ja pimeduse tõttu ma ei näinud peaaegu midagi. Auto tuled läbisid udu vaid auto pikkuse võrra. Viimaks olin viiendas mägi jaamas. Päike hakkas tõusma ja selle valguses ja soojuses hakkas ka minu hing kiitma ja austama Loojat tema suuruse üle.

Jätsin auto viienda jaama parkimisplatsile ja valmistusin ronima ülespoole, sest autoga ei saanud enam edasi minna. Palusin, et Jumal tahtmine sünniks, kui temal minu jaoks mingit tööd on. Kella 11 paiku jõudsin kõrgele ja kardetavale kaljurahnule. Mõitlesin juba tagasi pöörduda oma onni juurde, kui korraga kuulsin ahastavat hüüet: "Aidake! Aidake! Kas keegi kuuleb?"

Vaatasin ülespoole hääle suunas, aga ma ei näinud kedagi. Ma teadsin nüüd, et seal oli üks inimene hädas, kuid üles pääsemine tundus päris võimatu mäe järsu ja ohtliku tõusu pärast. Oleks vaja olnud mägironija varustust. Hakkasin allapoole laskuma, olles otsustanud küsida vahejaamast abi, kuid sealse matkamaja valvur ütles, et temale ei ole teatatud ühegi isiku kadumisest. Kohale saabus ka liinibussitais matkajaid, aga kõigil oli oma reisisiht kõige kergemat teed mööda tippu üles minna. Keegi ei tahtnud mind kuulata ega abi pakkuda. Valvur ütles, et see koht, millest ma rääkisin, on täiesti elukardetav ja sinna ülesronimine on lootusetu ettevõtmine. Lisaks ütles mees, et ta jalg olevat haige ja seepärast ta lihtsalt ei saavat mind aidata.

Olin pettunud. Mida teha? Teadsin, et olin kuulnud appihüüdu. Nüüd mõistsin, et Jumal tõesti oli mind äratanud ja saatnud siia. See töö kuulus järelikult minule. Nii ma siis läksin tagasi oma raskele teekonnale, et appi rutata ühele inimesele, kes oli surmahädas. Ronisin ettevaatlikult käte ja jalgadega neljakäpukil nagu ahv. Hüüdsin, aga ma ei saanud mingit vastust. Viimaks märkasin kõrgel järsakul nõrka liigutust, keegi liigutas seal. Sain uut jõudu ja indu appiminekuks. Teadsin, et olen Jumala ülesandel väljas. Ta oli valmistanud ühe ime selleks päevaks.

Roomates ja puujuurtest kinni hoides lähenesin sellele kohale. Viimane osa teest oli niivõrd raske ronida, et see pingutus nõudis pea kogu mu jõu ja selle etapi läbimiseks kulus 40 minutit, enne kui ma mehe juurde jõudsin. Nägin silmapaari täis ahastust, aga ühtlasi säras neist nüüd vastu kõige sügavam tänutunne. Selle nooruki pilk, kes varsti minestusse langes, tasus kõik mu vaeva. Sellest säras pääsemise rõõm.

See noormees - Hajakawa - oli ainult 23-e aastane. Ta oli roninud seal kõrgel ja kaotanud tasakaalu. Kukkudes murdus jalaluu ja ta jäi nõnda karmi loodse kätte. Kuus ööpäeva oli ta püüdnud roomata ja otsinud pääsemise võimalust. Näis, et keegi ei kuulnud õnnetu nooruki häält. Surm paistis olevat vältimatu.

Hajakawa mõtteist olid läbi käinud kõik teatud usundid ja ta hüüdis appi kõiki jumalaid, millistest ta oli kuulnud. Keegi ei vastanud. Seal meenunud talle ka lapsepõlv. Ta oli käinud ju pühapäevakoolis ja kuulnud seal Jeesusest Kristusest. See kõik oli nüüd tulnud talle meelde. Aga mis siis, kui tõesti on olemas seesugune kristlaste Jumal. Võib-olla tema saaks aidata? Ja kui tõepoolest on olemas elav Jumal, ilmutagu ta siis nüüd ennast. Ja siis Hajakawa oli hüüdnud ka tema poole.

Hajakawa oli oma päevikusse märkinud viimaste päevade elamused ja tervitused ka oma vennale ning teistele omastele Jokohamas. Kui kõik oli vaikinud ja kui külm ning nälg ja murdunud jalg olid ta jõu viimseni ära kurnanud, polevat jäänud enam midagi muud üle, kui karm tõelisus - surm.

See appihüüd, mida ma kuulsin, oli ta viimane. Pärast seda ta ei suutnud enam hüüda, vaid ainult ohkas veel. Aga viimane appihüüd oli juba saanud vastuse. "Enne, kui nad hüüavad, vastan mina," ütleb Issand.

Jumal nägi Hajakawa südamesse. Ta tahtis teda aidata. Jumal äratas mind ja saatis tee. Kui jõudsin ta hääle kuuldekaugusesse, tõusis hädasolijalt viimane appihüüd ja see oli elava Jumala poole. "Kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem."

Siin ta nüüd lamas nõrgana ja meelemärkuseta. Olin jõudnud kohale Jumalast saadetuna. Aga kuidas noorukit mäest alla viia? Mul polnud kaasas köit ega kandraami.

Kuid Jumal oli vend Arensenile andnud laiad õlad ja muistsete viikingite rammu. Ega Jumal polnud nõrka meest hommikul kella nelja ajal üles äratanud ja teele saatnud. Seal paigas võis olla nõrku lähemalgi, võis olla kurte ja sõnakuulmatuid. Vend Arensen kuulis, oli kuulekas ja valmis tegutsema. Ta on palve- ja usumees. Tema uskus Jumala üleloomulikku ilmutust ja juhtimist. Nii ka nüüd. Ta uskus, et Jumal annab talle selles olukorras vastavalt uut jõudu, nii et ta suudab kanda noorukit neljakäpukil kaljujärsakut mööda alla. Vend Arensen tõstis noormehe õlgadele.

See oli umbes 50-60 kilone koorem ja nõnda asus abistaja meeleheitlikule ning pingutavale päästmisülesandele.

Ilm hakkas pimenema. Rasked tormipilved kogunesid taevale. Kuigi Fudžijamat on ilus vaadata, on ta ometi karm ja täis ohte ning surma.

Alla ta pääses oma raske kandamiga ja just õigel ajal, sest niipea, kui ta jõudis matkamajja, pääses valla äge torm lume ja rahesajuga. Jumala kell käis täpselt.

Valvur ärkas ka üles ja punastas häbi pärast. Asi sai teenitud tähelepanu osaliseks. Ajalehed saatsid reportereid ja fotomehi välja ning sellest sündmusest ilmusid artiklid Jaapani ajalehtedes.

Hajakawa kosus ja paranes pikkamööda. Vend Arensen külastas teda aeg-ajalt. Haiglas sai vend Arensen tunnistada Jeesusest Kristusest ja tema imettegevast väest paljudele. Ta sai seal ka paluda mitmete eest, kes otsisid päästmist.

Nimetatud sündmus oli sellel jõuluajal tähtsaimaks kõneaineks üle kogu haigla. Kristlaste Jumal oli teinud imeteo Fudžijama mäel.

Hajakawa kodu ukсед avanesid ka sellele evangeeliumile. Tema kodused õppisid tundma elavat Jumalat, kes ka kõige nõrgemat appihüüdu kuuleb ja sellele vastab.

Jõulud maailma äärtes

Vend Jäägeri elamused Nurlati haiglas

See, mida siin kirjutan, on mulle osaks saanud ilmutus Issandast Jeesusest Kristusest. Alljärgnev lugu on mul meeles nii selgesti, nagu oleks see alles eile olnud. Saagu austatud üksnes tema püha nimi, kes meid nii palju on armastanud. Risti ja viletsuse läbi on ta mind sulatanud ja vorminud, et kõlbaksin kord tema igavesse auriiki.

See oli 1943.a. veebruari algul, kui olin väga raskelt haigena haiglas. Ellujäämise lootust enam ei olnud. Haigus polnud seotud palavikuga. Mu meel ja mõistus olid täiesti selged. Ühel õhtul tundsin, et seda ööd ma enam üle ei ela, vaid suren. Otsekui oma arvamus kinnituseks kuulsin korraga selget häält ütlemas: "Ole valmis, sa pead surema!" Võite mõista, mis tähendab seista silm silma vastu surmaga. Kusagile ei ole enam võimalik põgeneda ega aega pikendada. Küsisin eneselt: "Kuidas ma lähen üle surmajõe? Kas olen valmis?"

Tänu ja austus Jeesusele Kristusele, kes meie patud on andeks andnud ja oma kalli verega meid puhastanud. Ma ei tundnud südames mingit erilist koormat ega midagi, mis võis südametunnistuse peale kaevata. Rahu täitis hinge, kuid siiski tundsin selgesti, et sellest ei piisa surmajõe ületamiseks. Palusin südamest: "Oh Issand, nii ei taha ma tulla, täida palun, mind enne oma Püha Vaimuga, kui siit ära võtad!" Seejuures saatsin ma vaimus kõik maised asjad endast ära, kõige väiksemadki: "Võta kõik inimlik, võta kõik, oh Issand!"

Taevast võeti kuulda minu nõrka õhkamist. Valjusti ei suutnud ma paluda. Mu süda ja kogu ihu täideti ülevoolavalt nii suure Püha Vaimu väega, et mu palge jume muudeti taevasesest väest. Mõistsin nüüd selgesti, mil viisil ükskord usklikud muudetakse Jeesuse ilmumisel. Püha Vaim täidab meid sellise väega, et kõik surelik ja maine kaob. Kirjeldamatu rõõmuhõiskega lähevad nad Jeesuse juurde. Ma ei näinud ega tundnud enam kibedust ja õudust. Nägin ainult avatud haua au. Kaua viibisin selles taevalikus tundmises, oodates ainult, millal pääsen siit võitluse vaevast. Maised asjad olid minust kõik mahajäänud, unustatud.

Korraga tundsin, nagu oleks mingi üks avanenud minu ees. Seda võiks seletada nagu elektrilülitle vajutamise plöksuga. Kuulsin nüüd selgesti pühalikku, armast ja mahedat häält. Minuga hakati rääkima eesti keeles. Mulle anti tunda, kuigi ma rääkijat ei näinud, et see on Au Issand, kes räägib. Arvasin, et ma suren. Tundsin, et mu maise ihu tempel ei suuda seda rohkem kanda - seda pühadust ja au, mis kostus häälest. Tema aga ütles: "Ära kardada, sa ei sure veel praegu, su päevi on pikendatud."

Need sõnad olid nii julgustavad ja ma ütlesin: "Räägi Issand, sest Sa oled mind kinnitanud." Ühtlasi naeratasin ja lisasin: "Aga kuidas jääda elama, olen ju nii armetu, vilets, jään teistele aidata, tülinaks neile. Kas ma ei võiks siiski juba tulla koju?"

"Miks sa naerad?" küsis hääl manitsevalt. "Kas Jumala juures peaks miski asi olema võimatu! Sa saad 99% oma tervisest tagasi." Ta noomis mind mu usuelus ette tulnud rumaluste pärast ja ütles: "Ristil viibimine on sinu õndsakssaamise pärast!"

Missugused tõsised ja pühalikud sõnad! Kui ta kuni üksikasjadeni mu vigadusi näitas ja mõnda, mis mul ununenud oli, aga kohe meenusid, kui ta neist rääkis, ei saanud ma öelda muud, kui ainult tõendada tema sõnu: "Jah, mu Issand, see oli kõik nii, oh Issand!" Kahju neist usklikest, kes oma vead ja komistused püüavad ilma Jumalaga lahendamata või ise endale andeks anda. Ükskord tulevad need niikuinii avalikuks, siis, kui on juba hilja ja midagi enam parandada ei saa. Nüüd mõistsin selgesti, et Jumala suurel kohtupäeval kõik inimesed ise kõike tõendavad, mida nad elus on teinud. Nii tõsised ja õiged on tema sõnad ja tema kohtud. Mulle anti tunda ahastust, mida ükskord tunnevad need usklikud, kes Jeesuse ilmumisel kui rumalad neitsid peavad maha jääma. Ma ei oska seda sõnades väljendada. Ei ma poleks suutnud seda kõike kanda, kui Issand ise poleks olnud minu lähedal. See on lõputu valu, ahastus ja kahetsus: "Kõik on möödas, hilja!"

See juhtub siis, kui inimene on teadlikult on süü, hooletuse ja rumaluse pärast igavese õnnistuse kaotanud ning taevast välja jäänud, kui näeb võitjaid usklike valgeis rõivais au sees, aga tema ei ole nende hulgas. Talle meenub: "Ka minul oli kõik see kord olemas!"

Kuulsin mitmeid takistusi, miks Jumal ei saa oma õnnistusi välja valada. Inimesed, kes veel tahavad taevasse saada, neil on vaja üht tõsist kahetsevat meelt, et Jeesus saaks neid päästa pattudest. Ka oma vigade ja rumaluste pärast on väga vähe südamlikku andeksandmist.

Siinjuures ta proovis ja uuris läbi mu südame selles, missugune on südamlik andeksandmine ja tõeline kahetsus. Mulle oli jäänud sellest ajast, kui kodumaal elasin, midagi südamesse, kuigi mitte eriti suurt kellegi venna vastu. Ma olin kindel, et see vend sellest midagi ei teadnud. See oli kindlalt mu südames, ent Issand ütles mulle: „Lahenda see asi praegu kohe oma südames!" Püüdsin seda teha oma vaimus, nagu mõistsin ja vastasin: "Nüüd on see lahendatud." Vastuseks kõlas: "See ei ole mingi kahetsus ega andeksandmine." Katsusin teist korda uuesti end läbi, arvasin tundvat oma viga ja olin valmis ka

andestama. Teine vastus oli: "Ei ole püsiv Jumala ees." Nüüd kisendasin: "Issand Jeesus, sa tunnend mu südant!" ja nutsin: "Anna mulle kõik andeks, ma tahan tõesti südame kõigest pahast puhastada, aga ma ei suuda, aita mind!"

Nüüd ütles Issand: "Jah, nii peab olema, süda tuleb kõigest andeksandmatusest täiesti puhastada ja midagi ei pea enam iial meelde tuletama." Mulle jäi tunne, et peaksin ka teistele seda rääkima, mida Jeesus mulle nii selgesti ütles ja rõhutama, et keegi ei võtaks pealiskaudselt neid nõuandeid. Sageli tullakse ilma kahetseva ning südamliku andeksandva meeleta palvekoosolekule, sellepärast on taevas suletud ja õnnistusi ei ole. Usku on usurahval väga vähe. Kuulsin ütlust: "Paluge rohkem, et teie usk Jeesusesse võiks kasvada! Tema oma ilmumisel tuleb otsima, kas ta usku leiab maa pealt."

Jeesus proovis sealsamas minu usku üsna lihtsate asjade läbi. Leidsin nuttes, kui vähe on minul usku. Ütlesin paludes: "Issand, kinnita minu usku. Jäägu see minu palveks!" Siis ütles hääl: "Tema jagab rohkesti neile, kes teda paluvad ööd ja päevad." Samuti kasvatab ta ka meie usku. Veel kuulsin ütlust: "Paljud usklikud jäävad maha tema tulemisel sel põhjusel, et neil on lahendamata asju südames. Temale võivad vastu minna täiesti puhtad südamest." Kui tähtsad on mulle need sõnad sellest ajast! Kuulsin veel sõnu ja mulle tundus, et Issand tarvitab neid usuelu mõõduks. Need on:

- 1) see tuleb heaks;
- 2) see tuleb suureks heaks;
- 3) see tuleb õnnistuseks;
- 4) see tuleb suureks õnnistuseks.

Pane tähele ja mõõda nende sõnadega iga oma teguviisi ja sõna elus, mis tuleb heaks või õnnistuseks Jumala ees. Nii kaalutakse kogu meie elu ja teod – kumb on raskem, kas hea või halb, mis toob hukatust.

Ühe asja kuulsin veel, mis tuleb heaks Jumala palge ees! See on, kui püüame tuua päästmatuid Jeesuse juurde, tarvitades selleks taeva andi, mis meile on antud. Pikad valged riided on pühade õiged teod.

Nüüd viis Issand mind edasi uuele elamusele vaimuilmas. Ta ütles: "Küsi nüüd, mida sa iial soovid." Sellele vastuseks aga hoia valedes hääle eest, sest neid on palju. Nad tahavad sind viia eksitusse. Need on paljusid inimesi, ka usklikke eksitusse viinud, kes vale vaimu häält Jumala Vaimu hääleks peavad."

"Aga kust ma pean neid ära tundma?"

"Valvaja palu kogu aeg tüdimata! Tuleta meelde, kas nende kostused piibli Sõnaga uhtuvad. Kui sa kahtled, siis küsi: "Jeesus, kas Sina oled seal?" Sulle antakse neid hääli kuulda, nii et sa võid tulevikus ka teisi hoiatada, kus vaja on."

Ja korraga ma olin kui hääle rägastikus. Neid hääli oli palju, isegi kurja sajavaid. Mulle meenusid siis Jeesuse sõnad: "Ma nägin vaimu kui välku taevast maha langevat." Hirm täitis mind neid hääli kuuldes ja ma ohkasin: "Issand, aita mind!" Vastus oli: "Sul on hirm neid hääli kuuldes, aga kas sa soovid neid ka näha?"

"Oi Issand," ohkasin ma. „Ma ei suuda seda taluda!"

"Ole rahulik, sulle ei näidata neid, oled selleks liiga nõrk. Ära karda, räägi ja küsi nüüd julgesti, mis su südamel on."

Need sõnad olid mulle väga rahustavad. Küsisin mitmeid asju, mis seekord olid südamel ja meelde tulid need nii taevaseist kui maapealseist asjust. Aga valehääled segasid mind hirmsasti vastuste saamisel. Kui midagi küsisin, siis olid nemad kohe silmapilk vastamas, nii et ma ei saanud aru. Kui neid uskuma jäin - enamasti vastas üks teiste eest, siis kuulsin kaugelt heameelenaeru ja ütlushi: "Vaata, usub meid!" Mõtlesin neile õnnetutele, kes endid valevaimudest eksitada lasevad, mõeldes endil olevat Jumala Vaimu vastuse. Kuidas küll kõik valevaimud ja pimeduse väed siis kooris rõõmustavad nende üle, sest vahel unustasin vastuste puhul küsida: "Jeesus, kas sina oled seal?"

Kui nii küsisin, siis, nii imelik, kui see ka oli, kõik valehääled vaikusid. Kuulsin vahet vahel õige tasast sosinat: "Ei ole midagi teha, hüüab Jeesust appi!" Jah, missugune imevägi on küll Jeesuse nimel!

Issand laskis vahel enne hulk aega oodata, kuni vastas. Aga Tema vastused olid nii imearmsad, selged. Jah, imeline. Õppisin eraldama Jeesuse häält valevaimude häälest. Peaks see eluvõitlustes alati nii jääma. Järgnevalt mõned küsimused ja vastused, mis mulle meelde on jäänud.

K. "Kus on vend Niimann praegu? Ta suri 9. Märtsil 1942. aastal?"

V. "Ta on ülemas paigas."

Siin anti mõista sõna, mis Jeesus ütles: "Minu Isa majas on palju eluasemeid." Nagu on kellegi usuelu tase siin maailmas, vastavalt sellele on ka paik Isa majas.

K. "Kes juhatab Palade kogudust praegu?" Olin olnud enne sõjaväkke kutsumist selle koguduse vanemaks.

V. "Sinu vend Voldemar." Kodumaale tulles leidsin, et see oli nii. Oh, imeline Issand, kes kõik võib ilmutada.

K. "Mida arvavad usklikud praegu minust kodumaal?"

V. "Paljud arvavad, et oled surnud, kuid sinu isa usub kindlalt, et sa elad. Ta on selle kohta saanud vastuse Jumalalt."

See oli nõnda nagu mulle öeldi. Isa uskus minu tagasitulekut.

K. "Kus viibib praegu vend Sauer?" Vend oli nii nagu minagi sõjaväekohuslane. Mul oli soov temast midagi teada saada.

V. "Mina olen teda varjule pannud."

Kodumaale jõudes ja venna möödunud elust kuuldes leidsin, kui imetäpselt Issanda vastus tema kohta täide oli läinud. Vend ei olnud sõja ajal üldse sõjaväeteenistuses viibinud. Ta ei varjanud end, vaid Jumal juhtis nii imeliselt tema elukäiku, et töökohtade tõttu tal polnud vaja sõjaväkke minna.

K. "Kus on minu vend Erich?" Ta oli nagu minagi mobilisatsiooniga Venemaal. Minu haigestumisel läksime me lahku.

V. "Tal olid jõulude aegu rasked lahingud. Nüüd on tal kergem."

Nii oligi. Ta oli Velikije-Luki lahingutes jõulude ajal ja sai haavata, kuid kergelt.

K. "Mida on meie aja usklitele kõige enam vaja?" V. "Usku ja Püha Vaimu."

K. "Miks sa, Issand, alati ei saa rääkida oma rahvaga?"

V. "Inimese meel on takistuseks."

Palju küsimusi oli ka taevariigi asjust. Need vastused jäävad minule endale usu kinnituseks. Kuulsin asju, mida tõesti ei või edasi rääkida. Kõik, mida Issand minu enda kohta ütles, on täide läinud. Ma sain oma tervise tagasi ja, ime küll, sellest tunnist algas paranemine. Minu jalad, mis olid haiguse jooksul kõveraks tõmbunud, on jälle sirged nagu varem. Südamehaigus, mis oli raske, on paranenud. Nüüd on sellest juba 14 aastat möödas.

Issand, jäägu sinu austuse ja kartuse Vaim alati minu südamesse, et elupäevad, mis mul veel on elada, saaksid elatud sinu austuseks. Oh, võiksin ma ikka ükskord kõlvata Püha rahva hulka, kui sina ilmud aus ja väes!

Viimasena sain teada, miks mind tagasi toodi kodumaale ja elupäevi pikendati. Jeesus ütles: "Sind saadetakse veel tagasi kodumaale Jumala rahva palvete pärast." Aamen.

J. Jääger

Mulle näidati taevast

Ma pole mitte see, kes toetub nägemustele, kuid alljärgnev anti mulle ühel erilisel viisil selgesti ja tungivalt. Ma ei ole sellest lahti, vaid tahan seda Issanda auks tunnistada, milleks see ka anti.

Üks mu koguduse liige lähenes lahkumisele ja suri. Ta oli selles ümbruses elanud kogu oma eluaja ja seega hästi tuntud. Matusetalitus peeti kirikus, mis oli rahvast tulvil täis. Laupäeval, enne matusetalitust, hakkasin hauakõnet ette valmistama. Kuidas ma ka püüdsin, aga ma ei saanud midagi paberile panna. Ma mõtlesin ning nägin vaeva südaõni - kõik oli asjata.

Lõpuks ütlesin Issandale, et kui tema tahab kõnet sellel matusel, siis hoolitsegu ta ise selle eest – mina ei suuda. Olin justkui jüngrid, kes püüdsid kalastada kogu öö, kuid ei saanud midagi.

Vaevalt olin heitnud voodi, kui nägin tädi Marit taeva pärliväravas. Ingel tuli talle vastu, võttis käest kinni ja ütles: "Kõigepealt läheme raamatupidamise osakonnast läbi." See oli suur ruum - riulitega nagu kohtuarhiivides. Selle riulid ja seinad olid kõvast läbipaistvast materjalist, neist võis läbi näha. Seisin ja imetlesin selle Uue Püha Linna ilu. Nägin ka, et tädi Mari oli jahmunud sellest ilust ja aust. Linna suurus ja ilu olid kirjeldamatud ega olnud ühegi maise asjaga võrreldavad. Meie imetlesime kõike, ingel aga sirvis üht suurt raamatut ja ütles: „Oo, hästi, sa võid siia jääda, sest su nimi on kirjutatud raamatusse."

Tädi Mari oli õnnelik. Ta pistis käe tasku, kuna tahtis midagi selle eest maksta. Maa peal olles oli ta alati kandnud raha ja asju oma taskus, ent ta ei leidnud taskut. Selle asemel leidis ta, et tal oli valge maaniulatuv rüü, puhas ja plekkideta, aga ka taskuta. Ingel ütles: „Sa ei vaja siin taskuid, isegi mitte taskurätte, sest Jumal on ära pühkinud kõik pisarad su silmist."

Tädi Mari ütles: "Ma olin kindel, et mul on raha, sest ma olin maa peal rahaga kokkuhoidlik. Ma tean, et mul jäi raha üle." Sellele järgnes sügav vaikus. Siis ütles ingel: "Jah, sa tegid seda, aga sa jätsid selle kõik maa peale." Järgnes vaikus. Siis ingel haaras Mari käe ja viis ta kroonimise ruumi. Ka siin olid väga suured riulid, mis olid täidetud mitmesuguste kroonidega. Neid vaadates küsis Mari: „Miks on mõnel kroonil vähem ja teisel palju säravaid kalliskive?" Ma ei näinud ka tädi Mari kroonis ühtki kalliskivi. Siis ütles

ingel: "Kalliskivid on hinged, keda oled võitnud Kristusele," ja vajutas ilma kalliskivideta krooni Marile pähe.. Ta jäi rahule.

Jällegi võttis ingel Mari käe ja mina sammusin nende taga. Ingel lubas talle näidata eluaset. Nüüd kõndisime ühel õige ilusal tänaval, millest maa peal poleks unistadagi võinud. All, linna keskel, oli palmide- ja kõiksugu lilledega ilustatud park. Ka mõlemal pool tänavat olid palmid, lilled ja üleloomulikult kaunid majad. Polnud kaht ühesugust. Üks oli teisest ilusam ja kütkestavam. Ingel viis meid läbi mitmetest neist kodudest, mispeale Mari küsis: "Kas minul on ka maja?" Ingel vastas: "Jah, eks sa tea, et Jeesus ütles - Minu Isa majas on palju eluasemeid." Need kõik on Jumala annid.

Nüüd jõudsime Mari eluaseme juurde. Kuulsin teda küsivat: "Kust see tuleb, et paljud eluasemed on rikkalikult kaunistatud ja möbleeritud?" Ingel vastas: "Kas sa ei tea? Jeesus ütles: "Koguge endale varandust taevasse! See mööbel nende eluasemete sees on varandused, mida need inimesed on saatnud taevasse maa peal elades, tehes seda aastast aastasse! Pea meeles - isegi klaas külma vett minu nimel!"

Nüüd märkas Mari suurt tühja seina oma elutoas. Ta pöördus taas ingli poole, öeldes: "Ma soovin oma eluasemesse seda suurt aulist maali seinalt, mis oli seal teises eluasemes!" Ingel vastas jälle: "Need paigutatakse ainult nende eluasemetesse, kes ohverdavad midagi suurt. Nüüd on sul neid liiga hilja ära teenida. Sinu võimalus on möödas."

Siis ütles tädi Mari: "Kui see nii on, siis palun luba mind veel kord maa peale minna ja rääkida sellest kõikidele ning neid õhutada ja innustada." "Ei!" vastas ingel. Suur vahe on taeva ja maa vahel!" Siis ütles Mari: "Palun ütle siis seda mu pastorile, et ta oma jutlustes rahvale rohkem rõhutaks, et ükski ei peaks ilmajaama neist ilusaist asjust siin."

Siis olime jälle väljas tänaval ning kuulsime laulu. Milline laulmine see oli! Tõesti nagu suurte vete kohin. Jalutasime laulmise suunas. Tädi Mari peatus järsku, näitas käega allapoole ja ütles: "Vaata, nad juba jagelevad päranduse pärast." Vaatasin alla ja nägingi pärijaid riidlemas vara pärast.

Taevas edasi-tagasi jalutades kuulsime laulu valjemini ja valjemini. Pea nägime suurt valget aujärge. See oli pimestavalt valge, nii et mu silmad ei kannatanud vaadata valgust ja sära, ehkki meie vaatasime seda väga kaugelt.

Jõudes suure rahvakogu juurde, tõstis tädi Mari oma pea kõrgele ja ühines lauljate suure hulgaga. Varsti ta kadus mu silmist.

Maa peal polnud Mari suuteline laulma ühtki tooni, aga nüüd ta laulis nagu kõige õppinum laulja maa peal iial võib laulda. Tädi

Mari kadus taevaliste huikaja ingel võttis mul käest kinni ning juhtis mind tagasi värava juurde. Sinna jõudes kuulsin taevaste kellade helinat, mida ma iial varem polnud kuulnud. Seisatasin veel kord ja küsisin: "Mis see on? Ja milleks?" Ingel vastas: "Taevas on suur võidurõõm, kui üks rändur koju jõuab."

Sellega siis juhtis ta mind läbi värava. Olin täiesti ärkvel. Tõusin üles ning kirjutasin paberile, mida olin kuulnud ja näinud. See oli kõne, mis Jumal mulle andis õhtupoolseks teenistuseks.

Pastor R. Olson

Jumalasalase agarus on 100 naela raske

Istusin oma tugitoolis, väsinud ja nõrk tööst. Ülisuurest jõupingutusest päeval olin ihulikult väga väsinud ning roidunud. Minu koguduses otsisid paljud kallist pärlit ja paljud olid ta juba leidnud. Kogudus oli igas suhtes kasvamas, rõõm, lootus ja julgus täitsid mind. Mis minusse puutub, siis ma töötasin suure rõõmuga. Mu vennad olid täidetud üksmeele vaimuga ja mu jutlused ning manitsused mõjusid hästi. Kirik oli alati rahvast täis ja kogu ümbruskond oli enam-vähem liigutatud. Mida enam töö kasvas, seda enam töötasin, kuni äärmise jõuraasuni. Kui kõige selle üle järele mõtlesin, uinusin magama, ent arvasin kõike järgnevat nägevat ilmsi, mis sündis.

Üks võõras astus koputamata tuppa. Tema näost lugesin tasadust, mõistust ja otsusekindlust. Ta oli hästi riidetud ja tal olid mitmed tööriistad käes. Võõras astus mu juurde ja mulle kätt andes küsis: "Kuidas on lugu sinu agarusega?" Kui ta küsimuse esitas, arvasin, et ta tahab teada, kuidas minu tervisega lugu on ja olin seepärast üsna rõõmus. Olin oma agarusega väga rahul ega kahelnud, et võõras mu agarusest rõõmu tunneb. Mul oli tunne, nagu võiksin käega katsuda oma agarust ning ka käega katsutavalt seda näidata, tõmbasin puusast välja kõva tomбу. Ta võttis selle kätte, kaalus hoolsasti oma kaalul ja ütles: "Kaalub 100 naela!"

Vaevalt suutsin varjata oma rõõmu tulemuse üle, kui ta tõsise pilguga üles kirjutas raskuse ja siis hakkas lähemalt uurima neid 100 naela. Ta murdis tomбу väikesteks tükkideks ja pani need sulatamispotti tule peal. Kui kõik oli hästi sulanud, võttis ta poti tulelt. Sulatis jagunes mitmesse kihti, mis ta peitliga lahti raius ja siis iga osa eraldi ära kaalus ning paberile kirjutas. Paberi andis ta äärmiselt kaastundliku pilgu ja

sõnadega minu kätte: "Päästku sind Jumal!" Siis võõras lahkus toast. Lehel olid järgmised read: "Krooni järele püüdleva jumalasalase N.N. agaruse analüüs. Raskus 100 naela. Selle osad on järgmised:

- 1) fanatism ja pime agarus - 30 naela;
- 2) palgaarmastus - 19 naela;
- 3) uhkus oma kiriku üle - 15 naela;
- 4) uhkus vaimuandide üle - 14 naela;
- 5) valitsemishimu - 12 naela;
- 6) armastus Jumala vastu - 4 naela;
- 7) ligimesearmastus - 3 naela.

Kokku 100 naela."

Juba võõra iseäralik hoiak ja pilk, mille ta mulle suunas, olid mind väga hirmutanud, aga tema uurimuse tulemust nähes olin äärmiselt rõhutatud. Katsusin arvude tõde valeks pöörata, kuid võõra kuuldav ohkamine kõrvaltoas sundis mind rahulikult järele mõtlema.

Suure pimeduse tõttu, mis mu peale langes, ei suutnud ma enam lugeda, mis mu käes paberil seisis. Ma hüüdsin: "Oh, Issand, päästa mind!" ja langesin põlvili oma tooli kõrvale, silmad paberil.

Äkki muutus see peegliks ja mu süda paistis selles, nagu ta oli. Nägin, tundsin ja tunnistasin kõik õigeaks ning palusin kibedasti nuttes Issandat mind päästa mu oma "minast" ja ärkasin viimaks valju kisaga.

Möödunud aastail palusin, et Jumal mind päästaks põrgust, kuid nüüd palusin kõigepealt, et ta päästaks mind mu oma "minast". Ma ei saanud ennem rahu, kuni tuli valgus, mis ilmutas mulle mu südant. See valgus on jäänud tänini ja kui mu rännak kord lõpeb, siis tahan taevas langeda oma kõrgekskiidetud Õnnistegija jalge ette ja teda tänada selle päeva ilmutuse eest, mille läbi ta mulle näitas, kuidas ma elasin ja mu jalad aetas õigele teele aetas. See päev tõi pöörde mu ellu ja kasu kogu mu tööle. Au Ta nimele.

Alaline kooselu Issandaga

Ükski asi ei ole meie hingele nii õnnistusttoov, kui vaikne alaline kooselu Issandaga. See Issanda ligiolu tunne, mis siis meie hinge täidab, on enam kui rahu ja rõõm, enam kui sisemine rahuldus ja kindlus, mida me tavaliselt tunneme. Õnnetusel ja murel on siis nagu tee ära lõigatud, kui meie kõike Issandaga jagame. Siis näib kõik teisiti, kui Issand on meie kõrval. Töö muutub kergemaks ja raskused ei hirmuta meid enam. Isegi inimeste ebaõiglus ja vastumeelsus ei sega siis meie rahu. Pigemini oleme me valmis selles seismises vaiksuses rõõmus haarama neid oma embusse ja ütleva: "Ole sa nii kuri kui tahad, ega see ei sega mind, sest mul on hea osa Jumalaga."

Rahuga täidetud võidurõõmsast kristlikkusest ei saa ükski teine osa, kui ainult see, kes on õppinud igapäevast uuendamise saladust: "Pöörduge iga päev ja alati Jumala poole, et saada uut ja värsket jõudu igavesest maailmast!"

Meie argielu kristliku jõuetuse põhjuseks on kindlasti see, et see tahk meie palvest on korrast ära. Palve on meie vaimu hingamine. Füüsiline hingamine on ihule alalise uuendamise allikaks. Meie sööme 3 - 4 korda päevas. Ja nii, nagu meie ei saa terve päev olla hommikuse hingamisega, sama vähe võime saada läbi lõunani, kui me vaid hommikul oleme palunud. Seepärast ütleb apostel: "Paluge lõppemata!" Saada ohkamisi üles kogu päeva jooksul, olgu siis häälega või ilma, nii kuidas see kunagi sobib.

Sõnatu palve

Palve on südame suhe Jumalaga. Ta väljendub kord sõnades, kord sõnadeta. Aga on aistinguid, mida ei saa sõnades väljendada. Sellele viitabki apostel, kui räägib sõnatutest ohetest (Sk 12:10, Rm 6:26), kus tegutseb palve Vaim.

Tahaksin teile, enne kui lõpetan, rõhutada, et just palve Vaim selgitab meile palvet. Sellest vaatepunktist palvele vaadates selgub meile ka üksikajalikult kogu palveelu. Palvetaja, sõber, sina, kes sa minuga koos tunnistad, et tunned alles vähe palve sügavust ja selle armurikkust, palu endale palvevaimu. Tema tuleb appi su nõtrusele ja ilmutab sulle, kus sa oled eksinud, nii et palve muutub sulle jälle kergeks.

Kui palumine tundub sulle raske ja väsimus hiilib südamesse, siis palu siira südamega endale palvevaimu. Sul ei ole tarvis mingil viisil ennast pingutada selle saamisega. Kui palvevõitlus on väga suur, kui tunned, et sinu vaimuosadus Jumalaga on katkenud ja palve tundub sulle vaid tühjade sõnadena, siis palu usaldavalt endale palvevaimu. Tema paneb oma sõrme sellele õrnale kohale ja näitab sulle su eksimise paika. Ta teeb sulle Kristuse nii suureks, et sa vabatahtlikult loobud patust, mis on katkestamas sinu elavat osadust Jumalaga. Kui sa näed, et oled pahasti palunud, et ainult oma tahet läbi viia, siis palu palvevaimu. Tema ei näita sulle mitte ainult seda, mis on palve otstarve, vaid tõstab ka sind abituna Jumala südamele, kus Jumala armastus sind soojendab, nii et sa hakkad uuesti palvetama tema tahtmise järele.

Palve Vaimu abil teeb ta sulle selgeks, et mida abitum sa oled, seda rohkem püüad sa paluda ja sind kuuldakse ning täidetakse su palved.

Tema teab, et me oleme ainult põrm. Päeva sündmused juhivad vaikselt ja loomulikult meie mõtted ja meeled Jumala juurde. Ärkab tahe kõnelda Jumalaga kõigist neist asjust. Kõik, mida meie näeme või kuuleme, olgu kas või meie armsad omaksed, sõbrad või vihamehed. Kõigi nende kohta tahame saada selgust Jumalalt.

Ei saa iialgi kasutada paremini aega, kui palvetades, olgu see siis viibides üksinduses, teiste hulgas, tööl või tänaval liikudes. Palvetagem siis!

Kui palud või soovid midagi korda saata, ütle: "Kui see vaid austab sinu nime, Jumal, ja on sinu tahtmine." Oota lapselikult, millal sinu palve kuulnud saab! Ära ole kärsitu, kui kohe vastust ei tule. Lapselikus ootuses sa näed, nõnda nagu valged lumehelbed langevad vaikselt ja tihedalt, nii sajab palvekuulmisi sulle igal sammul. Kirjutatud on: "Ainult headus ja heldus järgivad mind kõik mu elupäevad" (Ps 23:6). Ent uued palvekuulmised ei tule alati silmapilkselt. See palvetesadu kestab kuni sinu surmatunnini ja ei lõpe veel siiski, kui oled juba siit lahkunud. Seda langeb veel su armsatelegi. Iga üksik palve ja õhkamine, mida oled üles saatnud nende elu ja tuleviku pärast, langeb neile Jumalast määratud ajal.

Minu esivanemad on olnud juba kolme sugupõlve kestel usklik ja palvetaja rahvas. Nad palusid ka ustavalt oma järeltulijate eest. Nii olen mina käinud oma eluteed, ümbritsetuna oma vanemate ja isaisade palvetest ja nende palvete kuulmisest, mis langevad alaliselt vaikse sajuna minule. Tegelikult lõikan mina seda, mis teised on külvanud. Sõber, kui sa ei või jätta oma lastele päranduseks raha ega vara, ära ole sellepärast mures. Ära tapa ennast tööga, et koguda vara oma lastele. Aga pea meeles, et sa nii ööd kui päevad paluksid nende eest. Need palvekuulmised järgivad neid kogu nende eluaja.

Minu isa jutustas ühest usklikust naisest. See naine oli üksik ja ilma lähemate sugulasteta. Kui ta juba vanaks jäi, läks ta naabruse ühe uskliku jõuka taluperemehe juurde ja ütles temale:

"Mul on 1200 dollarit, kas tahad need saada endale. Võta mind talusse, kuni ma suren!"

"Ei võta," vastas peremees. See võib meile kalliks maksma minna. Sa võid kauaks haigeks jääda ja see toob siis meile palju vaeva ja muret."

"Mina küll haigeks ei jää," ütles naine.

"Oh, seda ei tea mina ega sina!"

Naine vastas: "Ma olen palunud Jumalat, et ma ei haigestuks!"

Aga peremees ei uskunud ja naine lahkus. Ta läks siis ühe vaesema uskliku naabri juurde sama pakkumisega ja see võttis ta oma tallu. Seal elas naine mõned aastad värske, elava Jumala lapsena. Ta oli tervele sellele kodule õnnistuseks ja oli ka iga päev koos teistega talutööl, samuti voki taga ketramas sama ustavalt kui teisedki.

Ühel hommikul ei tulnud ta nagu harilikult hommikusöögile. Minki kohe teda vaatama ja leiti ta oma voodist surnult, näos ei ühtegi valujoont. Täiesti valutult oli Issand ta ära viinud magades. Ta ei haigestunud. Miks palus ta, et võiks haigestumata surra! Kas selleks, et hoiduda kannatustest? Ei, vaid et hoida neid inimesi raskuste ja vaeva eest, mis tema haigus oleks kaasa toonud.

Palugem ka oma surmatunni pärast. Mitte ainult seda, et Kristuse vere läbi saaksime õndsalt surra, vaid et suremine ei teeks häbi Jumalale, ja seda, et sinu armsad jääksid maha selle kindla teadmisega, et sa surid päästetud patusena. Issand tahab sind õpetada paluma - Tema, kes on palve Vaim.

Dr. Hallet, usuteaduse professor Rootsis

Johannes Karlsoni elulugu

Ma sündisin 2. mail 1892. Eestimaal. Minu vanemad olid luteri kiriku liikmed. Isa oli ehitusmeister ja talupidaja ema tunnistuse järgi. Kui olin sündinud, võtnud ema mu palja ihu kätele ja pisarais silmil palunud: "Jumal, maa ja taeva Looja, ma annan sulle oma poja. Tee temast mees, nagu oli Ristija Johannes, et ta võiks meelearandamist kuulutada, sellepärast panen temale nimeks Johannes."

Ma tean, mu ema palvet kuuldi ja Jumal pidas mind silmas ning ootas aega, et mind kutsuda. Kui olin 12-aastane, asusid mu vanemad elama Peterburi lähedale. Olin 14-aastane, kui õnnetuse tõttu kukkusin külma vette ja olin jões kaua aega ning jäin väga haigeks. Olin kui luukere kuulsas vene haiglas, kus mind väga täpselt uuriti. Siis teatas arst: "Poiss, luuüdi on ära kuivanud. Ükski asi ei saa sind enam aidata, sa sured õige varsti." Isa tõi mind koju surema. Ühel hommikul märkas ema, et olin suremas ja kutsus minu isa ja viis õde mu voodi ümber. Kibedais pisarais laulsid nad surmalaule. Mu jalad ja käed olid juba külmad ning elutud. Ma ei saanud neid enam liigutada, aga peaju ja süda töötasid veel sel viimasel minutil enne surma. Nüüd ärkas minu südametunnistus ning hakkas selgelt ja valjult kaebama.

Sa sured ja lähed hukka! Kohutav surmahirm haaras südame. See paistis ka minu näost. Mul oli nii palju mõistust ja jõudu, et mõttes õhata Jumala poole. See oli minu elu härdaime palve: "Oh, Issand, ära lase mind hukka minna! Kingi mulle elu! Ma tahan kogu elu sulle anda ja ainult sinu tahtmist teha, kui see veel võimalik on!" Aga tundus, et kõik oli juba liiga hilja ja just siis mu nägemine kustus, ka kuulmine kadus. Tundsin, kuidas mu kopsud ja süda värisesid ja siis nende tegevus lõppes. Peajus oli veel elu ja ma mõtlesin: "Nüüd olen surnud ja kadunud igavesti!" Veel oma mõistusega palusin armu, kuni taju lõppes.

Emma, kes istus mu elutu keha kõrval, rääkis hiljem. Ta oli hoidnud ühe käe mu südamele ja teise käega katsunud pulssi. Ta ütles, et üle 10 minuti olnud mu ihu elutu ja külm, aga tema oli hoidnud minu kätt ja kisendanud südames Jumala poole, et ma ei sureks. Ja kuigi ma olin külm, palunud ta ikka edasi ja uskunud, et ma ärkan ellu. Korraga hakanud mu süda töötama, ihu läinud soojaks ja ma olin avanud silmad. Omaksed istunud nuttes mu voodi ümber. Siis sain aru, et olin tagasi toodud pimeduse maalt. Jumal kuulis meie töotusi ja palveid ning andis uue elu. Oh, kuidas ma siis tänasin Jumalat selle uue elu eest. Ma ütlesin: "Jumal, ma tahan nüüd ainult sinu tahtmist teha siin maailmas. Ma arvasin, et olen hea küll, elasid ausat elu, käisin kirikus. Vahest palusin ka ja kirikus anti patud andeks, töötati igavest elu, aga kodune elu läks igapäevast rada.

Aga siis minu süda ei leidnud enam kuskilt rahu. Lugesin iga päev piiblit, kuid siiski olin abitu ja õnnetu. Suure igatsusega avasin Matteuse evangeeliumi, et Jeesuse sõnadest abi otsida. Lugesin Matteuse 7:7-8: "*Paluge, ja teile antakse, otsige, ja te leiad, koputage, ja teile avatakse, sest iga paluja saab, otsija leiab ja igale koputajale avatakse!*" Siis paistis valgus. Need kuldsed Jeesuse sõnad avasid mulle ukse ellu.

Kohe hakkasin nendest sõnadest kinni. Ma läksin metsa, kui olin terveks saanud ja hakkasin kõigest südamest paluma. Mida enam palusin, seda kurvemaks muutusin. Patukoorem muutus ikka suuremaks. Pisarais silmil palusin armu. Varem olin arvamisel, et olin küll hea poiss, aga kui Püha Vaim patutundmise töö, tundsin, kui suur patune olen. See kestis mitu päeva. Kord olin jälle jalutamas ja haledasti nutmas ja siis korraga voolas minu elust läbi nii võimas laine kui elav tuli. See oli nii suurepärase, et ei ole sõnu kõige kirjeldamiseks. See tunnetus pani mind vägevasti Jumalat austama ja kiitma, nagu ma seda veel iial polnud teinud. Ma olin kui enesest ära. Tundus, et Jumal kallistab mind oma suures armastuses. Ma naersin ja hõiskasin valjusti kui joobnu rõõmust ja õnnest - mu patud on andeks antud. Olin õnnelik Jumala laps, täis nelipühi väge. Polnud sõnu selle väljendamiseks.

Läksin koju. Kodus oli parajasti õhtusöögi aeg. Katsusin nii minna, et mu naerust nägu ei nähtaks ega arvataks, et olen hulluks läinud.

Järgmisel päeval rääkisin omastele ja naabritele, mis mulle oli juhtunud, ja palusin neid ka patust pöörduda. Selle tagajärjeks oli, et rahvas hakkas mind nimetama pühaks poisiks. Seda nime kandsin hulk aastaid. Siis nägin unes, missugune on piir Jumala laste ja maailma vahel. Nägin taevast ja põrgut, Jeesuse ristilöömist ja ta surma. Nägin, kuidas Jeesus istus Isa paremal käel aulisel aujärjel taevast ja kuidas ta suurimas armastuses julgustas mind kindel olema. Ta soovis, et oleksin kui mees usus ja tegudes, ainult siis ma võidan, kergemeelsed langevad. Ütlesin siis Jeesusele, et tahan tema abiga Jumala mees olla. Möödus kolm aastat ja ma mõtlesin, et olen ainus, kes Jumalat armastab, sest ma polnud kuulnud ega näinud ühtegi, kes oleks nii Jumalat armastanud, kui mina.

Siis ühel päeval ütles naabrinaine: "Püha poiss, seal teises külas kavatseb keegi talumees koosoleku korraldada ja jutlustada. Mine ka teda kuulama!" Ma läksin. Kui olin mõne minuti kuulanud, sain aru, et see mees on minu usuvend. Ta oli tõesti Jumala püha mees. Kord oli seal koosolek lõppemas, laulsime parajasti laulu viimast salmi. Siis tundsin, et Püha Vaim langes jälle minu peale ja Jumal kutsus mind: "Sa pead Jeesuse Kristuse tõsist evangeeliumi kuulutama. Sa näed, kui paljud lähevad hukka ja keegi ei tunne huvi, et neid päästa!"

Ma olin väga ehmunud ja vastasin: "Aga Jumal, mina olen ju nii noor, alles 17-aastane. Ja ma olen ka rumal, et olla jutlustaja." Kuid Püha Vaim ütles hoiatades: "Kui sa ei taha jutlustada, siis ei saa sa iial tunda Jumala armu ja lähed hukka!" Vastasin kohe: "Ja-jah, ma hakkam jutlustama!"

Laul lõppes ja ma jooksin ette, olles higist märg. Värisedes ütlesin vennale: "Püha Vaim just praegu ütles, et pean ka rääkima, kui sa, vend, lubad. Katsun seda teha, kuigi ei tea, kuidas seda teha."

Saanud loa, avasin oma suu ja pisarais silmil palusin igäüht meelt parandada, uskuda Jumalasse. Siis palusin südamest Jeesust meie palvet kuulda. Nutsime üheskoos ja tõusime üles põlvedelt. Siis tuli teadmine, et olen jutlustaja. Suur rahu ja rõõm, ning Jumala armastus täitis mind. Kuni selle ajani olin ma haiglane olnud, aga kui Jumala kutse vastu võtsin, sain kohe täiesti terveks. Elu vägi täitis mind. Sellest ajast kuni tänaseni olen olnud täiesti terve - juba 49 aastat.

Kord olin külas ühes ilmalikus perekonnas, kus peremees pakkus ka head punast veini. Ma ütlesin ära, aga peremees küsis, kas sina oled pühamees kui Jeesus, kes tegi veini. Olin teadmatutes, kuidas sel puhul käituda, võtsin klaasi ja peremees lõi kohe kokku klaasid nagu sõbraliku ühenduse märgiks. Maitsesin vaevalt teelusikatäie pakutud punast veini, kui tundsin, et Püha Vaim lahkus minust. Kõik muutus

pimedaks ja kohutavaks minu sees. Mõned päevad viibisin hirmsas ahastuses, palusin kõigest südamest, et Jumala Püha Vaim ütleks mulle, miks Püha Vaim lahkus minust. "Sellepärast, et sul oli osadus veini läbi selle uskmatu mehega," 2Kr 6:14-18: "*Ärge hakake vedama võõras ikkes koos uskmatutega! Mis ühist on õigusel ja ülekohtul või mis osadust valgusel pimedusega? Mis kooskõla on Kristusel Beliariga või mis osa on usklikul uskmatuga? Kuidas sobib Jumala tempel kokku ebajumalatega? Meie oleme ju elava Jumala tempel, nõnda nagu Jumal on öelnud: "Ma tahan nende seas elada ja käia ja olla nende Jumal, ja nemad on minu rahvas. Sellepärast minge ära nende keskelt ja eralduge neist," ütleb Issand, "ja ärge puudutage roojast, siis ma võtan teid vastu ja olen teile Isaks, ja teie olete mulle poegadeks ja tütardeks," ütleb Kõigeväeline Issand.*" Nüüd alles mõistsin, mis need sõnad tõeliselt ütlevad. Läksin siis metsa ja ööpimeduses kahetsesin kibedasti nuttes oma pattu. Ma otse karjusin hingevalu pärast. "Oh kallis Püha Vaim, tule tagasi. Ma tahan olla püha ja sõnakuulelik!" Siis langes Püha Vaim jälle mu peale ja täitis mind. Oh, küll oli see siis kallis ja armas. Nuttes hõiskasin ja tänasin Jumalat, et ta mulle andeks andis. Sellest ajast olen end väga hoidnud lahutatuna maailmast, et mitte kuidagi osa saada maailma pattudest.

Jeesus ilmutab end mulle

Hakkasin kõige tõsidusega evangeeliumi kuulutama. Hoiatasin kõiki vastuhakkajaid. Mind hakati pilkama, isegi mu isa langes pilke alla minu pärast. Tihti tuli isa koju tulist viha täis ja ütles mulle: "See ei ole sinu asi, kas inimesed lähevad taeva või põrgu, jäta nad rahule!" Hiljem ütles isa: "Kui sa oma palveid ja jutlustamist maha ei jäta, siis ei ole sa enam minu poeg, ka mitte väärt minu nime!", ja pani mu nimeks poiss. Jah Jeesuse pärast kartsin oma koduseid, oma nime, Johannes, ja poja õigust. Siiski käskis Püha Vaim mind õhtu-ja hommikupalveid paluda. See vihastas alati isa ja ta hakkas mind hirmsasti vihkama ning kiusama. Ma ei taha kõike kirjeldada. Isa tegi kõik, et sundida mind jutlustamist lõpetama. Näis nagu tungiks terve põrgu minu kallale. Lõpuks varisesin kokku. Oli pühapäeva hommik. Ärkasin üles, nutsin ahastuses, panin riidesse ja läksin metsa kindla mõttega mitte iial enam koju tagasi tulla. Olin juba 18-aastane. Seega olin ühe aasta jutlustanud. Nüüd ei tahtnud ma isegi selle maailma valgust näha. Ma langesin kuusepuu alla silmili maha ja karjusin kibedais pisarais: "Jumal, ma ei lähe enam koju, ma ei tõuse siit enam üles! Just siin paigas ma palun ja ootan kuni sa mu haige hinge üles võtad. Maailm ei taha sind. Ma ei jutlusta enam, ma tulen koju sinu juurde. Võta kohe mind üles!" Nii nutsin ma suurimas valus ja vaatasin oodates üles. Korraga seisis Jeesus minu juures. Ta vaatas suurima armastuse ja kaastundega minu peale, nagu tunneks ta minu ahastust ja valu. Siis ta ütles: "Johannes, mina olen sinu Õnnistegija! Mina surin sinu eest. Jumal teeb sind suureks jutlustajaks ja annab sulle palju hingi siin maailmas. Ole trööstitud kõige suurema rõõmuga!" Siis kadus Jeesus mu silmist. Uue elu soov tõusis mu hinges. Põlev valu oli kustutatud. Ma vaatasin üles ja ütlesin: "Kui ma taeva jõuan, siis ma suudlen sinu jalgu ja tahan tunnistada kõigi inglite ja pühade ees, kuidas sa mind täna oled trööstinud."

Jah, ma olin kui väike ussike maha tallatud oma vihase isa ja ka teiste inimeste ees. Siis tuli Jeesus ise ja tõstis mind üles. Halleluuja! Uue julgusega läksin koju, teades, et Jeesus on minuga ja ma hakkam võitma ning juhtima inimesi päästmisele. Kui ma sain 20-aastaseks, siis pidin ma Jeesuse pärast isamajast lahkuma. See oli südantmurdev, aga see oli õige tee. Lahkudes ütlesin isale: "Ma ei tea, mis võib mulle juhtuda, aga kui ma peaksin ka surema kui kodutu koer tee peal, siis ma suren. Ma jään Jumalale truuks. Nägemiseni, ema ja isa." Jäin suveks ühe uskliku venna juurde elama, kus jutlustasin õhtuti ja pühapäevadel ümberkaudsete inimeste juures. Ühel päeval tööd tehes ütles Vaim mulle: "Lõpeta töö, Jumalal on sind tarvis!" Lõpetasin siis töö ja hakkasin südamest paluma, kuhu peaksin minema. Vaim ütles: "Homme hommikul kell 8 ole Valaspea jaamas ja osta pilet Narva ning käi Eesti läbi. Ma tahan su elu kaitsta!" Nutsin rõõmu pärast. Ma tänasin Jumalat ja töötasin teha kõik, mida Jumal käsib ega lähe iial uhkeks!

Teades, et Jumal on minuga, alustasin kohe oma esimest misjonitööd Eestis, käies külast külaste. Jutlustasin talumajades, koolimajades ja palvelates. Kõikjal oli ärkamisi. Hulgad said päästetud. See ajas kuradi väga vihale. Tõepoolest, esimesel aastal tahtsid kurjad mehed mind kolmel korral ära tappa. Pääsesin imede läbi. Jumal hoidis mind kindlast surmast, nagu oli lubanud. Palusin igal pool haigete eest ja Jeesus tervendas need.

Järgmisel aastal jõudsin Hiiu-ja Saaremaale. Aulised ärkamised toimusid seal. Lõpuks jõudsin Kuressaarde. Seal oli esimene Metodisti kirik Eestis. Vend Priikask võttis mind vastu suurima rõõmuga. Jutlustasin seal laupäeva õhtul ja pühapäeval. Seal juhtus see, mis pööras mu elu uuele kursile. Püha Vaim ütles: "Siin on sinu kodu. Ühine selle kogudusega, mis sündis hiljem Peterburis, kus Ameerika misjonär D.R. Limans mind kogudusse õnnistas 26. juunil 1913. Kui Limans mu elulugu kuulis, tuli ta minu juurde, võttis kaelast kinni, andis suud ja ütles: "Ma tahan nüüd olla sinu isa ja sind ülal pidada. Mul on sind vaja Eestis ja Venemaal. Et sa oled Püha Vaimuga ristitud ja ka haigete eest palud, siis jätka seda tööd metodisti

kirikus." Nii võeti mind vastu metodisti kirikusse ja saadeti Helsingisse seminari õppima. Hiljem ordineeriti mind pastoriks.

Peale minu isamajast lahkumist langes mu isa peale Jumala karistus. Ta käis ühe aasta jooksul 9 korda lõikusel. Hiljem, kui teda kohtasin, palus ta andeks ja nuttis kui laps. Lepitus oli täielik. Ajal, kui olin Rakveres kogudust rajamas, leidsin endale sealt naise, kes ka koos minuga on pühendanud kogu oma elu jumalariigi tööle. Jumala õnnistus oli kogu aeg meie töö peal Eestis. Jeesus oli meiega. Ta kallid Vaim täitis meid ja sellepärast oli meil nii suur edu. Kõik au ja kiitus saagu Jumalale igavesti.

1936. aastal käskis Püha Vaim meid Eestist lahkuda ja Ameerikasse sõita. Olime siis mõlemad õppimas Metodisti Kõrgemas Usuteaduslikus Seminaris. Pärast seda olime mõlemad kolm aastat misjonäridena Oregonis, kus Jumal meid väga õnnistas ja paljud tulid päästmisele.

See koht oli kaugel ürgmetsas, kus oli palju värvilist põlisrahvast. Oregonist lahkumise järel sõitsime Jamaikale neegrите keskele, kus toimusid suured ärkamised ja tervekssaamise imed. Jumal ristis inimesi Püha Vaimuga. See on nüüd alaline nähe. Halleluuja, au ja kiitus Jumalale! Pea Talle pulmas me kohtame sõpru paljudest keelemurretest. Jeesus tuleb pea. Ma ootan väga tema tulemist.

Johannes Karlson, teie vend Jeesuses

PS. Nüüd on see kallid vend oma armsa Jeesuse juures, keda ta väga ootas. Tema töö on lõppenud. Ta jäi ustavaks surmani ja pärib kord elukrooni. Ta maeti 16. juulil 1962 Ameerikas.

Madu kaela ümber

Mõtetes on imetusväärne vägi. See tuleb väljastpoolt ja allutab endale kogu inimese olemuse. See võib hinges põhjustada rõõmu või rõhumise. Mõtlet on võime määrata inimene hukka või juhtida päästmisele. Kõik sõltub sellest, kellelt see mõte lähtub, sellest, kas inimene teenib Kristust või saatanat.

Sergei Malõšev teenis sõjaväes olles Afganistanis. Teda saadeti kui kogenud sõdurit luureüksusse. Üksildases mäekuruses, mis oli metsaga kaetud, püstitasid sõdurid telgid, et kõrgusest jälgida vastase tegevust binoklite ja lokaatoritega. Vahipostil käidi järjekorras, ent pärast vahti puhati. Komandör andis iga päev sõduritele 200 grammi piiritust "julgestuseks".

Sellise "varustamise" tagajärjel puhkesid sõdurite keskel üsna tihti kaklused ja tulid. Sergei aga, kui usklik mees, valas oma piirituse salaja maha ja eraldus rahututest kaasteenijatest. Telkide naabruses ta valis välja ühe üksildase maalilise nurga, mis oli inimeste pilgu eest kaitstud väikese kaljuga. Ta istus siin kivil, luges Uut Testamenti ja palvetas. Kaasteenijad teadsid, kus ta viibib ja vahel nokkisid: "Teame, sa leidsid seal mägikaunitari ja käid temaga kohtamas." Sergei ei vaielnud vastu ja jätkas endistviisi oma maalilise koha külastamist.

Kord, kui ta loetu üle mõtiskles, nägi ta enda poole roomavat madu ja ehmus. Tema eest põgeneda polnud kuhugi ja ta otsustas ära oodata, mis edasi saab. "Kui Jumal on minuga, siis kes võib olla minu vastu?" mõtles ta.

Ta usk oli kindel. Ta tundis Jumala sõna, kus on öeldud: "Uskujaid saadavad sellised tunnustähed: minu nimel ajavad nad välja kurje vaime, räägivad uusi keeli, tõstavad üles paljaste kätega mürkmadusid, ning kui nad jooksid midagi surmavat, ei kahjustaks see neid" (Mk 16:17, 18). Ja Sergei tõstis kätega üles roomava mao. See väänles rahulikult ega avaldanud mingeid agressiivsuse märke, ei püüdnud hammustada. Siis Sergei lasi ta lahti, pani tagasi maha. Madu keris ennast rõngasse tema jalgade juures, sulges silmad ja jäi rahulikult magama. See oli ainus elusolend, kellega võis kuuldavalt rääkida. Sergei hakkas pärast seda tooma oma uuele sõbrale leiba ja vett. Madu võttis selle anni meeeldi vastu ja uinus pärast küllaldast lõunat oma heategija jalgade juures. Nii kestis see päevast päeva.

Sergei, olles lõpetanud järjekordse vahi, ei tahtnud puhata, vaid läks uuesti oma varjatud kivile kalju taha. Sinna roomas ka madu. Sergei võttis ta kartmatult kätele. Kuid seekord madu ei peatunud, vaid roomas kiiresti mööda kätt õlgadele, keeras ennast ümber kaela ja sirutanud välja pea, suunas oma hüpnotiseeriva pilgu sõduri silmadesse. Sergei polnud oodanud sellist üllatust, ja tõepoolest ehmus. Kaotanud hirmust kõnevõime, istus liikumatult paigal. Piinavas hirmus möödus niiviisi kolm tundi. Aga siis, nagu kellegi käsu peale, eemaldus madu vaikselt kaela ümbert, laskus alla ja roomas minema. Sergei ei mõistnud, mida see pidi tähendama? Ta vaatas kella: oli aeg minna uuesti vahipostile. Sergei laskus alla. Kuidagi kahtlane näis talle vaikus väesalgas. Lähemale jõudes ei uskunud ta oma silmi: telkide ümber ja sees lamasid veres tema kaasvõitlejad. Vastased olid märkamatu tunginud väesalga kallale ja tapnud kõik sõdurid ning komandöri. "Vaata mis pärast madu mind nii kaua kinni hoidis. Issanda käsul ei lasknud ta mind lahti. Kui ma oleksin läinud sinna tund aega varem, oleksin langenud samuti rünnaku ohvriks..."

Ent kõrgemalseisvad ülemused otsustasid oma arusaama kohaselt. Nad ei uskunud lugu, mida Sergei oma pääsemise kohta rääkis ja süüdistasid teda reetmises. Malõševi närvid, olles saanud sügava vapustuse kaaslaste hukkamise ja ülemuste süüdistuste tõttu, ei pidanud vastu. Ta haigestus ja suunati Taškenti ravile. Issand tervendas ta neurasteeniast.

Praegu teenib Sergei Malõšev Issandat ja tunnistab sellest, kuidas Jumal ta päästis surmast.

Ajakirjast Usk ja Elu

Tõeline ime

Oli 1963. aasta. Meie, st Andrei ja mina, elasime juba mitu kuud Kirgiisias. Vanemad, kes maja müümise asjus olid jäänud Kasahstani, sõitsid kohale alles nädal tagasi. Nad ostsid väikese savitatud verandaga vana talumaja. Ukse kohal oli pääsukese pesa. Oli käes hilissügis, linnud olid juba ammu lennanud lõunamaale.

Oli pühapäeva õhtu. Meie istusime laua taga, sõime tomateid sibulaga, mis olid maitsestatud päevalilleõliga, ja leiba.

"Tema asjad on halvad," jutustab isa, kes oli laupäeval külastanud tädi Klaarat. "Ta ei saa tõusta juba üheksa aastat. Peale verehaiguse, millele arstid mitte kuidagi ei oska panna diagnoosi, on ta nagu halvatud. Lapsed on koolis, Jaakob, mees, on tööl. Ema on vana, jõudu vähe. Lamatistest on toas nii raske õhk... Ta palus minul palvetada tema eest, nagu on kirjutatud Jaakobuse kirjas, kuid ma ei julgenud. Ma soovitasin tal pöörduda kirikusse, et seal võidakse vägevast palvet teha. Täna on kahes baptistikirikus – Kalinini ja Romanovka kirikus - palutud tema tervekssaamise pärast ning meie, Belovodski luterlased, läksid tema juurde koju palvetama."

"Jah, lapsed on tal veel nii väikesed," vangutab ema pead. "Kelle hooleks nood jäävad? Miks Jumal lubab sellist asja? Ta on ju usklik."

"Kristus pole lubanud, et need, kes teda järgivad, elavad paremini," vaidles isa vastu. "Inimese õnn sõltub sellest, mis on ta sees, südames."

Esmaspäeval tuli ema Knausovide, oma õe juurest, kuidagi turris, erutatud olekus. Juuksed ripnesid välja rätiku alt. Ma polnud teda sellisena kunagi näinud.

"Tädi Klaara sai terveks!"

"Mis!" hüüatasime meie koos Andreiga.

"Ja-jah! Tädi Klaara sai terveks!"

"Kuidas sai terveks?"

"Kristus tuli tema juurde, võttis käest kinni ja tõstis voodist üles. Ta on terve. Kui tahate, võite minna vaatama. Minge, siis näete oma silmaga."

Me läksime. Tädi Klaara elas meie lähedal, nii et kümne minuti pärast olime juba tema õues. Seal oli kohal grupp usklikke, kes seisis ja miskipärast vaikselt sosistasid. "Nagu matustel," mõtlesin mina. Need olid luterlased. Nemad olidki eile, pühapäeval, tulnud tädi Klaara tervekssaamise pärast palvetama.

Tädi Klaara istus toas laua ääres ja kordas juba mitmendat korda oma lugu:

"Täna hommikul ma lamasin, nagu alati, siin akna kõrval. Jaakob oli läinud tööle. Äkki muutus tuba valgeks ja ma tundsin kellegi ligiolekut. Keegi võttis mul käest kinni, vaat sellest siin, mis oli halvatud. Pöördudes ma nägin pikakasvulist meest õrnvalgeis riideis. Pikad valged juuksed ümbritsesid tema nägu. See mees ütles mulle saksa keeles: "Klaara, minu ümmardaja, tõuse üles!" Ma tundsin ta ära, see oli Jeesus. "Ma ei saa tõusta," vaidlesin vastu, "Saad küll. Tõuse üles!" Kuid mina ei julgenud ennast liigutada, sest juba nii kaua polnud ma üles tõusnud. Mul olid lamatised ja jalad olid nõrgad, nii et ma neid isegi liigutada ei võinud, rääkimata tõusmisest.

Kuid Jeesus võttis kinni ka minu teisest käest ja tõstis voodist välja. Veel praegugi ma tunnen tema tugevate käte soojust. Ma tegin mõned sammud kuni toa keskpaigani, vaatasin siis tema silmadesse ega uskunud, mis oli sündinud, mõtlesin, et see on uni. "Räägi sellest vendadele," ütles ta mulle ja siis kadus ära. Mina aga seisin öösärgis keset tuba. Ma vaatasin oma jalgu, ent need olid sellised, nagu poleks nad iialgi olnud haiged. Vaadake mu nahka, see on kui lapsel ja lamatisi enam ka pole." Tädi Klaara, pisut punastades, tõmbas käeseljaga üle piha. "Ma olen terve! Ma olen täiesti terve! Jeesus parandas mind!"

Minu ema riputas sel ajal õues pesu kuivama. Ma koputasin aknale ja kutsusin ta tuppa. Ta ehmus, kui nägi mind seismas keset tuba. Ma palusin tal anda mulle kleit, sest öösärgis oli ebamugav. Me otsisime kaua kleiti, kuni leidsime selle. Ei mäletagi enam, millal ma viimati kleidi selga panin."

Hämmastunud kuulajad ainult vangutasid imestusest päid. Paljude silmis olid pisarad. Tädi Klaara ema seisis tütre kõrval, silitas ta pead ja pühkis pisaraid.

Kohalikes ja keskajalehtedes nimetasid ateistid lugu "šarlataanluseks" ja "võltsinguks", et Klaara Tsilk pole kunagi haige olnudki. Nad ei soovinud mingit kõmu tekitada. Kuid ma tean, et siin, Belovodskis, Tsuiski orus, Kirgiisias, toimus samasugune ime kui Kapernaumas või Jeruusalemmas Kristuse ja apostlite ajal. Ajalehed pole usaldusväärsed.

Ma seisin tädi Klaara õues ime üle hämmastunud usklike keskel ja äkki märkasin mingi hirmuga, et minu südames pole midagi muutunud. Ma sain ühe tõelise, piibelliku ime tunnistajaks, aga kuidas mõjus see ime minu suhtumisele Issandasse, ei oska öelda, seda ma ei märganud.

"Lähme koju," ütles Andrei.

"Lähme pealegi," vastasin mina.

Me kõndisime mööda tolmust külavaheteed. Mina mõtlesin sellest, et suveks on vaja osta bambusest õngeritv, sest kõrkjast ridvad on nii nõrgad. Kui kinni püüad vähe suurema karpkala, murduvad need pooleks ja kala läheb oma teed.

*Valdemar Tsorn
Ajakirjast Usk ja Elu*

Suvila naaber

Kolmkümmend kaheksa aastat olen kulutanud oma elust otsingutele ja rändamisele, proovinud tundma õppida ennast ümbritsevat maailma. Mul on tulnud palju õppida, uurida mitmeid teadusi. Kuid mida sügavamale ma nendes või teistes teadmistes tungisin, seda keerulisemaks muutusid küsimused. "Kus lõpeb meie tunnetuse piir? Kus peitub tõde? Miks me teame nii palju, kuid samal ajal oleme nii abitud võitluses paljude haigustega? Kas igaüks meist on sündinud ilma vaid selleks, et mõne aja pärast surra?" Vastuseid oma küsimustele ma ei leidnud...

Kõigeväelise olemasolu ma ei aianud. Mulle näis, et Jumalasse uskumine on väheharitud inimeste osa. Arvasin, et ma teen kõike oma elus ise ja lahendan oma probleemid nii, kuidas tahan. Ma ei alandanud mõtteni, et minu taga seisab See, Kellele on alistatud kõik. Mulle näis, et see on võimatu. Niiviisi täielikus vaimulikus pimeduses ja tühisuses kasvasin ma.

Mul on elus vedanud. Olen sündinud ühes maailma kõige ilusamas linnas - Sankt Peterburgis - ja olen rõõmistanud selle suurepärase linna üle, nautinud selle suursugusust. Ma olin uhke oma hariduse üle. Saanud ühe kuulsama füüsika-matemaatika kooli tunnistuse, asusin edasi õppima ülikooli geoloogia fakulteedis. Ma tahtsin saada suureks õpetlaseks ja Maa saladuste avastajaks.

Viibides ümbritsevate inimeste keskel ja olles pidevalt tegevuses, tundsin ennast kõigest hoolimata väga üksikuna, ja see vaimne üksindus ei andnud mulle rahu. Mul polnud tõeliselt mitte kellelegi südant puistata. Igaüks oli hõivatud iseenesest ja elas endale. Mina aga unistasin tõelisest meeste sõprusest, kuigi mõistsin, et see eksisteerib pigem romaani lehekülgedel.

Elasin nii ega arvanud, et mulle on valmistatud tee kohtumiseks Loojaga, keda ma eitasin ega tundnud, kuid tema ei viivitanud ilmutamast mulle oma suursugusust. Geoloogilise praktika ajal viibisin kodust kaugel, Ida-Siberi tühjades mäeharudes Verhojanski mäeseljandikul. Töö oli huvitav. Kogusin hulga uut materjali. Planeerisin juba oma diplomiprojekti. Kord ühel juuliõhtul, olles tagasi tulemas mööda taiga teerada, väljusin soisele lagendikule. Ees nägin jõe kallast ja seal meie välilaagrit. Mul oli jäänud läbida veel umbes kaks kilomeetrit. Äkki märkasin roheline metsa foonil pruuni laiku, mis kiiresti mulle lähenes. Nägin õudusega enda ees hiigelsuurt jakuutia karu, "peremeest", nagu teda nimetavad kohalikud elanikud.

Karu tõepoolest käitub taigas nagu peremees oma territooriumil, mille ta ise ka määrab. Tema käitumine on ettearvatu ja äärmiselt ohtlik, eriti suvekuumuses, kui algab jooksuaeg. Põgeneda polnud kuhugi, ümberringi kasvas vaid peenike lehtpuude võsa. Mu käsutusse oli jäänud ainult raketihetitja ja karu käest pääseda näis olevat võimatu.

Ma hakkasin valjusti karjuma - karu peatus ja hakkas huviga mind uurima. Meid lahutas teineteisest vaid mõnikümmend meetrit. Inimesed kinnitavad, et surmaohus viibides möödub hetke jooksul silme eest kogu su elu. Seda seisundit ma ei kogenud. Ainult üks mõte vaevas mind: "Kas tõesti siin, praegu, sellel kohal, ma pean hukkuma nii absurdse ja mõttetult selle vastiku looma läbi? Miks mina ja miks praegu? Ma pole veel jõudnud õieti elamagi hakata!"

Kuni ma sisemiselt oigas ja õudusest ei liigutanud, tõusis karu äkki tagumistele jalgadele ja tuli otse minu suunas. See oli rünnakusignaaliks. Ma haarasin raketihetitja, suunasin selle karu poole ja kui meie vahemaa oli vähenenud umbes kümne meetrini, vajutasin päästikule. Kuuldus vaid väike klõpsatus - ja karu kadus, nagu oleks mingi nähtamatu käsi tema minu teelt minema äianud.

Ma olin surmale silma vaadanud. Kaua aega ei suutnud ma ennast koguda ega teadnud, keda pääsemise eest tänada.

Kuu möödudes parvetasin mööda kiirevoolulist ja kärestikulist jõge. Täispuhutav kummipaak, milles ma istusin, oli täidetud laadungiga. Vesi oli põletavalt külm, vool - väga kiire. Ma olin ülimalt väsinud ja kaotanud valvsuse, ega märganud koske, mis äkki mu ette ilmus. Minna polnud kuhugi ja paak sööstis joast alla. Ma ei mäleta, kuidas, kuid ma lendasin läbi õhu ja kukkusin ülevalt selle peale. Uskumatu jõuga haarasin kinni kõiest, millega laadung oli kinni seotud. Kui ma oleksin kukkunud vette, poleks pääsemislootust olnud - suured veesaapad ja raske püss oleksid mind mõne hetkega põhja tõmmanud.

Ma olin jälle pääsenud ega teadnud, miks. Siis ma ei osanud arvata, et taiga teerajal seisis minuga koos Päästja. Ei teadnud, et oma käega oli minu Sõber hoidnud mind langemast jäisesse vette. Ta jättis mu elama. Ma ei teadnud, kes mind päästis, kuid olin veendunud, et minuga oli sündinud ime. Tundsin surma hingust, kuna olin näinud seda lühikese aja jooksul kaks korda. Mulle sai selgeks nagu ei kunagi varem, kui möödub - on minu elu ja kui kergesti võib ta katkeda.

Koju jõudes sain teada, et minu kõige parem ülikoolisõber oli uppunud kõige totramal viisil. Ta oli väga andekas ja oleks võinud teha palju teaduse heaks. Tema poeg, kes mõne kuu pärast sündis, ei näinudki oma isa.

Miks mina jäin elama, aga tema hukkus? Küsisin seda endalt, kuid ei leidnud vastust. Mind erutas see, et ma olin kaks korda vaadanud surmale silma ja jäänud elama. Miks just minul nõnda vedas?

Kümme järgmist aastat möödusid rahulikult. Pärast ülikooli lõpetamist ma abiellusin. Mulle sündisid üksteise järel kolm poega. Astusin aspirantuuri ja valmistusin dissertatsiooni kaitsma, et kindlustada endale teadlase karjäär. Kõik laabus, nagu mulle näis, minu plaani järgi.

Kuid endistviisi valdas mind mõte: miks ma jäin elama pärast nii riskantseid seiklusi? Võib-olla sellepärast, et luua perekond ja sünnitada lapsi või teha uskumatu avastus teaduses? Enne dissertatsiooni kaitsmist pidin tegema eksami marksistlik-leninlikus filosoofias. Nõukogude teadlane pidi olema mitte ainult sõjakas materialist, vaid ka marksist. Pärast esimest läbikukkumist eksamil pidin tõsiselt käsile võtma filosoofia algõpikud. Taganeda polnud kuhugi. Lugesin Lenini teoseid pöörasin tähelepanu Hegeli kriitikale. Saksa filosoofi postulaadid selle kohta, et eksisteerib absoluutne idee, kes kõike juhib, ja et temale kuulub absoluutne teadmine ja tõde, hämmastasid mind. See ongi ju see, mida ma olin proovinud mõista, minule arusaamatut aluste alust. Absoluutne idee Hegeli arusaama kohaselt pole midagi muud, kui Looja, st Jumal! Nii sai minust idealistlik filosoof. See ei seganud mind tegemast eksamit marksismi kohta. Kuid tähtis samm oli juba tehtud - ma tunnistasin Jumal-Looja olemasolu! Ent mulle oli arusaamatu, kes ta on ja mida ma talle tähendan. Mõne aasta pärast õnnestus mul pääseda kõige kaugemasse ja ebatavalisemasse kohta meie planeedil. Ma töötasin Antarktikas, lume ja jää kuningriigis. Seda võib iseloomustada kui üksikute mäemassiividega jääkõrbe. Mäed turritavad nagu kummalised piigid, kohati niivõrd järsud, et neile läheneda on võimatu. Need mäemassiivid on laiali paisatud tervele kontinendile ja neist saab ülevaate vaid helikopteril, sest jäävälju nende vahel läbistavad praod laiusega 20-30 meetrit ja enamgi. Viibides selle valge vaikuse keskel, on võimatu mitte mõelda Jumala võimsusest ja suuruselt, kelle tahtel kõik see grandioosne suursugusus on loodud. Selles külmuse ja jää riigi suures tühjas avaruses näib inimene väikese liivaterakesena.

Sel aastal tuli meil palju töötada. Juba ammu kontrollitud MI-8 paigutati ühelt mäeseljandikult teisele. Kuid eemaldudes baasi välitööde territooriumilt mõnisada kilomeetrit ta kuumenes teel. Olime keset väikest hobuserauakujulist mäemassiivi, mida raamistasid teravad ja kõrged kaljud, mida parajasti uurima pidime.

Töö lõpul ronisime helikopterisse ja hakkasime aeglaselt tõusma, lennates, nagu oletasime, vastu tuult. Arktiline tugev tuul on siin tavaline nähtus. Tuule kiirus on umbes 15 meetrit sekundis. See puhub alati ühes suunas - lõunast põhja. Seda arvestades tõusis meie masin kiiresti ja näis, et kohe-kohe ületab ta lumeseina, mis seisis meie teel. Kuid äkki lükkas küljelt tulev uskumatu tugevusega tuulehoog meie külge teravate kaljude poole. Helikopter käitus nagu liblikas tugeva tuule käes ja lendas sinna, kuhu teda kanti. See viis ka meid väga kiiresti vastu väljapääsmatule surmale.

Mina asusin kahe piloodi vahel tüürimehe kohal ja kuulsin, kuidas nemad nõu pidasid, et päästa masinat. Kuid stiihiaga masin toime ei tulnud. Ma mõistsin, et nüüd oleme kõik kadunud.

Näis, et teha pole enam midagi, ja mina, ise teadmata, miks, kisendasin sisemuses Jumala poole. See oli minu esimene palve. Ma pöördusin Kõige kõrgema poole ja palusin ennast päästa, et ma ei sureks. Me ei mõistnud, kust lendas äkki välja tugev tuulehoog, mis õgvendas meie "liblika", tõstis üles ning tõi välja kivisest hobuserauast. Me olime päästetud. Jumal kuulis mind ja aitas meeleteminutil. Ma olin ütlemata rõõmus, et mul on See, kes on valmis appi ruttama. Nii tundsin ma Atose mäeseljandikul jälle oma nähtamatu sõbra tugevat kätt ja mõistsin, et nimelt tema päästis mind karu käest taigas ega lasknud uppuda jäises vees.

Mul tekkis ületamatu soov õppida teda isiklikult tundma ja hakkasin teda otsima kõikjal, kus see oli võimalik.

Ma uurisin kõiki maailma religioone, kuid sealt ma Jumalat ei leidnud. Need olid vaid inimeste katsed lähendada ennast temale, taasühendada temaga. Mind see ei rahuldanud. Ma pidin oma Päästjat tundma õppima isiklikult. See oli päästetu loomulik soov tundma õppida oma Päästjat ja tänada teda hädadest päästmise eest.

Kristus ilmutas ennast mulle ise ja saatis oma tunnistaja. Selleks oli minu suvilanaaber, edukas ärimees, kes lühikese aja jooksul oli saanud tehtud meheks. Tema valduses oli olnud mitu kauplust, kuid äkki ta müüs need kõik, öeldes mulle, et ta soovib saadud raha ohverdada Jumalale.

Selline käitumine näis mulle väga kummaline. Proovides mõista, mis tegelikult toimub, hakkasin talle küsimusi esitama. Me vestlesime poole ööni. Ma kuulsin sellest, mida Kristus oli temale teinud, sain teada, et Jeesus suri meie kõigi eest, et meil on igavene elu ja et igavikus viibime koos temaga taevastes. Me hakkasime koos lugema Jumala Sõna, mis inimestele on antud. Sõnas oli kirjutatud, et me kõik oleme patused ja et ainult Kristus võib meid päästa ning lepitada Isaga. Mulle sai selgeks, miks ma ellu jäin - Jeesus tahtis mind juhtida enda juurde ja ootas kannatlikult, kui mina hulkusin pimeduses. Tema ja ainult tema on minu elu eesmärk ja ma pole asjatult sündinud. Ma pidin tulema tema juurde. Kui lihtne see oli, sest kogu meie olemasolu kuulub ainult Jumalale. Me palvetasime koos, pärast palvetasin mina ise ka. Ma palusin Issandalt andestust kogu oma patuse elu pärast, mis ilma temata oli elatud. Sellest ajast peale mu hing rahunes Jumalas, nagu sellest räägib Taavet Psalmis 62.

Elu muutus lihtsaks. Vastused kõigile oma küsimustele leidsin pühakirjast. Ma olin varem ka püüdnud lugeda piiblit, kuid polnud selles mõistnud mitte midagi. Püha Vaim avas mu silmad ja pärast minu pöördumist avanes Jumala Sõna minu ees kogu täiuses ja selguses.

Sellest ajast on möödunud juba hulk aastaid, kuid kogu see aeg ma tunnen, et Jeesus Kristus on nähtamatult minu juures. Pole veel olnud juhust, et ta poleks mind aidanud või oleks tagasi lükanud mu palve. Mina püüan teda teenida, kuidas oskan, viin tema Sõna inimestele. Ma pole kunagi olnud osav kõnemees, kuid minu Jumal andis mulle jutlustamise anni ja nüüd ma räägin temast.

Mul on tulnud kuulda palju tunnistusi sellest, kuidas inimesed on tulnud Jumala juurde. Enamasti pöörduvad nad sügavas hädas. Ma tänan oma Päästjat selle eest, et ta on andnud mulle võimaluse tulla tema juurde vabal tahtel.

Kallis lugeja! Ma ei tea, kuidas on sinu suhted Jumalaga, kuid varem või hiljem peame me kõik kord tema ees seisma. Meie teed on meile tundmatud. Jumal otsustab, mis meiega peab sündima. Seepärast kiirusta tema juurde kahetseva südamega. Ära oota homset päeva, see võib mitte saabuda. Ja kuhu läheb su hing, kui sa ei tunne Jumalat ega ole tema oma. Mõtle sellele.

*Nikolai Krasnikov
Ajakirjast Usk ja Elu*

Nataša

Laps oli siiski sündimas, kuid tüdruk ei tahtnud seda. Mida ta ütleb oma vanematele? Praegu on kõik veel varjul, kuid mida aeg edasi, seda raskem on olla. Ta ütles neile, et tahab astuda tehnikumi ja valis kauge linna, öeldes, et tal on vaja mõneks kuuks sinna sõita - "kuni sisseastumiseni" - ja leida elukoht. Ütles, et teda ei rahulda ühiselamu, et ta soovib üürida korteri umbes kolmeks kuuks. Raha ta muidugi võtaks neilt, oma vanematelt.

Nataša lahkus oma vanemate juurest, kui lapse sündimiseni oli jäänud kolm kuud. Peatunud väikeses linnas, ta tõepoolest üüris endale toa, kus ka elas, ja loobus suhtlemast kõigiga. Ta luges vastavat kirjandust, mis aitaks vältida haiglat.

Ja see hetk saabus. Nataša püüdis mitte närveerida ja jäi koju. Läbiloetu aitas tal kõigega hakkama saada ja varsti lamas ta kõrval väikene poiss. Nataša keeras lapse teki sisse, ootas öö saabumist ja suundus siis väikese järvekese juurde. Järv oli jääga kaetud, seda ta ei oodanud. Suured külmad olid alanud. Kuid mõelda polnud aega. Kiiresti kummardudes pani ta kompsu jääle ja jooksis tagasi. Mõne minuti pärast kostus temani lapse kisa ja koera haukumine. Ta surus käed kõrvadele ja jooksis veelgi kiiremini, hirm jälitas teda. Tumedast süngest taevast hakkasid pudenema valged lumehelbed, mis katsid kinni tema tee nagu seinaga. Näis, nagu tahaksid nad teda sundida tagasi minema, et ta võtaks kaasa oma abitu maimukese. Varsti tõusis lumetorm ja Nataša jõudis suure vaevaga enda toakesse. Lumetorm tugevnes, kattes lumega kõik oma teel.

Öö möödus poolunes, aga hommikul ta jättis perenaisega hüvasti ja lahkus korterist, linnast ning rajoonist.

„Onu, ega sa juhuslikult pole minu isa?“ Nii pöördus viieaastane poiss võõra mööduja poole.

See peatus imestunult.

"Oh, sina, kas sa siis oma isa ei tunne?" küsis too huvitatult vastuseks.

„Jah, ma ei ole teda kunagi näinud," selgitab väikemees. "Ema räägib, et ta läks kaduma, kui mina sündisin. Ja nüüd ma otsin teda."

Möödamineja tahtis midagi vastata, kuid äkki jahmatas. Ta nägu muutus kahvatuks kui surnul.

"Milline imetlusväärne sarnasus!" ütles keegi naabrinaine. "Pojake on justkui isa suust kukkunud."

"Mis on su ema nimi?" küsis võõras onu.

"Nataša..."

Võõras onu kahvatas veelgi enam: "Aga kas sa ei saaks mind tutvustada talle?"

"Kas võin? Lähme, ta on mul väga hea." Ja poiss tõmbas võõrast endaga kaasa. Mõne minuti pärast sisenesid nad Aljoša kodu õuele.

"Ema, ema!" - Aljoša jooksis vaimustunult ema juurde. "Ma tõin sulle ühe onu! Ta ootab sind õues!" Ja kiirustas tagasi õue.

Noor sümpaatne naine tuli poisi järel välja. Õuel seisis tõepoolest tundmatu mees.

Näinud kodu perenaist, sattus mees segadusse. Mõtted, mis tal poisiga kohtumisel olid tekkinud, läksid sassi: see ei ole tema, mitte see Nataša, kellega tema oli tuttav olnud...

"Kas teie olete Nataša? Mina... vabandage... Mind peatas teie väikemees ja mina... vabandage." Mees ei teadnud, kuidas selgitust lõpetada, mis oli teda viinud täiesti tundmatute inimeste juurde. Kuid naine vaatles silmi ära pööramata teda, vaatles tema sünnimärki meelekohal.

"Teie tulite lihtsalt koos minu poisiga? No mis siis. Ma mõistan teid... Tegelikult on see imetlusväärne. Siin maa peal pole midagi juhuslikku. Ma pole teid siinkandis mitte kunagi näinud. Kas te olete kohalik?"

"Ei, ma olen siin läbisõidul. Minu rongi väljumiseni on veel kaks tundi ja ma otsustasin jalutada mööda linna. Kuid vabandage, ma lähen."

"Oodake," ütles Nataša, "kiirustada pole teil kuhugi. Te võite siin olla kuni rongi saabumiseni ja juua meiega koos tassi teed."

Mees naeratas. Ta viivitas vastusega mõne sekundi ja nõustus.

Nataša kutsus Nikolai - uue tuttava - tuppa. Väikses hubases toas rippusid seintel raamitud tekstid. Ühele neist oli kirjutatud: "Issand on mu karjane; mul pole millestki puudust." Teisele oli kaunilt maalitud: "Jumal on armastus." Laual seisis suur Piibel.

"Nikolai, tegelege niikaua Aljošaga, kuni mina teed valmistan. Aljoša, näita onule meie fotosid!"

Fotosid oli napilt. Nataša noortegrupiga, kaks vanemat inimest ja ülejäänud piltidel iga pool aina Aljoša - Nataša väikese kompsuga kätel ja allkiri pöördel: "Viies päev." Igal fotol oli pealkiri, kuid Nikolai neid rohkem ei lugenud. Vaadanud need läbi, hakkas ta Aljošaga mängima. Seejärel pakkus poiss onule vaatamiseks laste piiblit. Varsti ilmus ka Nataša ja kutsus neid laua taha.

"Kas te juba ammu elate selles linnas?" küsis Nikolai lauas istudes.

"Viis aastat," vastas Nataša.

„Tähendab hiljuti, sõitsite siia. Aga kus te varem elasite?"

"Kuni selle ajani ma elasin Stepanovos." "Stepanovos?" hüüatas mees. "Jah, kas teile on see linn tuttav?"

"Linn on üldiselt tundmatu, kuid selle nimi meenutab mulle midagi mu elust. Seal... ee... elas... ee., st õppis üks minu tuttav tütarlaps. Aga kas teid midagi ei rahuldanud seal? Miks te sealt ära sõitsite?"

"Jah, olid põhjuseid," vastas Nataša põiklevalt. "Aga üldiselt on see väga ilus koht. Linna ääres on järv. Ma möödusin sellest igal hommikul, kui tööle läksin.

"Aga kas teil pole raske üksinda poega kasvatada?" küsis Nikolai äkki ja vaatas tähelepanelikult naist.

"Jumalaga koos on kõike kerge teha," vastas see "laps kasvab ja aitab ka raskusi ületada, ning üldse elada. Kas teie, Nikolai, usute Jumalat?"

Nikolai oli segaduses: "Ütlen nii jah kui ei. Tunnistan muidugi, et mingi kõrgem võim on olemas, kuid nii, et uskuda..."

"Jah, ega igapähele kohe uskuda pole antud. Piiblis on kirjutatud: "Usk tuleb kuulumisest ja kuulumine – Jumala sõnast." Kas te olete kunagi lugenud evangeeliumi?"

"Ei, evangeeliumi pole lugenud, aga Uut Testamenti olen käes küll hoidnud."

Nataša naeratas: "Uus Testament ongi evangeelium. Nii et te olete sellega tuttav?"

"Noh, kui tuttav? Olen seda natuke sirvinud."

"Aga kas te teate, et sellel raamatul on võime muuta inimese südant?"

"Teene osutamine, muidugi mõista, ei kuulu raamatule, vaid Autorile".

"Ja kes see on?"

"Selle raamatu autor on Jumal." "Noo-oo?!"

"Selle raamatu sõnad jäävad hinge ja teevad seal oma tööd, sest sõnad kuuluvad Jumalale. Nende kohta on kirjutatud: "Jumala sõna on... teravam kui kaheteraline mõök: see tungib läbi, kuni ta eraldab hinge ja vaimu, liikmed ja üdi ja mõistab kohut südame mõtete ja kavatsuste üle."

"Intrigeerivad sõnad. Kuid mina olen praktik. Võib-olla kontrollime?"

"Muidugi, ma kingin teile Uue Testamendi, st evangeeliumi. See meenutab teile meie kohtumist."

"Oo! Ma loen selle läbi! Ma tahaksin seda teha kiiresti."

"Te olete teel eesmärgi poole. Lugege iga päev mõned salmid ja varsti te veendute..."

"Kas mina?"

"No kes siis veel, kui mitte teie?"

Nikolai vaatas kella: aeg oli lennanud kiiresti. Oli aeg hüvasti jätta. Ta tõusis: "Täna maitsva lõuna eest, selle kohtumise eest."

"Onu, kas te juba lähete ära?"

"Aljoša, kingi onule mälestuseks oma foto, näe see."

"Kirjutage pühendus," ütles mees ega vaadanud fotole.

"Seda on raske teha, sest kõik pildid on juba pühendusega, meenutamaks möödunud sündmusi. Kuid siin nurgal on ruumi. Kohe kirjutun."

Rong sõidutas Nikolaid tema kodukoha poole, kodukülla. Seal polnud mitte kedagi teda ootamas, sest ta elas üksi. Kunagi elasid seal tema vanemad, kuid neid enam polnud. Kord oli olnud ka tuttav tütarlaps, kes pidas teda oma sõbraks. See oli Nataša, keda tajust äsja oli meenutanud. Nähes last, kes sarnanes temale kui kaks tilka vett, mõtles Nikolai, et see on tema poeg. Tuli välja, et ei olnud. Kuid poiss meeldis talle, ta lausa kleepus tema külge. Ta ei saanudki teada, miks see meeldiv naine koos pojaga oli üksi jäänud. Nikolai tabas end mõttelt, et ta mõtleb kogu aeg temast. Talle meenusid pühakirja salmid naise kodu seintel, nende mõttevahetus elavast raamatust: "Lugege iga päev mõned salmid. Pole vaja korraga lugeda palju." Miks pole vaja korraga palju?

Nikolai avas raamatu ja hakkas lugema. Oma viimasele küsimusele leidis ta väga kiire vastuse. Lugenud mõned salmid, pani ta evangeeliumi kõrvale ja vaatas aknast välja. Hakkas pimenema. Sõita oli vaja veel kaksteist tundi. Aeg oli mõelda puhkamisele, sest kõrvalistujad olid juba uinunud. Siis meenus talle foto ja ta võttis selle välja. Pildilt vaatas talle vastu 6 - 8 kuune imik Nataša kätel ja nende kõrval õde valges haiglakitlis.

"Imelik," mõtles Nikolai, "miks ta valis just selle foto, aga mitte teise, kus Aljoša oli juba suur?"

Ta pööras pildi ringi ja luges: "Aljoša haiglas pärast sünnimärgi eemaldamist tema paremalt meelekohalt" ja all seisis pühendus: "Mälestuseks Aljošalt". Kui udus, luges ta kõike uuesti. Silme ette tõusis Aljoša vaevaltmärgatava armiga meelekohal. "Poeg!" karjatas Nikolai äkki. "Poeg!" ja kaotas teadvuse.

Nikolai kiirustas vagunist välja temale täiesti tundmatus jaamas. Ta mõtted olid nagu mesilaspere, ei andnud talle asu: kord üks, kord teine Nataša, tõusis ta silme ette.

Võõrastemajas oli vaba number. Ta sai mugava toa, kuid uinuda ei suutnud. Juba valgenes. Nikolai tõusis, pesi ennast. Kõigepealt kavatses ta minna toiduainete kauplusesse, osta kompekke. Aljoša rääkis, et ta armastab šokolaadikompekke. Siis ta ostab mänguasju. Tänavat ja maja numbrit ta mäletas, kuid perekonnanime ei mäletanud. "Pole midagi, läheb ka aadressi järgi kätte." Ta täitis postipaki ja kirjutas: "Armsale Natašale ja Aljošale," Majakovski tänav 45."

Aga nüüd oli vaja osta rongipilet.

Lahkunud postkontorist, suundus mees raudteejaama. Seal oli lämmatavalt palav, kassaluugi ette oli tekkinud järjekord. Nikolai seisis järjekorda. Mis edasi juhtus, seda ta hästi ei mäletanud. Silme eest läks äkki pimedaks ja kõik kadus kuhugi.

Ta tuli teadvusele haiglas. Tema voodi kõrval seisis medõde. Temale vaatamata võttis õde süstlasse ravimit. Päevavalgus valgustas hästi tema nägu.

"Nataša!" sosistas haige. "Nataša!"

Õde pööras näo tema poole ja ravimiampull kukkus tema käest põrandale. Mõne hetke vaatasid nad teineteisele.

"Nataša," ütles haige uuesti nõrga häälega. "Ma nägin teda, meie poega. Ta elab ja on minuga väga sarnane, sarnaneb meile."

Medõde kahvatas. "Haige, rahustuge," ütles ta teravalt. "Nüüd ma toon teise rohu." Ta väljus kiiresti palatist. Tunnetetorm valdas teda.

"Mitte keegi ei pea seda teadma! Kust ta teab? Võib-olla teda otsiti ja tookord ei leitud? Mis nüüd saab? Ta elab? Ei või olla!"

Õde saabus palatisse tagasi suure doosi unerohuga. Naise kokkusurutud huuled, ebaloomulikult läikivad silmad, värisevad käed ja teravad liigutused äratasid temas mõtte...

"Pole vaja, Nataša," palus haige nõrga häälega. Kuid oli juba hilja: medõde torkas nõela tema veeni.

"Issand on mu karjane; mul pole millestki puudust," meenus talle tekst teise Nataša kodus. Ta tundis, kuidas silmad vajuvad kinni ja tal polnud jõudu midagi ette võtta. "Issand, kaitse mind," palus ta.

Mõne minuti pärast reaalsust tema jaoks enam polnud.

Nataša, kurtes nõrkust ja peavalu, kirjutas palgata puhkuse avalduse kuni vahetuse lõpuni. Tema järgmine vahetus pidi algama kahe päeva pärast. Kuid teda siis enam ei ole...

Kui Nikolailt vereanalüüsi võeti, näitas see suurt doosi unerõhtu. Kiiresti toodi tilgutid, ent tund möödus tunni järel ja haige ei ärrganud.

Nikolai ärkas alles järgmisel hommikul. Pea oli selge ja ta tundis, et on välja puhanud. Arst tuli teda vaatama ja ütles: "Noh, jutusta, miks sul elust isu täis on? Peaaegu kogu öö ei lahkunud me sinu voodi juurest."

"Täna," vastas Nikolai, "kuid ma ei tea, mis minuga juhtus."

Arst vaatas tähelepanelikult talle otsa, ei öelnud midagi ja väljus palatist.

"Sööma!" hüüdis söögitädi.

Nikolai riietus kiiresti. Pea sumises, kuid ta ei võinud siia kauemaks jääda, kui teda ootab Aljošake. Ta lahkus märkamatuks ja astus tänavale.

Minnes võõrastemajja jäänud asjade järele ta põlvitas oma tuppä jõudes ja pöördus Jumala poole sügava tänulikkusega, palus kõik talle andeks anda ning võtta teda oma laste hulka.

Kolme tunni pärast, kui ta jälle rongis istus, luges ta rataste kolksamise saatel evangeeliumist: "Oma rahu ma annan teile, mitte nii nagu maailm annab." Ta tundis seda rahu, oli tänulik selle eest. Nikolai südant täitis rõõm, sest üsna varsti seisis ees kohtumine Aljoška ja Natašaga.

*Olga Sauenkova
Ajakirjast Usk ja Elu*

Puusärk elavale

Ma olen kolmeteistaastane haige, nõrk ja mittesoovitud laps. Suures peres paluvad kõik mulle surma. Ema rinnas polnud piima ja juba esimestest elupäevadest peale toideti mind suus läbimälutud leivaga. Suus läbimälutud rukkileib pandi hõreda riidetüki sisse ja seoti niit ümber otsa. Mahlane, kleepuv, sülje järgi lõhnav hapukas "lutt" mahtus vaevalt lapse suukesse.

Koolibrid toituvad lõhnavate lillede meest, mina aga pidin leppima läbimälutud leiva vedelikuga. Väikelapse magu ei tahtnud sellega leppida. Ma olin pidevalt haige ja nutsin, ei lasknud teistel magada.

"Vaigista oma ebardit!" ütles vihane vanaisa.

„Sa olid niidist peenem ja niisama nõrk kui sügisene ämblikuvõrk, mida tuul õhus kannab," meenutasid vanemad vennad, kui ma suuremaks kasvasin.

See oli mu vanematele kõige raskem periood elus. Vaesus, tares ruumipuudus, ent õuel hukkusid kariloomad - lehm ja peaaegu kõik lambad. Pisarad, oigamine, kaebed, puudus. Ja siis sündis veel mina, alati näljane ja nuttev. Kuid ristiema Olga haletses mind, öeldes: "Ma annan talle iga päev pudelitäie piima"

Piima järgi jooksis õde Tatjana. Olgu siis ilm milline tahes, kas tuiskas või sadas vihma. Kehvasti riides, poolpaljana, kiirustas külmetav "haletseja" küla teise otsa elustava valge vedeliku järgi, et seda tuua kõigi poolt mittearmastatud vennale.

Nii möödus kolm aastat. Saabus kevad, algas külviaeg. Ent mina olin kustumas nagu kahekopikane kiriku küünlal: veel pisut - ja nõrk tuluke kustub igaveseks.

"Kas oodata, kuni ära sureb, või sõita põllule?" küsis isa mõtlikult.

"Oodata kauem ei või, sest siis sa lased kuldse külviaja kaotsi minna. Kui arvad, et kellelgi pole aega puusärki teha, tee ise enne valmis," otsustati perekonna nõupidamisel.

"Peab pikkusmõõdu võtma" otsustas isa ja mõõtis mind nõõriga laubast kuni suure varbani minu sinetaval jalal. Vähem kui üks arssin (71cm), kuid puusärk tuleb teha pikem, et sinna mahuks ka õlgedest padi surnu pea alla.

Kuid Jumalal olid minu edasise elu jaoks omad plaanid: ma ei surnud, kuigi kõik seda ootasid. Kui külvajad põldudelt tagasi saabusid, olid nad kõik üllatunud ja tusased, et minu tõttu oli ära rikutud jahukirst, millest oli valmistatud puusärk. Et kirstust pisutki kasu saada, kanti see juurviljaaeda, täideti mullaga ja hakati selle sees kasvatama kapsataimi, sest lauad olid väga vastupidavad. Kirst pidas vastu minu seitsmeteistkümnenda eluaastani. Seda näidati naabritele kui haruldust ja kurioosumit. Kapsataimed kasvasid selles väga lopsakad, kuna nad olid külvatud lahtisesse mulda. Nad hakkasid kohe idanema ja lehti ajama. Naabrid, kellel kapsataimi ei jätkunud, tulid meile ja küsisid ema käest õnne peale kas või

kaks-kolm taime "Rodioni puusärgist". Kirstu kaane sees söödeti vastkoorunud tibupoegi. Ema tähelepanekute järgi kasvasid kõik need tibud tugevateks, terveteks ja olid hoitud kullide ning tuhkrute eest.

Mul hakkas kurb, kui vanemate inimeste jutust selgus, kuidas kõik ootasid minu surma ja haletsesid, et ma ellu jäin. Selle tagajärjel ma solvusin peaaegu terve perekonna peale. Kes mulle kaasa tundis? Ainult õde Tanja, ema ja täiesti võõras inimene, kerjus Mitri. Tema kerjas armuande kogu kubermangus ja jõudis meie külla varakevadel.

Minu esimene mälestus on päikesepaistelisest aprillikuu hommikust. Mitri, hoides mind kätel, käib mööda õue ja laulab kurba laulu, mida kuuldes tahaksid nutta. Hiljem ma sain teada, et see oli vaimulik luuletus Joosepist, keda vennad ära müüsid.

Meelde on jäänud sinine taevast, eriti meeldiv pärast meie kitsast, kolme aknaga taret. Kuldnokad laulsid kuivanud oksal oma puuri kõrval, mitmevärvilised kanad, punane kukk. Need olid mulle nagu head soovijad. Mitri pikk hall habe puudutas minu kõhna nägu, tema heatahtlik pilgus oli palju õrnust võõra, nõrga lapse vastu. Mida ma tahtsin sellel õnnelikul hetkel, mõni päev pärast seda, kui minu matused olid ära jäänud? Tahtsin, et Mitri hoiaks mind kätel võimalikult kauem ja laulaks oma kurba laulu koos rõõmsate kuldnokkadega ja punase kuke kikerikiiga.

Kuidas saab unustada seda imet - elu võitu surma üle, valguse võitu pimeduse üle, armastus võitu vaenulikkuse üle.

- - -

See lugu juhtus Rodion Berjzoviga, kellest hiljem sai kristlane, poet ja kirjanik, niisama kuulus kui Maksim Gorki. Ta mobiliseeriti sõjaväkke juulis 1941, langes vangi ja pärast sõda pääses USA-sse. Rodion asus elama Los-Angelesi piirkonda, kus sai ka usklikuks. Pärast pöördumist kirjutas Berjzov ainult Jumala auks ja kiituseks. 1996 aastal möödus tema sünnist sada aastat.

Ajakirjast Usk ja Elu

Meeleparandus

Oli juba hilja. Ašot saabus koju, nagu tavaliselt. Täna, tõsi küll, oli ta istunud pisut sõbra juures. Kuid sellest polnud midagi, sest homme oli tal vaba päev. Ta oli seda palunud oma ülemuselt.

Homme! Homme luban olla hea. Taevast oli selge ja pilvitu, kuu paistis, tähemüradid sätendasid. Tähendab, homme tuleb päikesepaisteline päev. See oli Ašotile väga tähtis. Homme on tal 35 sünnipäev. Sünnipäevapeole tulevad sugulased ja sõbrad, tuleb rõõmus ja meeldiv päev. Lõpuks on ju elatud 35 aastat! Nende aastate jooksul oli ta üsna palju jõudnud saavutada: oli lõpetanud instituudi, abiellunud imekauni Leenakesega, keda ülejäänud kursusekaaslased nimetasid "Ilusaks Jelenaks", tal on kasvamas kaks head tütrekest, kes käivad koolis esimeses ja kolmandas klassis ning lõpuks kauaoodatud poeg Valiko. Ja tal oli ka meeldiv töö.

Tüdrukute nimed on Tanjuša ja Marinka. Ašot oli Leenaga kokku leppinud, et tütardele paneb nime ema, kuid poeg saab nime isa parima sõbra järgi, kellele ta võlgnes oma elu.

See lugu juhtus siis, kui ta esimest korda langevarjuhüppe tegi. Langevari ei avanenud. Siis oli Ašot tundnud surma lähedust. Silmapilgu jooksul ta peaaegu et oli näinud kohutavat, viltutõmbunud kurja naeratusega nägu. Miks "peaaegu", seda ta ise ei teadnud, kuid nägu oli nagu ilmsi. Teda oli haaranud metsik õudus. Õudus mitte sellest, et langevari ei avanenud, tal oli ju veel tagavaraks teine langevari, õudust tekitas see, et keegi tahab ära rõõvida tema hinge. Nimelt mõtte sellest, et keegi, täiesti tundmatu, tahab endale tema hinge, see hirmutas teda.

See tunne kestis mitte rohkem kui kaks sekundit. Ta tuli kiiresti endasse ja jõudis isegi naeratada. Räägitakse, et sellist asja võib näha, kui oled üleliia joonud.

Ta sikutas teist rõngast ja teda haaras jälle paaniline hirm, sest ta oli unustanud ennast õhus selili pöörata! Langevari tuli seljakotist välja, kuid ei avanenud samuti. Ja äkki nägi ta uuesti seda kohutavat, viltuse, kurja naeratusega nägu. See oli põrgu saadik, nagu Ašot teda mõttes nimetas, kes oli juba realselt valmis tema hinge rõõvima. Sisemus muutus äkki külmaks, kuigi laupa mööda volasid higinired. Higi tungis silmadesse, kuigi ta langes alla suurest kõrgusest, kus oli külm. Surm näis möödapääsmatu. Maa peal oleks ta võinud ohu korral midagi ette võtta, kuid õhus võis ta ainult langeda. Maa lähenes üha. Surma Ašot eriti ei kartnudki, rohkem kartis ta seda, et keegi tahab endale tema hinge. Ašot polnud kunagi varem mõelnud, kas Jumal on olemas või kas saatan on olemas, kas on olemas paradisi või põrgu. Seepärast valdas tema hinge õudus. Kuidas oma olukorda muuta?

Jubedus aheldas ta. Vaikides jätkus langemine, kuigi teadvus töötas palavikuliselt. Kas leidub mingi väljapääs? Ja äkki teda nagu tõugati. Mitte keha, vaid hinge sügavusest tungis välja meeleheitlik karje: "Issand, kui sa olemas oled, päästa mind!" Mingi hetke jooksul oli silme eest udune, kuid juba järgmisel

hakkas kõik uuesti selginema ja ta nägi jällegi seda kohutavat nägu. Nüüd märkas ta, et võidurõõmu asemel kandis see kurja meeleheite ja vihkamise pitseret. Nägu hajus. Teadvus tuli täielikult tagasi ja sellega koos mingi ebamaine rahu ja isegi rõõm, mis teda omakorda tugevasti hämmastas, sest rõõmustamiseks polnud ju mingit põhjust – surm oli lähenemas.

Millegipärast Ašot arvas, et surma hetkel inimesed meenutavad kogu oma elu. Ta isegi solvus, et temal on teisiti kui muudel inimestel.

Kukkumine jätkus, ent äkki ta nägi, kuidas võimas tuulehoog muutis teravalt ühe langevarju suunda. Teine langevari oli liikunud otse tema alla ja Ašot kukkus peaaegu selle kupli keskele. Mõistus ütles Ašotile, et nüüd hukub ta koos selle teise mehega. Ei! Las ma hukkun parem üksinda.

Mingi ime läbi õhus ennast pöörates kukkus ta vaid kupli äärele ja libises alla. Tema järgi libises pikk avanemata langevarju saba. Sel hetkel ta peaaegu midagi ei mõtelnud, kuid äkki teda tõmmati ja langemine aeglustus. Ašot tõstis imestunult pea üles ja nägi, et tema langevari oli millegi külge kinni jäänud koos temaga laskuva mehe juures. See mees oli Valiko, kes meeleheitlikult käte ja isegi hammastega hoidis kinni tema avanemata langevarjust. Mingi sekundi mürdosa jooksul see isegi rõõmustas teda, kuid siis ta kujutas ette, kuidas teine langevari puruneb ja siis ta hukub koos Valikoga. Ašot karjus, et Valiko ta lahti laseks, kuid too vaikis, sest ta suu oli kinni, hambad olid surutud langevarju saba sisse.

Mingi ime läbi, juba üsna maa lähedal, suutis Valiko avada teise langevarju ja nad maandusid üsna hästi. Ašot pääses nihestatud jalgade ja haiget saanud kohtadega, Valiko käeluumurdudega, kuid mõlemad olid ülimalt rõõmsad.

Haiglas paigutati nad ühte palatisse. Ašot jutustas uuele sõbrale Valikole oma üleelamistest õhus. Ta arvas, et Valiko naerab tema nägemuste üle, kuid juhtus vastupidine. Teine kuulas väga tõsiselt Ašoti juttu ja ütles:

"See kõik on nii keeruline. Mind ju ka tõukas mingi tundmatu jõud, nagu kellegi käsi, ja ma kuulsin selget ja rahulikku häält: "Hoi kinni, sa võid ta päästa." Ja ma hoidsin kinni ning me mõlemad pääsesime. Selle üle me peame veel mõtlema."

Kuid koos järgi mõelda nad ei jõudnud. Järgmisel päeval läksid nende teed lahku: Ašot võeti tagasi väeosasse, kuid Valiko viidi pärast operatsiooni haiglasse. Möödus mõni kuu, enne kui nad uuesti kohtusid, kuid mõlemad häbenesid meenutada seda mälestusväärset päeva või lihtsalt ei tahtnud sellest rääkida. Kõnelus sel teemal toimus tunduvalt hiljem, juba teenistuse lõpul. Nad meenutasid mitmeid kordi selle päeva üksikasju ja jõudsid järeldusele, et sel päeval juhuslikkust polnud. Sest kõik oli ju muutunud pärast Ašoti meeleheitlikku appikarjet Jumala poole - järelikult Jumal siiski on olemas. Rohkem selle teema juurde tagasi ei pöördunud.

Nüüd meenutas Ašot jälle seda kauget kohutavat ning samal ajal õnnelikku päeva. Ašot vaatas põhjatusse tähistaevasse ja mõtles: "Aga mis siis oleks juhtunud, kui ma poleks karjunud: "Issand, kui Sa olemas oled, päästa mind!?" Ja äkki ta mõistis selgelt ning täpselt, et teda lihtsalt ei oleks olemas, ei oleks olemas ka seda õhtut, ei oleks elu koos kauni Leenaga, poleks Tanjušat ega Marinkat, poleks tema armsat Valikot ega homset sünnipäeva. See kõik oleks jäänud tulemata. Keegi ei tuleks ka homme teda sünnipäeva puhul õnnitlema. See lihtne avastus vapustas Ašotti ebatavalise jõuga. Mööda selga jooksid sipelgad, nagu tookord õhus kukkudes, kurgus muutus kitsaks ja pisarad tungisid silmi rõõmust ning õnnest. Võibolla ta tunnetas tõelist elu esmakordselt kogu selle täiuses. Võib-olla mõistis ta esimest korda, kui meeldiv on hingata õhtust värsket õhku, vaadata ümbritsevat maailma, põhjatut taevast, minna väsinuma oma koju, kus sind ootavad armastatud naine ja kallid lapsed. See kõik täitis hetke jooksul ta teadvuse ja ta tõstis oma näo tähistaeva poole, ise teadmata, kuidas ja miks, ning ütles kogu südamest tuleva tunde: "Issand, kui Sa olemas oled ja kui Sa oled andnud mulle võimaluse elada tervelt 35 aastat, siis ma tänan Sind. Ma tänan Sind selle kauni maailma eest, mida ma näen, selle eest, et Sa päätsid mind sel kohutaval päeval. Täna Sind naise eest, laste eest. Issand, kui Sa olemas oled, siis aita mind seda täpselt teada saada, et ma ei kahtleks. Homme kogunevad minu poole kõik mu sõbrad. Kui Sa oleksid inimene, ma tingimata kutsuksin ka Sind. Kuid seda ma teha ei saa ja Sina, palun, ära solvu, aga kui Sa tulla tahad ja saad, siis tule tingimata. Sina oled siis kõige kallim ja auväärsem külaline mu kodus."

Mõne hetke pärast Ašot mõtles imestusega enda kohta: "Mis minuga sünnib? Kelle poole ma siiski pöördusin, keda tänasin, keda ma endale külla kutsusin?" Niiviisi mõeldes jõudis ta uue üheksakordse maja juurde, kus ta elas. Tänavad olid pimedad, valgustust polnud. Vist hoiti jälle kokku? Maja kõrval ta peatus, ja märkas imestusega, et viiendal korrusel, tema kodus, põles valgus: tähendab Leenake veel ei maga, vaid ootab teda ja ilmselt närveerib. Ta vaatas uuesti kaunisse ja lõputusse õhtutaevasse. Trepikojas tuli talle mõte: "Aga kes lõi selle lõputu ilmaruumi loendamatu galaktikatega ja tähtedega, Maa ja Päikese?" Ja äkki nägi ta uuesti seda unustatud kohutavat, kurja nägu rästiku naeratusega. Kuid nüüd Ašot ei ehmunud, sest ta oli maa peal, jalge all kõva pinnas, mis ei kõikunud, mitte õhus. Siin ta tundis oma jõudu. Siin oli kõik kindel ja vastupidav, siin oli ta oma kodus. Seepärast ütles põlastavalt talle näkku: "Kao minema,

vanakuri!" Kuid saatan millegipärast ei kavatsenud taganeda, vaid rõõmustas millegi üle. Ašoti südamesse tekkis halb tunne ja ta hakkas tusatsema. Vanakuri oli tema üle naernud. Ašot mõtles: "Säh sulle sünnipäevakinki..." Kuid samas ta vihastus iseenese peale ja ütles ilmutusele: "Kao sügavikku! Mida sa minust tahad?" Oma õuduseks ta kuulis vaikset, kuid selget vastust: "Hinge!"

Nägemus kadus, kuid Ašot seisis nagu naelutatud. Tema ihu, sõna otseses mõttes, kivistus. Silmade ees läks mustaks, süda kloppis, nagu kartes samuti kivineda. Pea oli udune ja ainus mõte viskles kui haavatud lind ta teadvuses: "Minu hinge tahetakse tõesti röövvida."

Ašot ei teadnud, kui kaua ta tardumus kestis. Sellest seisundist viis teda välja kojutulev naaber, kes elas korrus allpool. Naaber oleks ta peaaegu pikali tõuganud. Too kiirustas koju, et jõuda vaadata mingit saadet telerist. Kuid vaadanud Ašoti peale, peatus ja küsis: "Mis sinuga juhtus? Sul pole nägugi peas, oled kahvatu kui sein!" Vaevalt keelt liigutades pomises Ašot, et südamega on midagi lahti ja tuikus lifti juurde. Naaber ei lahkunud temast, vaid sõitis korrus kõrgemale ja saatis ta kodu ukseni, kus ootas ukse juures, kuni Leena tuli ning ukse avas. Leena ehmus Ašoti välimust nähes. Kahekesi talutasid nad mehe korterisse ja panid diivanile istuma. Leena jooksis koduapteegist korvalooli otsima, kuna arvas, et mehel on südameatakk. Pärast seda, kui tilgad olid sisse võetud, tuli Ašot pikkamööda endasse. Naaber, olles rahunenud, jooksis koju, ent Leena läks kööki õhtusööki lauale panema. Lapsed juba magasid. Homme seisis ees tavaline päev.

Ašot istus diivanil ja mõtles juhtunu üle järele. Võib-olla oli see hallutsinatsioon? Ei, seda pole tal kunagi varem esinenud. Võib-olla olid need tulnukad, kellest viimasel ajal nii palju kirjutatakse ajalehtedes? Ei, kindlasti mitte. Kuid mis see siis oli? Teadvuses tõusis taas ja taas üles nägemus - põrgu saadikust. Ta oleks veel kaua selle üle mõelnud, kuid tema mõtted katkestas Leena, kes oli õhtusöögi valmistanud ja tuli Ašotile järgi. Õhtusöögi ajal hakkas naine juhtunu kohta küsimusi esitama. Tema armastav süda tunnetas, et juhtunud oli midagi ebatavalist. Ašot ei pidanud vastu ja hakkas jutustama, alustades sellest tähelepanuväärsest päevast, kui ta langevari polnud avanenud. Varem ta polnud sellest sõnagi rääkinud, kuna kartis kursusekaaslaste naeru ja naist samuti. Sest ta ju armastas Leenat ning ta ei tahtnud teda kaotada. Kuid nüüd ta otsustas rääkida kõigest avameelselt. Isegi oma mõtisklustest tänasel õhtul. Leena kuulas kõike tähelepanelikult. Ta ei teadnud, kuidas kuuldusse suhtuda. Tema samuti millessegi üleloomulikku ei uskunud, kuid armastatud ja väga lähedase inimese jutustus ei sarnanenud naljaga. Nad mõlemad olid täielikus arusaamatuses nende sündmuste suhtes. See jutustus erutas Leenat samuti väga sügavalt. Aga et meest kuidagi rahustada, ütles ta: "Aga sind ei jälita ju mitte ainult kuri jõud, vaid ka hea. Tuleta meelde, mida kuulis Valiko? Ära närveeri, kallid, hea võidab ju alati kurja, ja see, et sa kutsusid homseks meile ... eee, noh selle heasoovliku jõu sinu sünnipäevale, on hea. Omada sõpra taevas..." – proovis ta naljatada, ent ta teadvuses keerles mõte, et kui see oleks tõsi, oleks see oleks lihtsalt suurepärase. Leena kui ema ja naine muretses alati laste ja mehe pärast.

Ta suudles õrnalt meest ja läks magamistuppa. Ašot istus veel pisut laua taga, tõusis siis, läks vannituppa pesema ning püüdis enne magamaminemist ühtlasi maha pesta selle õhtu ebameeldivused. Kuid enne uinumist meenutas ta Leenakese sõnu, et tema eest hoolitseb mingi hea jõud. Võib-olla Jumal? See mõte muutis meeleolu heaks. Ta meenutas homset päeva, oma pidupäeva, ja üks viimaseid mõtteid enne uinumist oli, et oleks hea, kui homme tuleks talle külla See, Kes teda kord juba oli päästnud.

Ašot uinus kiiresti ja magas sügavasti. Ta oleks nagu ärganud, või see näis nõnda. Toa lagi kadus äkki ja ta nägi lõputut tähistaevast. Taevas oli nii kena, nagu ei iial varem. Ta polnud veel kunagi näinud sellist ilu. Siis ta nägi tervet Maad nagu kõrvalt. Kuidas see võimalik oli, seda ta ei mõistnud, kuid mingi sekundi murdosa jooksul võis ta näha kõike kõige ilusamat, mis Maal leidub: mägesid, merd, jõgesid ja ookeane, metsi, kõrbi...kõike ei jõuagi loetleda. Ja sel hetkel ta kuulis häält ütlemas: "Kõik, mida sa näed, on minu kätetöö. Mina olen Jumal ja teist ei ole! Kõik selle lõin ma inimese jaoks, et ta austaks minu nime. Ma olen ka sind armastanud, kui sa mind veel ei tundnud. Kuid nüüd sa saad teada, et mina olen Jumal. Täna on sinu sünnipäev, sa kutsusid mind, ja mina olen sinuga. Ma ei jäta su kodu ilma armuta ja sa hakkad austama minu nime, sest ma olen sinu Jumal!" Ašot avas silmad, vaatas lage, kus kõigest hetk tagasi oli paistnud lõputu tumesinine taevas müriaadi tähtedega. Hulk aega ei suutnud ta ennast koguda. Pikapeale reaalsustaju taastus. Leena magas veel ja Ašot ei hakanud teda äratama. Ta lamas naise kõrval ja meenutas nii imeliselt reaalselt und, mõtles eelmisele õhtule, õudsele näole, vastusele, mis ta oma küsimusele sai ja sellele häälele, mida ta oli kuulnud kas unes või ilmsi. Tal tekkis mingi ohutunne, kuid hääl, mida ta oli kuulnud hommikul, sisendas enesekindlust ja rahu algavaks päevaks. Mida toob see päev?

Täpselt pool seitse hommikul helises äratuskell. Päev algas nagu tavaliselt. Leenake tõusis kiiresti, pani ennast riidesse ja läks kööki hommikueinet valmistama. Täna oleks võinud Ašot lamada voodis kauem kui tavaliselt, kuid ta ei tahtnud. Ta kiirustas Leenaga jagama nii omapärast unenägu ja teada saada tema arvamust. Mees tõusis kiiresti, pesi ennast. Tooli peal nägi ta uut valget särki, odekolonnipudelit, mida oli juba ammu tahtnud osta, kuid see polnud teoks saanud ja ilusat sünnipäevakaarti, kuhu Leena ja lapsed olid

kirjutanud oma parimad soovid. Kõrvale oli pandud kolm joonistust - lapsed olid teinud kallile isale oma kingid. Millal küll Leena oli jõudnud need kõik toolile panna? Ta oli ju enne teda voodisse heitnud ja ärganud hiljem! "Minu kallid võlur!" mõtles Ašot heldimusega ja suundus kööki. Leena õnnitles teda veel kord, soovides kõike kõige paremat eluks, kallistas kõvasti ja suudles. Siis nad hakkasid koos lastele hommikueinet valmistama. Leena tegeles kastrulitega, ent Ašot lõikas leiba, vorsti, juustu. Nad alustasid vestlust. Ašot küsis Leenalt, kuidas ta magas ja mida ta unes nägi. Leena vastas, et nägi midagi hirmuäratavat, mida on sõnades raske kirjeldada, kuid lõpuks olid nad kõik koos olnud ja rõõmustanud. Üksikasju ta ei mäletanud.

Pärast naise jutustust vajus Ašot oma mõttesse. Ta tundis instinktiivselt, et nende mõlema unenägude vahel on mingi seos ja siis jutustas üksikasjalikult oma imetlusväärse unenäo. Leena jäi samuti tõsiselt mõtlesse, ent pikemalt mõtlemiseks neil enam aega polnud. Tanja oli tõusnud ja jooksnud pesema. Maruna kapriisitses ega tahtnud tõusta.

Kuid siis olid tüdrukud pestud, kammitud, suured lehvid juustes, seljas vasttriigitud koolikleidid ja ees õrnvalged põlled. Nad sisenesid kööki, kus neid ootas kaetud laud. Mõlemad jooksid isa juurde, sosistasid endi õnnesoovid, suudlesid põsele ja istusid sööma. Tänapäevane hommikusöök oli pidulik. Kõik maitses hästi. Tüdrukuid viis vaimustusse spetsiaalselt nende jaoks valmistatud väike tort. See oli koopia suurest tordist, mis oli ette nähtud õhtuse pidulaua jaoks.

Koolimaja oli lähedal, seepärast läksid lapsed kooli ja tagasi jalgsi.

Saatnud oma rüblikud läve juurde, läks Leena tagasi kööki ja istus mehe kõrvale. "No, mida sa ütled?", küsis Ašot, viidates alustatud kõnelusele. Leena mõtles natuke aega ja vastas: "Jah, midagi ühist on, ilmselt midagi peab täna juhtuma ja midagi väga ebameeldivat." Ta ei öelnud kuuldavalt "ebameeldivat", kuid just see sõna oli ta keelel. Südames ta tunnetas lähenevat hädaohtu, kuid proovis ennast ja meest rahustada, hakates teda veenma, et viimaste päevade närvipinge ja veel mingi eelaimdus võib hoopiski mitte täide minna. See võis olla ju ainult nende ajus ja meenutused õnnetusjuhtumist võisid kõik need uuesti välja kutsuda. Naine rääkis kaua ja näis, et veenvalt, kuid lõpuks ta tundis ise ka, et ei usu mitte ühtki sõna oma jutust. Ta lihtsalt püüdis julgustada ja rahustada meest, kuid nähes, et sellest pole kasu, vaikis poolelt sõnalt ning vaatas kurvalt tema peale. Natuke mõelnud, ütles ta kindlalt ja veenvalt: "Kuigi ma Jumalasse ei usu, aga kui ta olemas on, siis sul pole vaja karta midagi. Ta on sulle ju lubanud, et ta ei jäta meie kodu ilma armuta, järelikult ta kaitseb meie peret. Sa pead teda millegi eest kiitma ja tänama. Halva eest ju ei tänata... Tähendab, meiega peab täna juhtuma ainult head." Need sõnad rahustasid otsekohe teda ennast ja samuti meest.

Ašoti meeleolu paranes, ta hakkas naljatama ja naerma. Sel hetkel oli ta tõepoolest õnnelik. Nad istusid kaua vaikides, kõvasti kallistades. Leenale meenus miski. Ta ütles mehele: "Kui me nii edasi istume, siis meie külalised jäävad ilma õhtusöögita" ning hakkas valmistama pidusööki, tööd jätkus. Vaja oli valmistada kana, lihasalatit ja veel palju muid maitsvaid toite. Midagi oli veel puudu ja ta loetles kõike, mida tuleb osta ning palus mehel minna kauplusesse ja turule. Umbes sellel ajal ilmus kohale unine Valiko. Perekonna pidupäeva tõttu oli too täna koju jäänud.

Leena jätkas talitusi köögis, ent Ašot tegeles pojaga. Esimesena viis ta poja vannituppa - pesi, kammis ja pani riidesse.

Väikemees mõistis, et isa kavatseb minna ostusid tegema. Valiko hakkas nuruma ennast isaga kaasa. Ta ei armastanud kodusistumist. Lõpuks Ašot nõustus ja pärast kerget hommikueinet nad läksidki. Valiko oli nii rõõmus võimaluse üle jalutada koos isaga, et Ašotile tuli hullamise tuju. Ta võttis poja sülle ja lõbusa kilkega jooksid nad trepist alla tänavale. Sellistel juhtudel nad lifti ei kasutanud. Tänaval jooksid nad mööda laste mänguväljakut. Ašotile meenus, et ta oli koju unustanud kandekoti tühjade piimapudelitega ja rahakoti. Leena vaatas aknast välja, ta tahtis oma kalleid "logardeid" kiirustada asja juurde. Kui Ašot teda aknast välja vaatamas nägi, siis ta hüüdis, et ta kiiresti tuleks õue ja tooks kaasa kandekoti ning raha.

Muul ajal oleks Leena teda lihtsalt tagasi sisse kutsunud, kuid mingi sisemine hääl ütles naisele, et ta läheks kiiresti välja mehe ja poja juurde. Ta kuuletus sellele häälele, haaras kandekoti ja jooksis hoogsalt mööda treppi alla.

Tema esimeseks küsimuseks nende juurde jõudes oli: "Mis juhtus?" Ent Ašot ei jõudnud midagi vastata, kui midagi juhtus nende ümber. Mis see oli, seda ei mõistnud tema ise ega ka Leena. Kuuldus mingi hirmus, kurjakuulutatav mürin ja äkki kadus maa nende jalge alt. Nad langesid nagu niidetult liivakasti, mille kõrvale olid parajasti seisnud. Mõne sekundi pärast tõuge kordus, kuid palju kordi tugevamalt. Tuuleil tõstis õhku liiva ja paiskas tugeva jõuga neile näkku. Taevas tumenes ühe hetkega. Tõuked järgnesid üksteisele, kuid olid juba pisut nõrgemad. "Maavärin," tuli Ašotile mõte. Kui ta silmi tolmust ja liivast puhastas, siis ta nägi imestusega, et midagi oli nagu puudu. Silmad saatsid informatsiooni ajusse, kuid teadvus pani vastu. Ašot pilutas silmi ja avas need jälle - jah, ta ei näinud und, polnud hallutsinatsiooni... oh ei, ja ka kodu ei olnud enam, millest nad just mõni minut tagasi olid väljunud. Ümberringi oli tolmutu, päike pimenes.

Näis, et maailma lõpp oli tulnud. Kõik näis ebareaalne. Silmad ei petnud...Pärast tugevat mürinat tekkis sügav vaikus. Ta vaatas Valiko peale, kes istus kõrval ja nuttis hääletult. Leena karjus midagi hääletult, langes siis põlvili ja hakkas rusikatega liiva peksma. Pikkamööda tuli teadvus tagasi ja järgmisel hetkel kuulis Ašot Valiko nuttu ja Leena metsikut tõnamist, samuti vahelagede ning murduvate palkide raginat ja mürinat. Selles põrgus kuuldus veel kellegi nuttu, kisendamist, karjeid, appikutseid. Mõne sekundi pärast läbib Ašoti pead mõte: "Lapsed on koolis!" See mõte viskas ta kui vedrust püsti. Ta seisis jalgadel, kuskil valu polnud, tähendab, ta oli terve. Ta vaatas kiiresti Valiko ja Leena peale - need olid terved, polnud ühtegi kriimustust. Nende maja kohal oli hunnik ehitusprügi. Kogu ümbrus oli üle puistatud murdunud plaatide, palkide ja telliskividega. Näis, et kogu õuel polnud mitte ühtki jalatäit puhast maad, kuhu poleks kukkunud telliskive või varemeid. Ainult laste liivakast, kus nad viibisid, sarnanes saarekesele keset märatsevat stihiat. Sinna polnud lennanud mitte ühtki pilbast, isegi mitte väiksematki kivi. See hämmastas teda ja samal ajal ka rõõmustas. Ta keelas Leenat liivakastist eemale minemast, käskis oodata teda, ise ta aga tahtis kiiresti jõuda koolimaja juurde.

Ašot hüppas üle palkide, plaatide ja üle muude murdude, mis veel hiljuti olid olnud nende maja ning kiirustas kooli poole. Ta polnud oma elus veel iialgi nii kiiresti jooksnud. Peas vasardas mõte: "Kiiremini!" Lennanud kooli õuele, oleks ta peaaegu jooksnud pikali kaks karjuvat last. Ta jooksis ehitise jääkide poole, kui kuulis enda taga meeleheitlikku karjet: "Isa!" Ašot peatus ja vaatas tagasi. Ta nägi oma tütreid, kes tema poole jooksid. Ta kaotas rõõmust peaaegu teadvuse, haaras Tanja ja Mariina sülle ning kiirustas koos nendega Leena juurde. Ašot jooksis ja nuttis õnnest, ent tema huuled sosistasid tänulikkust Jumala vastu, et kogu pere oli jäänud terveks sellel kohutaval tunnil.

Jätanud lapsed Leena hooleks ja käskinud teda seal oodata, jooksis ta jälle kooli juurde. Nüüd jooksid temaga koos ka teised lapsevanemad. Kooli õuel oli juba ees mitmeid inimesi. Nad seisis ega teadnud, mida teha. Ašot uuris kiire pilguga koolihoone jäänuseid. Pool ehitusest oli kokku varisenud, kuid teine pool oli veel alles. Ta tundis hästi seda kooli, seepärast mõistis kohe, et maja keskosa trepid olid purunenud. Kuid majal oli veel tagavaraväljapääs. Ta viskus sinnapoole ja tema järel veel mõned inimesed, kuid ukse varjas allavarisenud rõdu. Nad hakkasid palavikuliselt kõrvaldama murdu. Mõne minuti pärast läbipääs puhastati, kuid uks oli lukus.

Ülevalt kostsid laste südantlõhestavad karjed. Nad jooksid mööda koridoride jääke siia-sinna, otsides väljapääsu, kuid väljapääsu polnud. Kusagilt altpoolt hakkas tõusma suitsujuga. Oli tekkinud tulekahju. Suitsu tuli järjest juurde. Mehed, kellel vähegi jõudu oli, rammisid ust, kes õlaga, kes betoonitükiga, kuid uks ei andnud järele. Ašotile tuli meelde, et sõjaväes ja enne seda oli ta tegelenud karatega. Kuid sellest oli möödunud juba kümme aastat. Ta karjus, et talle antaks teed, tegi lühikese spurdi ja lõi teravalt jalaga ukse pihta. Lauad ei pidanud vastu ja purunesid. Veel üks lõök ja jälle lendas kaks lauda välja. Sellest avausest tirisid nad välja kohalejooksnud teismelise. Ašot laiendas murduja uks saadi lahti. Mehed tormasid üksmeelselt avanenud läbikäiku.

Jooksu pealt Ašot kamandas: "Kaks meist leidku üles tulekahjukolle esimesel korrusel, aga teised kaks mingi kolmandale korrusele!" Täiskasvanute ilmumine rahustas lapsi. Neid hakati koolimajast välja juhtima. Trepp oli kahest kohast tugevasti kahjustatud, kuid pidas siiski vastu. Kui kõik olid väljunud, uurisid täiskasvanud hoolikalt läbi kõik nurgad ja alles siis tormasid välja.

Kooliõuel seisis juba tuletõrjemasin, olles mingi ime läbi kohale jõudnud. Tuletõrjujad oli sõitnud kohale, et lapsi päästa. Kuid siin vajati neid kui pitsimehi. Rullinud lahti voolikud, kustutasid nad tule kiiresti, enne kui see jõudis hoogu võtta. Pärast seda hakkasid kõik rususid kõrvaldama. Surnud laoti õuele. Neid oli väga palju, kuid vahel leidsid nad ka elavaid lapsi. Neile osutati esmaabi ja nad asetati isetehtud kanderaamidele, kanti polikliinikusse, kus arstid ja medõed neid abistasid. See kestis kuni õhtuni. Kui hakkas pimenema, oli Ašot nii väsinud, et vedas vaevu jalgu järel. Appi rutanud tööliste brigaad vahetas nad välja ja Ašot liikus vaevaliselt sinna, kus kord oli seisnud nende maja.

Ašoti päev näis igavikuna. Ta liikus pikkamisi mööda tänavat. Kõikjal kuuldus nuttu ja oigeid. Igaühel oli mure. Kas kõigil? Ei, mitte kõigil. Siin Ašot mõistis äkki, et see tragöödia tema perekonda ei puudutanud. Kõik olid jäänud terveks ja kahjustamatuks. See hämmastas teda. Kas see oli juhus? Või vedamine? Ta jätkas küsimuste esitamist endale. Siis äkki meenus talle ta unenägu kõigis üksikasjades ja ta kuulis nagu uuesti häält:

"Täna on sul sünnipäev, sa kutsusid mind, ja ma olen sinuga. Ma ei jäta sinu kodu ilma armuta, ja sa austad mu nime, sest mina olen sinu Jumal!"

Ašot seisatus nagu naelutatult. Tal hakkas äkki palav, kuigi õhtu oli jahe. Kurk kuivas ja peas vasardas: "Ma ei jäta sinu kodu ilma armuta, ja sina austad minu nime, sest ma olen sinu Jumal!" Jumal, kes armastab mind juba siis, kui ma veel ei tundnud teda? Kas see oli võimalik? Ja ta hakkas jälle meenutama päeva üksikasju. Ei! Juhuslikkust ei olnud. Poes käis tavaliselt Leena. Valiko oli tavaliselt lasteaias, tüdrukud koolis. Kui Leena poleks palunud poodi minna, oleks ta istunud televiisori ees või lugenud ajalehti.

Juhuslikkust ei olnud! Nad kõik olid mõni minut enne maavärinat tänaval. Kuid siin kuulis ta jälle mao sosinat, nagu oleks too seisnud ta kõrval: "Aga võibolla oli see siiski juhus?" Kaks mõtet tungisid talle pähe ja mõlemad esitasid oma seisukohti, ent ise oli ta kui kõrvalseisja. Kummal oli õigus?

Väsimust nagu poleks olnudki. Ašot lisas sammu, sest selle küsimuse võisid aidata lahendada ainult Leena ja lapsed. Ta jõudiski liivakasti juurde. Leena koos lastega oli siin. Kõik istusid tihedalt üksteise kõrval. Neil oli tehtud maha väike lõke ja nad vaatasid vaikides tulle. Mehe ja isa ilmumine rõõmustas Leenat ning lapsi. Ašot laskus väsinult liivakasti äärel. Leena riputas tulele päeval leitud teekannu ja hakkas teed keetma. Siis võttis ta välja kompsu, milles oli vorsti ja suur tükk leiba. Kuid Ašot oli niivõrd erutatud oma mõtetest, et ei imestanud ei toiduainete ega teekannu nägemisest. Ta hakkas küsitلهma tüdrukuid selle üle, miks nad viibisid tundide ajal kooli õuel? Maruna vastas, et tunni lõpul oli tal tekkinud äge peavalu, nii et ta oli hakanud nutma. Vaheajal oli õpetaja viinud ta kooli medõe juurde, kes saatis ta koju (tal oli tõusnud kõrge temperatuur). Kuna tüdruk ütles, et vanemad on kodus, siis medõe soovitas neil kutsuda arst koju. Nad elasid ju peaaegu koolimaja kõrval ning õpetaja läks Tanja järele, et see saadaks ta koju. Kui Mariina oli koolimajast väljunud, jäi peavalu üle. Nad läksid tagasi meditsiiniõe juurde, kuid see ei tahtnud kuulatagi, vaid saatis nad kategooriliselt koju, ise imestades, et tugev palavik äkki langes. "Meie hakkasime koju minema. Aga me jõudsime vaid kooliõue keskele, siis oleks nagu maa meie jalge alt kadunud ja me kukkusime maha. Me ehmusime väga ja hakkasime nutma, aga siis jooksis kohale isa." Siis jutustas Leena, et keegi nagu sõna otseses mõttes sundis teda majast välja jooksma.

Ašot istus kahvatuna ja kuidagi nagu endasse keskendunult. Pärast naise ja laste jutustusi ta ütles aeglaselt ja rõhutades: "Jah, mu kallid, täna juhuseid ei olnud. Täna Jumal näitas ja tõestas meile oma armastust! Tal on õigus! Ta armastas mind juba siis, kui ma teda veel ei tundnud - ta on olnud meiega ja on meid hoidnud!" Pisarad purskusid ta silmist. Ašot langes põlvili ja hakkas tuliselt Jumalat tänama selle eest, et ta oli päästnud nende elu. Ta palus Jumalalt andeks oma kahtlused ja ebaväärikad mõtlemised. Ašot kahetses tõsiselt, et oli kolmkümmend viis aastat elanud ilma temata, et nii palju aega polnud austanud tema nime. Tema palve oli pikk ja tõsine. Leenake ja lapsed, kes algul mitte midagi ei mõistnud, laskusid ka äkki põlvili ja tänasid Jumalat, nagu nad oskasid. Nad tänasid Jumalat endi päästmise eest sellel päeval. Ja kõik koos, nagu ühehäälselt, töötasid nad alati austada teda ning palusid kogu südamest, et ta tuleks nende südameisse.

Nad ei teadnud veel midagi Jeesuse Kristuse Kolgata ohvrast ega tema suurest armastusest nende vastu. Nad ei teadnud, et nad on ostetud kalli hinnaga, Kristuse vere hinnaga. Nad teadsid ainult, et Jumal neid väga armastab. Aga nüüd nad tahtsid teenida Jumalat ja austada tema nime iga päev. Nüüd nad teadsid kindlalt, et nende elu on pühendatud Issandale Jumalale ja et neid ümber veenda ei saa mitte keegi. Nad teadsid, kes on loonud taeva ja maaja inimese, teadsid, et nende elu ei kuulu nende endile, vaid Jumalale.

Rahu ja rõõm täitsid nende hinged. Nad tõusid põlvedelt üles uute inimestena, kes armastavad oma Loojat - Issandat Jumalat. See oli nii rõõmustav ja meeldiv, nii et nad olid valmis embama kogu maailma. Puhastuse ja kahetsuse pisarad voolasid nende silmist ja suust kõlasid kallid ja meeldivad sõnad: "Au meie Jumalale!"

Järgmisel päeval viis helikopter nemad ja teised kannatanud teise kohta. Kõik uudishimutsesid illuminaatorite juures. Nende all avanes kohutav pilt maapinnalt ära pühitud linnast - Spitakist.

Ajakirjast Usk ja Elu

Jeesus päästis mind hukkumisest

Kallid sõbrad, kallid vennad ja õed! Suure rõõmuga tahan teile jutustada sellest, mida mu Issand ja Päästja mulle teinud on. Ma olen talle nii tänulik!

Ma olen 33-aastane. Issanda juurde tuln ma neli aastat tagasi.

Kuni selle ajani elasin ma iseenese jaoks, teenisin pattu ja saatanat, ise seda teadmata.

Kümme aastat töötasin ma estraadil balletiartistina tuntud laulja Laima Vaikule kollektiivis. Me sõitsime ringi mööda suurt Nõukogude Liitu, mööda sotsialismimaid, külastasime isegi Lääne-Saksamaad.

Ma ei ütleks, et ma Jumalat ei uskunud, kuid ma ei teadnud temast midagi. Keegi ei jutustanud temast mulle. Olen kasvanud üles ateistlikus perekonnas. Minu isa oli sõjaväelane, nüüd on pensionil, aga ema - meditsiinitöötaja. Hinge sügavuses ta uskus Jumala olemasolu, kuid ei minule ega õekesele ei rääkinud ta sellest kunagi midagi.

Kord, ühel järjekordsel kontserdireisil Leningradis, pakkus keegi noormees (tantsija), pakkus välja tegelda spiritismiga (vaimude väljakutsumisega). Pärast kontserte oli õhtuti mõnikord vaba aega ja me otsustasime proovida. Tõepoolest, kõik õnnestus. Olin vapustatud. Nüüd sai mulle täiesti selgeks: "Kui on olemas see, siis tähendab, on olemas ka Jumal." Nii ma uskusin lõplikult ja pöördumatult, et on olemas

Jumal. Kuid minu õnnetuseks ma isegi ei kahtlustanud, et spiritism on must maagia, et meiega ei tule suhtlema mitte surnud inimeste hinged, nagu me arvasime, vaid kurjad vaimud ja nende teenrid. Nad esinesid meeleldi kuulsate surnud inimeste hingedena. Kirjutasid meile luuletusi, ütlesid ette mõningaid sündmusi, vastasid meie küsimistele. Muidugi, enamuse oli vale, mis nad rääkisid, kuigi midagi ka täitus. Saatan on kaval, tal oli vaja meid kõita. Mind huvitas ja tõmbas see kõik väga. Jõudnud tagasi koju Riiga, hakkasime me kogunema ühe tüdruku kodus. Seal me istusime pärast tööd hilisõhtuni ja siis läksime koju. Varsti tabas mind ebameeldiv üllatus. Ühel hommikul, kui mu vanemad olid tööle läinud, hakkasin selgesti kuulma lähenevaid samme välisukse juurest minu toa poole. Keegi tuli ja peatus ukse juures. Ma vaatasin ega näinud mitte kedagi, mõtlesin: kummitab. Kuid siis tõmmati ära vooditekk ja ma tundsin enda peal kellegi sooje inimkäsi, mis hakkasid mind puudutama. Ma ei mõistnud, tundsin kõike, nägin ilmsi oma tuba, kuid ei näinud puudutajat. See oli kohutav. See õudus kordus igal hommikul. Ma seisin vastu ja võitlesin, nii palju kui mul jõudu oli. Ja kui ma eriti vihaselt vastupanu osutasin, hakkas "keegi" mind lämmatama, naeris mu üle, nagu tahtis. Ise ma sellest seisundist väljapääsu ei leidnud. Olin kui lõksus. "Keegi" vaevas äärmiselt mu hinge, nii et ma suure vaevaga sain sellest seisundist välja. Seda on võimatu kirjeldada, kuna see on niivõrd kohutav.

Nii läks päev päeva järel. Minu närvisüsteem oli viidud äärmise jõuetuseni. Kartsin magama heita, olin väsinud. Kui uinusin, kordus kõik uuesti. Ei, see polnud hirmutav uni, see oli une ja ärkveloleku vahepeal. Ma püüdsin karjuda kõigest jõust, kuid keegi ei kuulnud. Mulle näis, et seinad purunevad karjumisest. Kord, kui ma jälle endasse tuln, ja teadsin, et karjun, küsisin ma ema käest ühel laupäeval: "Ema, kas sa midagi ei kuulnud?" Ta vastas: "Sa oigasid."

"Vaata nii, mina karjun, ent teised kuulevad ainult oigamist", ütlesin endamisi. Sellele oli kohutav mõelda: mitte keegi, absoluutselt mitte keegi kogu maailmas ei saanud mind aidata. Õudus täitis mind. Saatan tegi kõik, et ma läheksin hulluks ja ma olin selle piiril. Ma ei tea, kust ma sain jõudu, aga ma võitlesin ega alistunud. Nüüd, kui ma tagasi vaatan, näen, et Jumal-Isa nägi seda, ent mulle ei tulnud pähegi teda appi hüüda. Tema Ise aitas mind. Issand, kui armuline sa oled!

Oma häbiks pean ütlema, et ma elasin 27 aastat, ega teadnud, kes on Jeesus Kristus. Ma olin seda nime kuulnud, kuid ei teadnud temast midagi. Ja siis, kui ma olin oma hädas nii üksik, näitas Jumal-Isa mulle oma poega Jeesust Kristust kui minu Päästjat. Ma vaatasin kuuettunnist kunstilist filmi: "Jeesus Naatsaretist". Kuidas ma nutsin. Ma nägin, kuidas ta parandas inimesi, kuidas kõike aitas, mida rääkis ja kuidas elas. Ja mida inimesed temaga tegid! Siis ma veel ei mõistnud, et ta suri meie pattude eest ja minu omade eest samuti. Ma uskusin kõike, mida nägin ja hakkasin armastama Jeesust kogu südamega.

Ma hakkasin teda otsima, kõigile oma sõbrannadele ning lähedastele temast jutustama. Võõrad kuulasid huviga, kuid lähedased ei mõistnud.

Mu hommikused piinad jätkusid ja mitte ainult kodus, vaid ka külalisetendustel, kuhu me ka ei sõitnud. Mulle kingiti piibel. Ma avasin Vana Testamendi ja hakkasin lugema. Kui olin jõudnud Noa loo juurde, ei suutnud ma mõista, kuidas seda saab meelde jätta. See sai mulle komistuskiiviks ja ma jätsin Piibli kõrvale. Viga oli selles, et ma alustasin Vanast Testamendist. Kui ma oleksin lugenud hoolsalt evangeeliume, oleksin tulnud kiirest Issanda juurde ja mu piinad oleksid lõppenud varem. Kuid läks teisiti.

Äkki tahtsin ma õppida pähe "Meie Isa" palve ja hakata seda iga päev paluma. Ma ei heitnud enne magama, kui olin palvetanud. Minu sõbranna, kes minuga külalisetendustel igal pool kaasas käis, heitis magama, ent mina läksin vannituppa, sulgesin ukse, laskusin põlvili ja lugesin "Meie Isa palvet". Uskusin, et Jumal kuuleb mind, võtab mu palve vastu ja kaitseb mind. Hakkasin käima õigeusu kirikus. Kuid kedagi peale Jeesuse Kristuse ei tahtnud ma seal tunda ega näha. Ainult Jeesusele panin ma küünlaid ja tõin lilli. Mõne aja pärast ma otsustasin lasta ennast vees ristida õigeusu kirikus. Tol ajal oli see minu jaoks tempel, kus elab Jumal. Ma arvasin, et kui ma lasen ennast ristida, siis Issand Jeesus võtab mind oma kaitse alla ja hoiab saatana eest, ent spiritismiga tegelesime me koos sõbrannaga edasi, kuigi vahel harva. Mulle ei tulnud pähegi, et kõik mu häda on tulnud sellest. Siis mind ristiti. Meenub, et vahetult enne ristimist, kui ma istusin ja preestrit ootas, nutsin kibedasti. Raske kivi lasus mu südamel ja pisarad voolasid ojana. Kirikust väljudes uskusin kindlalt, et Jeesus on minuga ja hoiab mind. Kuid ma polnud veel päästetud. Saatan teadis ja nägi kõike, nägi, et ma olen ikka veel tema kätes. Ta tegi kõik, et mind eksitada, et ma loobuksin tõe otsimisest. Saatan jättis mind umbes aastaks rahule. Nii ta pettis mind. Piiblis on kirjutatud, et ta on valedes isa. Kui te vaid teaksite, milline petis ta on!

See olen mina. Praegu olen ma kõik läbi mõelnud, mõistnud. Aga siis ma muidugi midagi ei kahtlustanud ja tõepoolest rahunesin. Ent milline õnn, et on olemas Jumal, kes kõike näeb, kõike teab ja kes meid väga armastab. Tema nägi kõike ja muidugi ei jätnud mind maha mitte sekundiks. Ma palusin ju teda iga päev. Keegi mulle midagi ei rääkinud, keegi ei suunanud, tõelisest kirikust polnud mul aimugi. Kuid armurikas Jumal võttis mind ise käekõrvale.

Ma läksin mehele. Minu mees oli muusikamees. Ta oli minu osaduse ringist. Samuti lava, külalisetendused, rahutu elu. Me mõlemad jõime, suitsetasime, riidlesime. Ebatsensuursed sõnad olid meie tavaliseks kõnekeeleks. Me pidasime endid kaasaegseteks ja sealjuures veel populaarseteks inimesteks. Aga niiviisi elavad peaaegu kõik kuulsad näitlejad. Alles praegu ma näen, milline õudus see oli, kuid tookord see meeldis meile. Me olime iseendiga rahul. Muidugi, pettumuste kibedust oli rohkem kui õnne. See oli nii. Kuidagiviisi me elasime, ringlesime selles veekeerises ega mõelnud tulevikule.

Minu mees reisis kontsertidega peaaegu üle kogu maailma. Ja ühel järjekordsel reisil ta sõitis Saksamaale külalisetendusi andma, pool aastat hiljem sõitsin mina talle järele. Issand oma imelise käega juhtis meid kellegi uskliku mehe tütre koju, kelle isa tundis tõde, kes tundis Jumala armastust, Jumala andeksandmist, ja kes oli usus juba 40 aastat. See oli uuestisündinud kristlane, väsimatu tööline Jumala viinamäel. Kui palju inimesi oli ta juhtinud Kristuse juurde! Kuidas ta armastas Issandat, samuti ka inimesi. Jõudu säästmata jutustas see Jumala teener päästmisest, luges meile piiblit, tutvustas Jumala Sõnaga. Ennast säästmata sõitis ta iga päev pärast tööd meile, vestles, ent seejärel sõitis jälle 180 km, et koju jõuda. Varahommikul ta tõsis tööleminekuks, ent õhtul jälle meie juurde. Ta magas 3 - 4 tundi ööpäevas. Ja nõnda peaaegu iga päev. Kuid ta tegi seda rõõmuga ja Issand toetas teda, andis jõudu ja hoidis. Praegu on ta 70-aastane, ent siis oli ta 66, kuid ta nägi välja tunduvalt noorem. Ta ei vanane, vaid nooreneb. Kõik on hämmastunud. Mina tean, kust see kõik tuleb, sest Jeesus Kristus elab tema südames. Ta mitte ükski ei jutusta Issandast, vaid abistab ka puudusesolijaid, austab sellega Jumalat. Ta teeb kõike Jumala auks, keda armastab üle kõige maailmas. Ja Jumal õnnistab teda ülirohkesti.

Kui ma temalt tõde kuulsin, siis ma ei mõistnud seda ega võtnud vastu. Ma olin eneses kindel ja arvasin, et Jeesus on minuga, armastab ja kaitseb mind. Ma tahtsin kuulda muud ja isegi vihastusin. Selle peale ütles too kogenud kristlane minu mehele: "Nii kaua, kuni Issand ise talle ei ava, et ta on veel viletsuses, nii kaua ta ei usu." Nii juhtuski. Ma olin juba neljandat kuud rase, kui äkki ühel ööl, minu suureks õuduseks, tuli mu peale jälle see kangustus ja ma nägin, et minule läheneb "keegi" valge kattega kaetud isik, ent näo asemel on tal tühemik. Ta läheneb aeglaselt. Neil päevil olin ma pidevalt kuulanud ja mõelnud Jeesusest ja ma arvasin, et võib-olla on see tema. Olin vaikselt ja ootasin, mis saab edasi? See "keegi" tuli mu juurde, tegi midagi mu pea juures, pööras siis selja ja hakkas aeglaselt eemalduma. Ja siis ma nägin tema selga, mis oli kui loomal, üleni karvane. Sel hetkel ma mõistsin kohe, kes see on. Arvan, selgitada pole vaja, mingi hirm ja meelegeide haarasid mind. Ma hakkasin karjuma, võtsin kokku kogujõu, et mees mind kuuleks, kuid kõik oli asjatu. Hirmutis eemaldus ja ma mõtlesin lootusega, et kohe tulen endasse ja kõik lõpeb. Edasi kuulsin, et koridoris ta pani selga mingi õhukese mantli, mida meil ei olnud ja hakkas uuesti lähenema. Mind haaras kohutav hirm ja meelegeide. Ma karjusin kogu jõust: "Issand!" Ja kohe tulin endasse. Seda polnud kunagi varem juhtunud.

Ma väljusin sellest seisundist pikkamööda ja piinavalt. Kõik oli sündinud hetke jooksul pärast meelegeitlikku karjet "Issand!" Ma olin veendunud, et Issand ise tõmbas mind sellest välja, nagu juukseidpidi tõmmatakse välja uppujaid. See kõik juhtus umbes kella 3 - 4 vahel hommikul. Istusin diivanile ja hakkasin tagasihoidmatult nutma. Mees ärkas ega suutnud mõista, milles on asi.

Jälle olin ma ükski oma murega. "Kas tõesti hakkab kõik jälle otsast peale? Kas tõesti see pole veel lõppenud?" Minu usk, et ma olen kurja jõu käest pääsenud, purunes. "Issand, mida ma nüüd pean tegema, kuidas ma pean edasi elama? Ma lähen ju hulluks, ma ei saa niiviisi edasi piinelda," nutsin, "rohkem ma vastu ei pea." Kui kohutav on elada ja teada, et mitte keegi terves ilmas ei saa sind aidata. Kuid Kõigeväeline Jumal teadis, mida on vaja teha. Ta juhtis mind enda juurde.

Meie vaimulik õpetaja polnud eksinud (ta ei usu enne, kuni Issand talle ei ilmuta). Samal päeval jutustasin talle kõigest suure erutuse ja pisaratega. Ta ütles, et ta palvetab koos vendadega minu eest. Ma olen veendunud, et ta niigi palvetas minu ja mehe eest. Võib-olla tänu tema palvetele kõik nii kiiresti juhtuski. See oleks võinud kesta veel palju aega, kuna piiblit ma ei lugenud. See oli minu suur viga. Ent kui armuline on meie Issand Jumal! 21 märtsil 1990 aastal me kogunesime hilja õhtul ja kavatsesime vestelda. Meie vaimulik kasvataja viis meid kuulama Jarla Peisti kassetti jutlusega Kristuse taastulemisest maa peale. Kui ma kuulsin, et Jeesus tuleb jälle meie juurde, sain väga rõõmsaks. Millegipärast tuli mulle mõte, et mina olen hukkaminev patune ja et Jeesus selliseid enda juurde ei võta. Seda ma veel ei teadnud. Siis me lugesime kuuldavalt väikest raamatukest Püha Vaimu kohta. Meenub minu tollaegne olukord. Südamesse tuli kurbus, raskus. Kivisuurune raskus lasus mu hinges. Ma istusin langetatud peaga, silmist voolasid pisarad. Ma ei mõistnud, mis minuga sünnib. Oleksin tahtnud põgeneda teise tuppa ja nutta. Kurgus oli kramp. Midagi sellist polnud mu elus veel juhtunud. Polnud jõudu tagasi hoida valju nuttu. Jooksin teise tuppa ja varisesin põlvili. Mul oli niisugune tunne, nagu Jeesus seisaks mu ees. Teadsin, kelle ees ma kahetsen. Sel hetkel ma nägin ennast määratuna, tühise patusena. Mul oli nii häbi Issanda ees oma häbiväärse ja patuse elu pärast. Meenub, et läbi nutu ma ütlesin: "Issand! Anna mulle andeks, tee mind teistsuguseks, ma ei taha enam olla selline, ma ei taha enam nõnda elada! Aita mind, Issand ja anna mulle

andeks, anna andeks, palun." Nutsin ega suutnud kaua rahuneda. Ilmus mõte: "Mida ma küll teen, mulle on sündimas ju laps?" Samas oleks nagu sisemine hääl öelnud: "Ära karda, Ma kaitsen!" Mul oli tugev stress, ja kui Issand poleks hoidnud, siis last võib-olla poleks alles jäänud. Issand aga hoidis last ja ka õnnistas. Meie õpetaja põlvitas kogu selle aja minu kõrval. Pärast seda, kui ma olin rahunenud, hakkas ta palves Jumalat tänama. Põlvedelt tõustes avastasin, et mu südant täidab ebatavaline rahu ja vaikus. Hinges oli nii hea ja nii kerge, mida sõnades väljendada polnud võimalik. Et seda mõista, on vaja ise kogeda. Need, kes ise sedasama on kogenud, mõistavad mind.

Kui te vaid teaksite, kui õnnelik ma olen koos Issandaga! Pole maailmas suuremat õnne, kui olla Jumala laps. Minu teadvuses on juurdunud mõte: "Kuidas üldse võib elada ilma Issandata? See on ju nii kohutav! See maailm on nii julm! Aga mina elasin nõnda 29 aastat". Hirmus on sellele mõelda.

Minu meeleparandus ja uuestisünd toimusid 21. märtsil 1990. aastal. Seda päeva ei unusta ma mitte kunagi. See on minu elu kõige õnnelikum päev. Järgmisel päeval ma ei tundnud ennast ära. Mis minuga lahti oli? Kõik, mis mulle varem meeldis, mis mind nii köitis, muutus nüüd vastikuks. Issand! Ime oli sündinud! Süda oli teistsugune, mõtted olid teised, soovid olid muutunud. Südames oli süttinud armastus inimeste vastu. Oli ilmunud ületamatu soov paluda andestust kõigilt, keda ma varem solvanud olin. Ja Jumal andis selle võimaluse.

Algas uus, ebatavaliselt õnnelik elu. Ma oleksin tahtnud kogu maailmale hüüda: "Inimesed! Peatuge, kuhu te lähete? Jeesus elab, Jumal tõepoolest elab ja eksisteerib. See pole väljamõeldis ja mis peamine: on olemas igavene elu koos Jumalaga, selle võib saada. Jumal annab selle armust, see on kingitus. Selle võib saada igaüks, kes vaid soovib. Kui armuline on Jumal meie, langenud patuste vastu! Ta soovib meid tuua enese juurde paradiisi ja elada koos meiega igavesti. Kas tõesti te ei taha elada igavesti ja õndsuses? Teil on õigus küsida, kust ma selle võtan? Vastan piibli sõnadega. Seal on öeldud: "Mida silm ei ole näinud ega kõrv kuulnud ja mis inimsüdamesse ei ole tõusnud - selle on Jumal valmistanud neile, kes teda armastavad." Imetlusväärne tõde. Ma olen vaba! Kõik hirmud kadusid kui udu. Jah, Issand on suur ja vägev. Saatan pidi taganema, minu hülgama. Nüüd ma kuulun oma Issandale ja Päästjale Jeesusele Kristusele. Mitte iialgi ei lahku see rõõm minust. Varem ma armastasin väga oma tööd, lava. Ma ei kujutanud oma elu ilma selleta. Kuid nüüd Jeesuse ees kaotas selline elu kõik sära. Nüüd on Jeesus mu elu, midagi rohkemat ma ei vaja. Kõige rohkem siin maailmas ma kardan kaotada teda.

Minu töö ja endine elu näis täielik mõttetud. Ma ei tahtnud enam olla niisugune nagu varem, mõtlesin hirmuga sellele. Nüüd ma kardan pattu ja lähen sellest kaugemale. Muidugi juhtub, et ma teen veel vigu või kurvastan Issandat. Kahjuks mu lihalik loomus tõuseb vahel üles mu vaimuliku loomuse vastu, kuid Issand kasvatab mind vähehaaval, muudab mu väära iseloomu. Nüüd avaneb mulle Jumala Sõna. Nagu eesriie oleks silmilt langenud. Issand vastab kõigile mu palvetele. Kui ma näiteks midagi Issandalt palun, siis varem või hiljem ma tingimata saan. Olen talle kõige eest väga tänulik. Kui mul on mingid küsimused või mõtted, mis rahu ei anna, siis Issand vastab nendele. Vastused ma leian ma piiblist või vaimulikust kirjandusest, vahel ka vaimulike vendade suu läbi või teiste Jumala laste käest. Kui imeliselt Jumal hoiab mind ja kogu mu peret. Kui palju on olnud ohtlikke juhtumeid ja alati on ta aidanud. Ta hoolitseb meie eest nagu oma väikeste laste eest. Ja nii just ongi. Kui oleme tulnud Issanda ette, saame endile palju vendi ja õdesid. Raske on kokku lugeda. Me kõik armastame üksteist. Need on isegi enamad kui sugulaslikud sidemed. Meid ühendab armastus Jeesuse Kristuse vastu.

Issand kannab mind oma kätel ja ma olen nii tänulik talle selle eest. Oma palveis ma palun Jumalat, et Ta päästaks ka minu pere. See oleks suurepärane, kui me igavikus oleksime koos. Ma usun, et ta päästab kõik minu lähedased. Soovin kogu südamest teile kõigile samasugust õnne. Meie Issand õnnistagu teid, kes te neid ridu loete!

Ajakirjast Usk ja Elu

Imeline kohtumine

See lugu juhtus Teise Maailmasõja ajal. Okupatsioon oli kestnud juba kolm aastat. Sel ajal toimus kõik stiihiliselt, mitte keegi midagi ei planeerinud ega mõelnud ette. Meie ees avanesid ja sulgusid ukсед ja meie kas läksime neist sisse või jäime väljapoole. Vahel viisid ukсед hävingusse ja inimesed hukkusid. Nii toimus miljonitega, enamasti juutidega ja nii võis olla ka meiega. Me ei teadnud midagi ette ja kaua ei mõelnud, kui sakslaste massilise taganemisega Venemaalt avanesid ukсед Läände.

Isa polnud meiega juba poolteist aastat. Teda saadeti tööle vilgukivikaevandusse, mis asus 150 kilomeetrit meie linnast eemal. Mingisugust sidet polnud, post ei töötanud ja ainult üks kord kogu selle aja jooksul õnnestus mul teda külastada. Soolaga täidetud veoauto suundus sellesse kraisse ja autojuht nõustus mind kaasa võtma.

Emali selle üle väga kurb, et polnud võimalust isaga nõu pidada ja üldse selle üle, et me isast midagi ei teadnud. Kolmanda septembri varahommikul lubati meile veoauto ja me pakkisime terve öö oma asju, mida otseselt võis nimetada täielikuks "prahiks". Asju sel ajal üldiselt mitte kellelgi polnudki. Kõik, millel vähegi oli olnud mingit väärtust, oli ammu tassitud külasse ja antud ära leiva eest. Leiva järgi käimisest võiks kirjutada mitu köidet raamatuid, kuid praegu ma ei taha mitte sellest rääkida.

Hommikuks olid meil pakitud kohver ja punutud korv. Oma isiklikud "väärtused", st koolist saadud iseloomustused, kiituskirjad, diplomid ja fotod, neid ma hoidsin oma kooliportfellis. Väga kahju oli maha jätta raamatuid, kuid pannid ja kastrulid olid siis tähtsamad ja nendega olid täidetud puuvitstest korv. Ma ei tea, miks me keerasime rullina paberi sisse ja võtsime kaasa musta-punasekirju roosilise villase vaiba. Hommikul, kui veoauto värava ette sõitis, jooksis meie juurde mu kooliaegse parima sõbranna ema ja andis mulle edasi omakirja, mida ma siiani hoolsalt hoian.

Koos meiega sõitis tuttav daam haigevõitu kümneaastase tüdrukuga, kes oli nii sarnane kevadisele peenele pajuoksale, et näis kohe-kohe murduvat. Daam halises ja kaebas saatuse üle. Tema mees oli juba ammu vahistatud ja nüüd tuleb tal lahkuda ka oma vanemast tütrest, kes millegipärast nendega kaasa ei sõitnud, kuid pidi nendega kohtuma kusagil hiljem. Tüdruk sosistas kogu tee nagu lind, segas meid kõiki oma mõttetult koomiliste sõnadega. Nagu kõik haiglasel lapsed, polnud ta oma vanuse kohta piisavalt arenenud. Hiljem, umbes paari aasta pärast saime juhuslikult teada, et "pajuoksake" põgenemise vintsutustee tõepoolest murdus.

Veoauto viis meid Zaporozjjesse ja pani maha kõrge järsaku kaldale, mis polnud kaugel raudtee kaubajaamast. Meie rong seisis kiirteel ja meil tuli mitte ainult alla laskuda, vaid ületada ka 39 raudteeharude rööpapaari. Me jätsime ema kaheaastase õekesega autokasti ja kolmekesi, mina kahe vanema õega, lasime meie pagasi alla. Kui me ema järele üles ronisime, siis me otsustasime ühehäälselt vaiba maha jätta. Alt vaadates näis see õhtutaeva foonil kui ähvardav must kahurisuu. Teedel seisid siin-seal ešelonid rāpaste habetunud rindesõduritega. Lõpuks me jõudsimme endi lehmavaguni juurde, võtsime kohad sisse värsketel õlgedel ning jäime ootama ööd.

Kui kõik olid uinunud, lasin jalad rippu, istusin vaguni ukseavasse ning vaatasin kiirelt möödalibisevaid külasid, telefoniposte, kuupaistest hõbedasi pilvi. Ma mõistsin, et sõidan ära igaveseks ja et peale kuu, tähtede ja vene keele ei võta ma kaasa midagi, mis seoks mind kodumaaga. Oli tahtmine rong peatada, klammerduda maa külge, sellest kinni hoida.

Ma nutsin hääletult kogu öö, ei pühkinud pisaraid, ja hiljem, vaatamata sellele, et me veel mitmeid nädalaid viibisime koduse maa pinnal, rohkem kodumaaga hüvasti ei jätnud. See öö oli minu hüvastijätmise öö. Hommikuks jõudsimme Nikopolisesse ja kahe päeva pärast olime mingi küla lõpus, kuhu juba oli kogunenud paras hulk põgenikke. Need paigutati perekondade viisi hobusetalli, kus nad lamasid jalad talli keskosa poolitava roiskeveerenni poole.

Kõrgel, katuse all, avatud akende kohal, pesitsesid tuvid. Tuvid lendasid meie peade kohal ja mina kadestasin vanemaid naisi, kes olid harjunud oma päid katma rätikutega. Öösel sain ma teada, et ühelt poolt meie perekond lõppes minuga, ent järgmine algas punahabemelise onukesega, kes norskas, kelle nina vilistas ja kes hingas mulle otse näkku küüslaugutubakalõhnalist puskarihaisu.

Talli kaugemas nurgas elas kreeklasest hiromant. Naise sõnade järgi teadis ta kõigi inimeste minevikku ja tulevikku ning siis algas palverännak tema juurde. Minevik kedagi ei huvitanud, seda püüti unustada, kuid tulevikku tahtsid teada kõik ja mitmete päevade jooksul oli hiromant väga hõivatud. Ma jälgisin seda tegevust eemalt. Nägin, kuidas ta vajutab pead, vaatab suhu, uurib käejooni. Ma vaatasin tema juurest lahkujate nägusid ja arvasin ilma raskusteta ära tema ennustused. Kui kõik olid oma saatusega tutvunud, läksin tema juurde ka mina. Ta vajutas minu seitsmeteistaastast pead kui mittevalminud kõrvitsat ja raputas seda küljelt küljele. Nagu selle kinnituseks, et "kõrvits" pole veel täiskasvanud, vastuseks midagi ei kostnud. Ta käskis mul suu avada ja ma näitasin talle oma veatuid, natuke kõveraid hambaid: Ta soovis näha ainult alumisi hambaid, mille järgi ütles mulle midagi väga tähtsat, mille ma kohe sel hetkel unustasin. Käejoonte järgi ta ütles mulle, et ma elan 90 aastat, lähen kolm korda mehele ja lapsi saab mul olema terve tosin. Olles rikastunud nende uute teadmistega, läksin tema juurest ära ja naeratasin oma tähtsate alumiste hammastega.

Mõne päeva pärast ilmus talli ukseavasse saksa ohvitser, kes sarnanes hiiglasliku rohutirtsuga. Ta oli üleni rohelises, alates näpitsprillidest ninal, kalifeepükstest ja lõpetades sääristega. Ta vajab kahte saksa keelt kõnelevat tüdrukut töötamiseks külarajooni büroos. Meie peres rääkis kõigest paremini saksa keelt ema, kuid ta oli raskesti haigestunud ja lamas juba mitu päeva liikumatult, pea rätikusse mässitud. Sakslane valis välja minu õe Irina ja veel ühe tüdruku teisest perekonnast ning järgmisel päeval lahkusid tallist kaks perekonda vankril.

Tee külarajooni oli vaeviline, auklik. Mu ema pea põrus vankri põhjas. Kollane tolm lämmatas meid ja varjas meie silme eest maalilise ukraina maastiku.

Rajooni külas anti meile elamiseks kahetoaline, keskelt seinaga eraldatud tüüpiline ukraina tare. Meiega koos sõitnud perekond haaras parema ja suurema toa, millel oli laudpõrand ja ahi, meile aga jäi väiksem muldpõrandaga tuba, mis oli ilma igasuguse mööblita. Väikesele öekesele leiti kusagilt vana raudvoodi. Ema paigutasime põrandale õlgedele. Seal, selles tares, haigestus mu vanem, kahekümneaastane õde Liidia. Teda tabas mingi salapärane halvatus. Ta lamas ema kõrval põrandal ja karjus iga väiksemagi puudutuse korral. Muuseas, see haigus lahkus temast mõne nädala pärast niisama ootamatult, kui oli tekkinud. Haigus lahkus temast siis, kui me jõudsime Saksamaale.

Teine õde Irina, ootas, millal teda tööle kutsutakse, ent mina viisin väikest Katjakest jalutama juur- ja puuviljaaedade keskele, mis olid täis kõiksuguseid aiaande.

Sõda mõjub vähe loodusele. Kuskil on rinne, plommiplahvatused ja mürsud, surevad inimesed, kuid loodus, alistudes oma kirjutamata seadustele, on roheline, õitseb ja kannab vilja. Sõda ei mõjunud ka armunud noortele.

Meenub, kuidas õhuhäirete ajal mistahes pommivarjendi juures kõrvuti kahvatute ja värisevate "paanikatekitajatega", võis alati "vaenlaste kiuste" näha suudlevat paarikist. Elu nõudis oma osa ja oli ilmselt surmast tugevam.

Juurviljaaedadest saabusin täislaadungiga. Seal kasvasid tomatid, kurgid, õunad, pirnid... Turult tõin noori kukkesid ja õppisin neilt ühe hoobiga päid maha raiuma. Vahel, kui kukkesid turul polnud, ja kui oma lihtsameelsuses ning naiivsuses juhtus meie kui põgenike õuele tulema mõni naabrite kukk, siis ma saatsin ta kahekordse kiirusega supi sisse, olles veendunud, et sealt ei tunne isegi kõige parem peremees enam ära oma lemmikut.

Seisis vananaiste suvi. Päevad olid vaiksed, soojad, õhk puhas ja värske, kuigi siin ja seal olid nähtavale ilmunud kollased ja punased lehed – esimesed sügise kuulutajad. Maa näis küpse ja kaunis, nagu neljakümneaastane naine. Õitsesid sügislilled, astrid, kuid juba vähem oli kuulda lindude sirinat. Päike ei kõrvetanud enam armutult ja pillavalt suvise kuumusega, vaid paistis ja soojendas mõõdukalt ning rahulikult. Nii möödus poolteist nädalat.

Lõpuks tuli ohvitser ja viis Irina tööle, mis seisnes orderite ja toidukaartide väljakirjutamises põgenikele.

Lõunavaheajal, kui teenistujad läksid lõunatama, jäi Irina oma laua taha istuma. Uks koridori oli avatud ja ta nägi mingit härrat majja sisenemas, kes hakkas uurima ustele kinnitatud silte, minnes neile üsna ligi. Kaugemalt vaadates ta vist lugeda ei näinud. Ta oli ilmselt lühinägelik, millest tunnistasid ka pikal peenel ninal asetsevad prillid. Lõpuks sisenes ta ühest uksest, kuid tuli jälle kohe välja, kuna seal kedagi polnud. Ta rõõmustas, et Irina toa uks oli lahti. Mees tuli sisse ja tahtis midagi küsida, mida vajas, kui laua taga istuv Iriina viskus talle kaela: "Isa! Isa!"

Selleks lühinägelikuks härraks oli isa. Irina viskas kõik muu kõrvale, võttis isal kätte kinni ja tõi ta meie juurde. Ma jooksin neile vastu koos väikese Katjaga süles. Me nägime tare uksele seisvat ema. Ta polnud juba kolm nädalat üles tõusnud. Me olime veendunud, et varsti ta sureb. Isa läks vaikides ta juurde, pani käed õlgade ümber ja viis taresse. Ema oli sellest hetkest peale terve.

Isa jutustas meile, et ta sõitis moonavooris hobustel koos teiste karjääri töölistega. Nad olid peatunud mõne kilomeetri kaugusel külast, kus meie asusime. Hobused vajasid toitu ja neil olnud vaja kedagi saata rajooni külasse. Pärast pikka mõtlemist langenud liisk temale, ja ta tuligi büroosse just sel päeval, kui seal viibis Irina, kes millegipärast oli lõunatunnil oma töölaua taha jäänud. Teiseks päevaks teda enam sellele tööle ei kutsutud. Millegipärast teda rohkem vaja polnud, ent nädala pärast sõitsime kogu perega kaubavagunis Saksamaale.

Kõik see, mis oli sündinud, hävitas minus igasuguse usu hiromantiasse. See "kõiketeadja" oleks pidanud ette nägema ka seda imelist kohtumist.

Saksamaal sain imelisel viisil usklikuks Sellesse, Kes tõepoolest teab kõike. Ma vaatasin üle oma möödunud elu ja mõistsin, kelle kõikvõimas käsi tegi imesid minu elus. Olen nii tänulik minu Jumalale selle imelise kohtumise eest isaga ja kõige muu eest meie minevikus. Ma usaldan talle kogu meie tuleviku.

Ajakirjast Usk ja Elu

Jumal ei tee vigu

Saabuv hommik oli pilvine ja külm, nagu see tavaliselt on hilissügisel. Minu seisund oli rõhuv, haiglane. Näis, et mu ihus polnud ühtki tervet raku...

Tühja viigipuu tunne ei lahkunud minust sellest traagilisest hetkest, kui ma pärast kaelaluu murdu olin määratud täielikule invaliidsusele. Mõte eksles kui puuri paigutatud metsloom, püüdes üle fraasi "Jumal ei eksi" siiski esitada küsimust: "Kui kõik peab tulema heaks, siis mis head võib tulla sellest väljapääsmatust olukorrast, nagu on minul? Milline on minu kutsumus siin maa peal?"

Mõttes vaatasin hoolikalt läbi oma vead, tõin need palves Issanda ette, palusin andestust ja pühitsust. Ja Issand ei viivitanud vastusega. Arstide üllatuseks hakkasin ma paranema, kuigi võtsin arstimeid minimaalselt. Isegi meedikud tunnistasid selles Jumala kätt. Ent Issand, kaastundlik, suur Jumal, armastav ja halastav, leevendas minu kannatusi. Ta trööstis mind selle trööstiga, mida ei saa edasi anda, mida võib teha ainult tema.

Kahe aasta möödudes paigutati mind uuesti haiglasse selle kannatavate elanike juurde. "Mis siis ikka, Issand, võibolla on see minu töö Sinu põllul. Kingi ainult Püha Vaimu väge, et kõnelda inimestele Sinust, Sinu päästvast armust." Nüüd ma võisin juba käia, olin õppinud iseseisvalt sööma ja kirjutama, seepärast sain hakkama ilma abiliseta. Kuni käisid ettevalmistused, palusin Jumalat: "Aita mul ilmutada Sinu valgust, kus ma sinu tahtel eal ei viibiks ja aita tuua päästmisele kas või üks hing..."

Palat, kuhu mind paigutati, oli suur ja ebamugav. Selles oli kaheksa haiget. Minusse suhtuti ilma nähtava uudishimuta ja rõõmuta. Keegi ei tundnud huvi mu nime vastu. Haiged nägid välja viletsad ja sünged. Raskustega heitsin pikali raudvoodile ja sulgesin väsinult silmad. Väljendusrikas valitud söim puudutas kogu mu olemust nagu tulistamine. Avanud silmad, nägin voodil istumas umbes 65-aastast naist, kes deemonlikus žargoonis millestki oma voodinaabrile jutustas. Avasin piibli ja lugesin talle, mida Issand meile sõnade kohta räägib, et me vastutame endi sõnade eest. Naine vaikus ja enam ta ei vandunud. Jah, tõepoolest, Jumala Sõna on elav ja tegev ja mõõgast teravam... Naine peitis oma ebasõbralikkuse südamesse ja temast sai minu varjatud vaenlane, kes sobival hetkel püüdis mind vargsi hammustada.

Õhtul, kui päeva askeldused oli lõppenud ja osa haigeid oli koju läinud, kes päevase statsionaari hulka kuulusid, algas minul kuulutajatöö. Minu rõõmul polnud piire, kui nägin, kui meeleldi võeti vastu Jumala sõna kõigi nende poolt, kes palatisse olid jäänud. "Issand! Siin see on - külluslik elu!" Enne uinumist me palvetasime kuidas keegi oskas. Voodinaaber ütles tunnustavalt: "Jumal on sind meile saatnud."

„Oo, selle tõttu tasus siia tulla - sellises ihus, nagu minu oma!" Siin said mõistetavaks sõnad "Jumal ei tee vigu!"

Kuid pikkamööda hakkas tunnete teravus Jumala Sõna vastuvõtmiseks vähenema, ja seda "tänu" sugulastele ja lähedastele, kes mu palatikaaslasti külastasid. Harjumuslik, aga mitte elu Jumala Sõna järgi, võttis võimust. Minu kuuldavat piibli ettelugemist võeti vastu loiult ja tundetult. Ma palusin Issandat: "Kas siis tõesti keegi Sind ei tunne? Kas tõesti külvatud seeme kukkus tee äärde? Minu siinviibimine on asjatu?"

Selliste mõtetega läksin koridori, mis oli täidetud lamavate haigetega. Mu tähelepanu köitis peenike, värisev käsi, mis sarnanes lapse käele. Käsi, mis kobas voodi ääre all, et sealt midagi leida. Kõlisesid ümberkukkuvad klaasid. Ma läksin lähemale. Mind nähes lõi ta tusaselt käega ja hakkas ennast upakile ajades, jälle midagi voodi alt kobama. Ehmusin, et ta võib voodist alla kukkuda, läksin kiiresti tema juurde ja proovisin teda tema otsingutes aidata. Mees, kes lamas räpastel märgadel linadel, tekitas nii haletsust kui ka vastikustunnet kõigi möödujate juures. Välimuse järgi võis ta olla 35 - 40 aastane. Kõhn, nagu küllaltki meeldivate näojoontega, silmad punased, põletikulised, rähmased, kõige ümbritseva vastu äärmiselt ükskõiksed. Tema sööginõud, mis asusid taburetil voodi kõrval, kutsusid samuti esile põlastava tunde. Nõud olid räpased, toidujääkidega, nende peal ja kohal lendles kärbsopilv. Ületades vastikustunde, aitasin tal üles leida minaraalvee pudeli ja valasin klaasi. Ta vaatas tähelepanelikult minu peale. Ma küsisin medõelt, kes ta. "Parm, nimega Bugai, aga kutsutakse Vovkaks, narkomaan ja alkohoolik. Varem oli inimene nagu inimene ikka, ent hiljem kaotas perekonna. Naine ja tütar ütlesid temast lahti, samuti sugulased. Jäi ainult veel ema, kes teda külastab. Ema on üle kaheksakümne, poeg on tal ainus, sünnitas hilja. Kuid näe, milline on poja tänulikkus - oleks pidanud olema emale toeks ja abiks, kuid tema viis enese sellisesse seisundisse."

Ma hakkasin seda haiget jälgima. Mis viis inimese sellisesse ellu? Kahtlematult patt. Ent kus see mees ületas lubatud piiri ega saanud hiljem enam nendest kohutavatest võrkudest välja rabeleda, mis olid ta kinni püüdnud hukksaatmiseks. Ta oli allunud saatana tahtele, mis suunas ta enesehävitamisele.

Järgmine hommik oli haigla ühetaoliste talituste rodu, mis algas peavaluga. Põhjuseks oli väljamagamatus ja hapnikupuudus palatis. Terve öö keegi märatses, karjus kohutava häälega. Selleks osutus Vovka Bugai. Palatis viibivad haiged avaldasid rahulolematust. Minu närvid olid samuti pingul. Kuid armastav ja armuline Jumal juba ruttas minu hommikupalve ajal mulle appi. Sööklasse

hommikusöögile minnes möödusin Volodja voodist. Ta vaatas ilma silmi pilgutamata ühte punkti. Kuid mind nähes ta nagu elavnes, natukene tõstis ennast ja viipas tervituseks. Olin üllatunud, et ta mind ära tundis. Sellest hetkest peale algasid meie erilised suhted, mida kuidagi teisiti ei saa nimetada, kui halastus ja tänulikkus. Ma söötsin teda, proovisin oma väriseva käega ulatada talle toitu lusikaga. Vahel see ei õnnestunud ja ma kutsusin appi oma palatikaaslasi, kes hakkasid kohe meie üle naljatama, nimetades meid peigmeheks ja pruudiks.

Vastikustunne, mida olin varem tundnud, kasvas sügavaks kaastundeks. Me rääkisime palju. Minu küsimustele ta vastas järsult, raskustega, rohkem kuulas mu manitsusi. Kuid ta ei kaevanud. Vahel tuli ta ema, kes vaevalt liikus. Ema juuresolekul muutus Volodja kapriisiks ja rahulolematuks lapseks.

Iga päevaga muutus Volodja järjest nõrgemaks. Saabuval ööl märatses ta eriti, karjus ja kukkus voodist maha. Meie hakkasime palatis tema pärast palvetama. Ja vaata imet! Ülejäänud tundidel ei toonud ta kuuldavale ühtki häält. Minu voodinaaber tunnistas: "Näe, kuidas Issand teda meie palvete peale vaigistas!"

Õhtul läksin harjumuse kohaselt teda jälle söötma, kuna kellelgi teisel polnud sellega asja. Kõik kiirustasid, meditsiinipersonal ja haiged, et jõuda kuni tööpäeva lõpuni teha kõik vajalik. Volodja puder oli juba ammu jahtunud. Ma küsisin, kas ta hakkab sööma. Ta sulges nõusoleku märgiks silmad ja avas suu, püüdes lusikat huultega, tegi mõned kramplikud neelamisliigutused, ja hakkas siis lækastama ning lämbuma. Kohalejooksnud meditsiinipersonal hakkas teda elustama, tehes kunstlikku hingamist. Ta tõsteti istukile, et oleks võimalik puder välja kõhida. Mina jooksin oma palatisse. Kõik kuulsid, mis sündis ja et mina olen selles süüdi. Naine, kelle ebatsensuurse kõne ma olin Jumala sõnaga peatanud, ütles kahjurõõmsalt: "Noh, toitsidki ära? Pole viga, elus juhtub kõike", ja vaatas mind võidutseva pilguga. Tema pilgust kiirgas saatana võidurõõm. Ma jäin palatisse üksi, kuna kõik püüdsid näha minu hoolealuse kiiret lahkumist. Mu silmist voolasid pisarateojad: "Issand, ära lase mul jääda süüdlaseks tema surmas ja tunda süüd kõigil oma järgnevatel elupäevadel! Issand, päästa ta!"

Kära ja askeldamine koridoris lõppes. Ma kangestusin. Keegi tuli palatisse ja ütles: "Vovka rabeles välja." Mu rõõmul polnud piire.

Kogu järgmise päeva lamas Volodja rahulikult ja vaikselt, ainult silmad andsid elumärke. Sööta ma teda enam ei julgenud, aga tema saatis mind väsinud pilguga, kui viibisin koridoris. Ta ei tahtnud rääkida mitte kellegagi. Õhtuks ma organiseerisin abiväge naaberpalatitest, kes aitaksid teda sööta, et neil ehk on rohkem kogemusi raske haige eest hoolitsemisel. Tema voodi kõrvale kogunes viis-kuus inimest, kes kõik teda julgustasid ja veensid sööma. Kuid ta pigistas suu kinni ega tahtnud süüa. Äkki, enesele täiesti ootamatult, ütlesin talle: "Kas sa tahad, et me palvetame?" Ta vaatas minu peale mingi kummalise pilguga, noogutas ja ütles sosistades: "Tahan." Ma hakkasin nüüd rääkima ja sina korda minu järel." Ta nõustus. See oli ebatavaline patukahetsus. Sõnad tulid ta suust vaevaga, vahel lõppe neelates, kuid tõsiselt ja tema nägu muutus üha helgemaks ja helgemaks. Kui me lõpuks ütlesime "Aamen", siis ta äkki naeratas laia, ilusa naeratusega. Ma ütlesin talle: "Tea, et Issand on vägev. Tal on kõik võimalik! Palu teda." Ta sulges väsinult ja rahulolevana silmad. Nüüd oli see mees täiesti teine inimene, isegi tema näojooned olid muutunud. Naised seisid hämmeldunult kõrval, tunnetades, et praegu, nende juuresolekul, sündis midagi suurt. Nad läksid vaikides oma palatitesse. Mina lendasin nagu tiibadel oma palatisse. "Miks sa nii õnnelik oled?" küsisid palatikaaslased. Ma jutustasin neile hinge päästmisest, mis koridoris just oli toimunud.

Möödus kaks ööpäeva. Issand pikendas Volodja elu. Ta suri hommikul pärast hommikueinet. Arstid püüdsid täita oma kohust ja proovisid teda ellu äratada, kuid elu kustus... Hing sulges vaikselt oma maise tare ukseid ning lahkus igavikku. Ma olin rusutud, läksin oma palatisse. Haiged einestasid. "Vovka on suremas," ütlesin vaikselt. Mu süda oli rahulik: nägemiseni, Volodja, kohtumiseni Jeesuse jalge ees.

Mõne päeva pärast kirjutati mind haiglast välja. Koduteel tänasin mõttes Issandat: "Tänu sulle, minu Issand, et nende seinte vahel ma olin sinu poolt tarvitatud astja. Sina juhtisid mind oma teid mööda. Tänu sulle, et sinu mõtted pole minu mõtted ja sinu teed pole minu teed. Ja kõik, mida sa ka ei teeks, kõik tuleb heaks. Sa tegid siin oma päästmise tööd. Sa asusid elama südamesse, mis maailma poolt oli hüljatud, perekonna ja sugulaste poolt unustatud, kuid mitte sinu poolt. Kiitus sulle!"

Nende mõtete läbi kadus mu tunnetus tühjast, tee ääres kuivanud viigipuust jäljetult.

Ajakirjast Usk ja Elu

Surm käis mu järel

Olin aastaid tegelenud ennustamisega, suheldes ja otsides kontakte teispoolsusega, ent korraga pöördusid needsamad jõud minu enda vastu.

Olin astumas üle igaviku ukse. Toas oli hämar, laps magas. Minu tuppa tuli keegi, keda ma ei näinud, kuid keda kogesin realselt. Mida lähemale ta tuli, seda aeglasemalt löi mu süda. Olin silmitsi surmaga. Kangustusin kohutavast hirmust tundmatuse ees.

Miks mitte suhelda kadunukesega

Maailm meie ümber on täis inimesi, kes naudivad elu, mõtlemata sellele, mis on elu eesmärk. Kui sa küsid kelleltki, milleks sa elad, mis on su elu eesmärk, vastatakse umbmääraselt.

Kas mõtleme sellele, et ühel päeval tuleb kõigest lahkuda? Kõik, mille nimel oleme vaeva näinud, mis on meile kallis, jääb maha. Tundmatuse piiri ületamisel muutuvad ühe hetkega tühiseks meie kooliharidus, teadmised, positsioon, raha - kogu elu.

Kõik elus allub seaduspärasustele, mida inimene ei ole välja mõelnud ja mida ta ei saa muuta ega oma tahtele allutada. Mind hämmastab, et inimene, kes füüsilises maailmas võtab kõhklemata vastu reegli $2 \times 2 = 4$, laseb end nähtamatus maailmas juhtida kes teab, millel. Pean silmas neid, kes pakuvad oma n.ö üleloomulikke võimeid, ja ka abivajajaid, kes „võimetega“ inimeste poole pöörduvad. Kas me hüppaksime alla kõrgele tornist, kui meile öeldakse, et nii saab lahti suitsetamisest? Sensitiivide korraldusi täidavad inimesed tihti pimesi.

Iga inimene, kellel on olnud kokkupuude paranähtustega, spiritismi või muu sellisega, teab, et on olemas jõud, mida ei saa seletada füüsikaseadustega. Kontakti nn teispoolsusega ei saa füüsiliste meelte kaudu, vaid „üleloomulike“ kanalite abil.

Hämmastav on, et seesama inimene, kellele on nii tähtis, mida ta sööb, joob ja kuidas riietub, annab oma elu kellegi kätte, keda ta õieti ei tunnegi.

Kust saavad sensitiivid oma teadmised? Nad ise ütlevad, et kosmosest, jumalatelt, vaimudelt, surnutelt. Tihti hakkab lähedase kaotanud inimesega suhtlema kadunukese vaim, samas teine, kes on olnud huvitatud UFO-dest, avastab end ühel päeval suhtlemast tulnukatega.

Taldrikud liikusid ja saime vastuseid

Milleks see jutt? Olen olnud üks nendest inimestest, kes arvas enesel olevat üleloomulikud võimed. Aastaid tagasi tuldi minu juurde abi otsima, tegelesin kõige erinevamate spiritismi vormidega. Paljud pidasid mind võimetega inimeseks.

Ühel päeval olin suremas ja jõudsin kohutava avastuseni! See, millega olin tegelenud, polnud lapsemäng. „Teispoolsuses“ olid tegevad realsed isikud, kellel oli inimeste ja inimkonnaga kindlad eesmärgid.

Olen pärit nõukogudeaegsest ateistlikust perekonnast. Valitses kindel teadmine, et inimene on arenenud evolutsiooni käigus, ei ole olemas midagi „teisel pool“, elu lõpeb surmaga ja siis ei ole enam midagi. Hoolimata sellest, mida õpetati nii koolis kui kodus, kogesin juba lapsepõlves kummalisi ilminguid, millest loomulikult häbenesin teistele rääkida. Kord tajusin enese lähedal „kedagi“, keda ei näinud, või siis haaras mind seletamatu hirm või tekkis tunne, justkui sureksin kohe. Redutasin kord 7 aastase lapsena pool ööd metsas, kuna kartsin, et hommikul leiab ema mind surnuna. Ei tahtnud teda kurvastada ja põgenesin kodust.

Kord kogesin jälle kohutava olendi ligiolu ja karjusin end hingetuks. Tuli kiirabi ja arst seletas pärast emale midagi nõrgast närvisüsteemist. Arstiteadus, kodu ja kool ei andnud mingit lahendust. Ning suuremaks sirgudes otsustasin ise abi otsima hakata.

Teismelisena kohtusin kellegagi, kellel olid umbes samasugused kogemused. Sellel inimesel oli kirjandust, kus õpetati vaime välja kutsuma ja nendelt informatsiooni saama. Kustutasime tuled, süütasime küünlad ja seanss võis alata! Kõik see tundus nii lapsik, olin ju õppinud, et seal pool pole midagi. Kuid ometi - asi toimus. Taldrikud liikusid ja saime vastuseid küsimustele, mis meid huvitasid. Sai tavaliseks pendli abil igapäevast juhtimist otsida. Küsimusele, kes minuga „ühendust peab“, sain vastuse: mees, kes 10 aastat tagasi suri.

Me tegime kõiki neid asju naljaga pooleks, kuid sellest ajast alates muutus minu elu täielikult. Nähtamatud olendid käisid minu kodus sisse ja välja. Nemad valitsesid seal, mitte mina. Ärkasin tihti meeletu hirmuga, tundes kohutavat surma ligiolu. Vaevlesin ööde kaupa rahusteid neelates. Hommikuti imestasin, et veel elus olen.

Asi jõudis nii kaugele, et oli võimatu kõike ema eest varjata. Läksime arsti juurde. Psühhiaater kuulas mu jutu ära ja kirjutas välja samu rahusteid, mida olin juba neelanud. Rohkem ta aidata ei saavat. Ta lisis, et olen täiesti terve laps, kellel on võib-olla pisut nõrgem närvisüsteem.

Olin pettunud ja meeleheitel. Ei emal, arstidel ega õpetajatel polnud minu probleemidele lahendust. Kas tõesti olin määratud elama sellist elu?

Möödusid aastad. Ühel päeval tuli minu töö juurde inimene, kes tegeles ennustamisega. Meeldivaimaks said hetked, kus tulevik laotati meie ette kui maakaart. Kuna mind ahistas hirm surma ees, siis oli äärmiselt julgustav kuulda, et lõpp ei olegi veel ukse ees. See sensitiiv tundus tavalise inimesena, kuid kõik, mida ta rääkis ja tegi, oli vastuolus sellega, mida pakub teadus. Kui küsisin ta käest, kuidas ta seda kõike teab, siis ta muigas ja ütles, et kaardid teavad. Kord oli ta taas ennustamas ja rääkis üllatava täpsusega kõigest, mis minu elus toimub, kui kaardid libisesid ja kukkusid maha. Mees aga ei lasknud end sellest häirida ja kõneles edasi, ja väga täpselt.

See kõik pani mind esimest korda arvama, et üleloomulik teadmine ei tule kaartidelt. Kes siis infot jagab?

Sensitiiv teadis minu kohta asju, mida teadsin ainult mina. Ta rääkis sündmustest, milles olin viibinud ainult mina, kus polnud kedagi, kes oleks võinud talle jutustada.

Otsisin vastuseid, sest mu hirmud ja paranähtused polnud kuhugi kadunud, vaid suurenesid aina. Proovisin kord isegi kirikusse minna, kuid üle viie minuti seal vastu ei pidanud. Igav ja mõttetu jutt. Kuna vastuseid küsimustele polnud, otsustasin abi hankida teistmoodi. Leidsin inimese, kes oli nõus mullegi salapärase maailma võtteid tutvustama.

Peagi hakkasin teistele tulevikku ennustama. Olin hämmastunud, missuguse täpsusega minu prognoosid täitusid. Aga ennast aidata ma ei saanud. Kui varem olin kogenud vaid nähtamatute olendite ligiolu, siis nüüd said tavaliseks ka kõnelused nendega. Hääled andsid infot inimeste kohta, kes minult abi otsisid. Kui hoidsin kätt 20 cm kaugusel niidiotsa riputatud sõrmusest, hakkas see kõigi nähes suuri ringe tegema, ilma, et keegi oleks seda liigutanud. Kõik arvasid, et mul on mingid üleloomulikud võimed ja ma sain selle poolest populaarseks.

Inimesed imetlesid mind, tundsin end vajalikuna. Siis aga saabus päev, mil asi võttis pöörde, mida ma polnud oodanud. Ennustasin inimesele, kes oli mulle kallis, ning kaardid näitasid, et ta sureb õnnetult.

Kaks päeva hiljem jäi ta auto alla ja suri haiglas sama päeva õhtul. Kui mõned päevad hiljem ta matustele läksin ja puusärgile lähenesin, ründas mind jälle see nähtamatu jõud. Füüsiliselt kogetavale rünnakule järgnes väga halb enesetunne, mind viidi haiglasse. Edasi hargnesid sündmused väga kiiresti. Sattusin operatsioonilauale 41,5 kraadise palaviku ning kohutava sisemise verejooksuga. Arstid laiutasid lootusetult käsi. Kuulsin, kuidas arst ütles: proovida võib, kuid arvata võib, et ta sureb niikuinii. Enne operatsiooni algust vaatasin millegipärast kella, olles ise seotud operatsioonilaua külge - kell oli üheksa neljapäeva õhtul. Täpselt nädal aega tagasi samal kellaaajal oli ootamatult hukkunud inimene, kellele olin surma ennustanud.

Korraga teadsin, et see ei ole kokkusattumus. Minu elus tegutsesid jõud, kes ei olnud sugugi heatahtlikud. Meenus lause: annad kuradile sõrme, võtab terve käe! Otsustasin, et kui jään ellu, lõpetan ennustamise.

Arstid ei jõudnud ära imestada, kui hästi ma kolm tundi kestnud operatsiooni üle elasin. Ma jäin ellu, paranesin ja tegin lõpu ennustamisele. Kuid „nemad“ ei teinud sugugi lõppu minuga. Nüüd käskisid hääled mind ennast tappa. Mõtlesin ainult sellele, öösel ja päeval. Ma ei suutnud enam millestki rõõmu tunda. Otsisin lahendust ja vabanemist pidudel ja baarides, kuid lõõgastus oli ajutine. Kogesin, kuidas surm ise käis mu järel. Oli vaid aja küsimus, millal endale lõpu teen.

Ma ei tahtnud surra. Olin noor, pealtnäha ilus ja edukas. Mul oli raha, palju tutvusi, perekond. Kuid isegi kõige lähedasemad inimesed ei teadnud minust tegelikult mitte midagi. Kartsin paaniliselt üksiolemist, sest surve „kellegi“ poolt end tappa oli tugevam kui minu enda tahe. Kannatasin selle all pidevalt, lootus oli kadunud, valmistusin siit ilmast lahkuma. Ma ei tahtnud surra nagu iga normaalne inimene. Kleepisin kodus kõik seinakontaktid kinni, sest kartsin, et topin sinna metallvardad. Autotee ääres jalutades kästi mind auto alla hüpata, kõrgelt aknast vaadates pidin meeleheitlikult pingutama, et mitte alla hüpata. Olin kindel, et üsna pea saabub lõpp.

Äkki tabas mind pimestav valgus

Kord ühel uneta ööl kuulsin koputust. See kordus. Akna taga polnud kedagi, ukse taga ka mitte. Mõistsin, et koputus ei tule sellest maailmast! Kangestusin, kui mu tuppa sisenes nähtamatu isik. Teadsin, et see on surm. Mida lähemale ta tuli, seda aeglasemalt mu süda löi, käed ja jalad kangestusid ja ma tundsin määratud hirmu. Olin täiesti kaitsetu. Mõtlesin, et suren või lähen hulluks. Sosistasin hääletult sõnad: parem siis juba surm, selline elu pole midagi väärt. Jõudsin ahastuses mõelda veel oma kahele lapsele, kes nüüd üksi jäävad, väiksem oli alles 1,5 aastane.

Kuid äkki tabas mind pimestav valgus. Kõik mu ümbert kadus, ent ma ise jäin alles. Ma ei näinud oma kodu, oma voodit. Olin korraga paigas, millel ei olnud selle maailmaga mingit pistmist. See maailm, mis minu ees lahti oli, ei olnud füüsiliste meeltega tajutav.

Saabus minu elu kõige suurem šokk - minu ees seisis Jeesus. Jeesus, kellest polnud mulle kunagi räägitud, kellesse ma polnud uskunud. Ma polnud eales lugenud piiblit, mulle polnud keegi kuulutanud evangeeliumi. Jeesus oli olnud siiani vaid kauge legend, kelle üle olin naernud, kelle sulaseid olin pilganud. Samal hetkel langes kate mu silme eest. Olin kogu oma elu elanud uskumata Jeesusesse, ometi oli ta reaalsem kui kõik muu. Kõik see, mida olin pidanud üleloomulikuks, oli korraga nähtav.

Nägin eemal ühte säravat linna, kus oli palju valgetes riietes inimesi. Nad kõik olid väga rõõmsad ja ma tajusin seletamatut õnnejoovastust, mis lähtus nendest inimestest. Minu ees oli kõik see, mille järele iga inimene siin maailmas igatseb, kuid sinna ei pääsenud keegi, kes polnud tunnistanud Jeesust kui lihas tulnud Jumalat ja Messiat. Vaid Jeesus oli üks igavesse ellu. Tema on universumi kuningas. Mina aga olin pilganud kristlasi, tõugates eemale kõik, kes mulle rõõmusõnumit tahtsid kuulutada. Patt, mille pärast inimene igavesse hukatusse läheb, ei ole suits ega alkohol, vaid see, et me ei tunnista Jeesust kui Issandat ja Päästjat.

Mind hämmastab tänapäevani see, et korraga ma teadsin kõike, ilma, et keegi kunagi sellest rääkinud oleks. Polnud isegi kõige väiksemat kahtlust, et see on tõde. Kõik oli korraga nii reaalne. Jeesus on Issand, kõik, kellel on temaga leping, pääsevad taevasse, mina aga olin patune ja igaveseks lahutatud kõigest, mille järgi iga inimese hing siin maapeal kisendab. Olin kohutavas piinas, ahastuses ja meelegeites, nähes, mis mul kõik võiks olla ja millest ma oma rumalate valikute tõttu olen ilmajäänud.

Ma ei oska kirjeldada seda kohutavat üksindust ja kohtu ootamist. Samas nägin ka tegelasi, kes olid mind kogu aeg jälitanud. Olid deemonid, kelle eesmärk on inimkond hävitada, inglid. Kisendasin Jeesuse poole. „Nüüd ma tean, et sa oled päriselt olemas, anna palun, veel üks võimalus!”

Korraga olin taas oma toas, kuulsin, et see, kes oli tulnud mind hävitama, lahkus mu toast. Imeline rahu voolas mu üle. Esimest korda 28 aasta jooksul tundsin end turvaliselt ja tõeliselt õnnelikuna. Olin hetkega saanud vabaks kõigist hirmudest ja sundmõtetest. Teadsin, et Jeesus oli mulle andestanud ja mind vastu võtnud. Kui tema, kellele kuulub kõik võim ja meelevald, on minuga, siis pole selles maailmas enam midagi, mis saaks mulle kahju teha. Enne uinumist jõudsin veel mõtelda: tahan kogu oma elu pühendada Jeesusele, kes on universumi kuningas ja inimese ainus pelgupaik.

Möödus kuu, enne kui kohtusin esimest korda elus uuestisündinud kristlasega.

Olin parajasti merereisil ja kutsusin selle kristlase restorani õhtust sööma. Kogu see kuu aega oli mind piinanud üks küsimus: mida ma tegema peaksin, et olla lepingus Jumalaga. Esitasin küsimuse küsimuse järel, kuni ta äkki taipas - sa tahad päästetud saada! Võtsime sealsamas käest kinni ja olime valmis palvetama, kui korraga tuli taas see vana vastik hää ja ütles: „Sa oled liiga palju pattu teinud ja sul pole enam lootust – hüppa merre!”

Ma ei lasknud sellest ennast häirida ja tunnistasin oma patud sellele kristlasele. Me palvetasime patuse palve ja meie rõõm oli seejärel kirjeldamatu. Oli 17. mai 1993. Kell oli 2 öösel, laev aga teel Rootsist Saksamaale ja meri tormitses. Mind siiski ei huvitanud sellel hetkel miski muu. Olin maailma kõige õnnelikum inimene, sest olin leidnud tee koju - Jeesuse juurde.

Sellest päevast on möödunud palju aastaid. Olen terve ja vaba. Hääled, sundmõtted ja kõik muu, millega olin maadelnud kokku 20 aastat, on minu elust igaveseks kadunud. Naudin iga päeva, mis mulle antud on, vaba ja õnnelikuna. Rääkides teistele oma vabanemisest, näen päevast päeva samasuguseid inimesi nagu olin kord mina. Kui keegi oleks mulle varem rääkinud tõde vabanemisest, siis oleks palju võinud olemata jääda.

Merike Linamäe

Ma ei tahtnud hukkuda

"Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise! Võtke enda peale minu ike ja õppige minult, sest olen tasane ja südamelt alandlik ja te leiате hingamise oma hingedele" (Mt 11:28,29).

Ma kasvasin ateistlikus peres ja pidasin Jumalat väljamõeldiseks pimedatele, harimatutele inimestele. Lapsena olid mul väga head eeldused õppimiseks, kuid mõnede kooliõpetajate valelikkus ja silmakirjalikkus, samuti ka nõukogude teeseldud võrdsuse haridussüsteem, tõrjusid mind õppimisest eemale. Selle asemel kõitsid mind kurjategijast kangelase romantika ja idealism. Tänavaelu, selle seadused ja väärtused said mulle omaseks, nendega hakkasin elama ja nendes kinnistuma. Tulemuseks oli, et 16-aastasena istusin juba kohtualuste pingil...

Viis aastat veetsin trellide taga. Selle aja jooksul mõistsin paljutki, nägin ilustamata vanglaelu ja varga, nn „platnoi“, kangelas-romantiline oreool hajus kui suits. Kui vabanessin, siis ma juba enam ei tahtnud kuritegeliku elu juurde tagasi pöörduda. Tahtsin selles elus midagi saavutada lugupidamist ja ühiskondlikku positsiooni, majanduslikku jõukust.

Nii arendasin tormilist tegevust: alustasin õpinguid tunnustatud ülikoolis, läksin inglise keele kursustele ja autokooli autojuhilubade saamiseks. Leidsin „puhta“ ja hästimakstava töökoha. Kõige muu kõrval tegelesin veel väikese bisnessiga. Sel ajal ma ei joonud ega suitsetanud, harrastasin sporti, energiat oli rohkem kui küllalt. Väliselt ma edenesin, mul oli perspektiiv, lähenesin püstitatud eesmärgile. Näis, et miski ei jäta soovida.

Kuid hinges kasvas rahuldamatus ja sisemine tühjus. Esimene eufooria vabadusest ja edust uues elus möödusid. Tundsin, et midagi mu elus on vajaka, kuid mis? Sel ajal ma kahjuks ei teadnud, et inimsüdame tühjust võib täita ainult Jumal, Looja. Proovisin täita seda tühjust alkoholiga. See tõi vaid ajutist leevendust. Elu näis jälle küllastunud ja huvitav, kuid hiljem muutus veelgi halvemaks. Joobnuna muutusin kurjaks, agressiivseks ja tegin mõtlematuid tegusid. Kaua niiviisi kesta ei võinud. Deemon, kes sisenes minusse koos alkoholiga, ootas vaid sobivat hetke, et mind sügavikku tõugata. Varsti see hetk saabuski...

Olin just tulemas sõbra pulmast, tublisti purjus. Teel kohtusin samasuguse purjus mehega kui mina. Meie vahel tekkis tüli, mille ajal ta mind väga jämedalt ja räpaselt solvas. See tekitas minus metsikut viha, nii et ma ennast unustades viskusin talle kallale, nagu oleks mu sees saatan. Mis edasi sai, seda mäletan tükati - sõim, löögid, veri... Siis ma ei mõistnud, mida olin teinud. Kui mind järgmisel päeval vahistati, sain õudusega teada, et ma olin mehe tapnud ja et see mees töötas miilitsa kriminaaljälituses ohvitserina.

Võimatu on kirjeldada, mida pidin pärast aresti taluma. See oli põrgu juba siin, maa peal. Miilitsas piinati mind kõikvõimalikel viisidel, et tasuda kolleegi surma eest. Kuid ma ei kannu viha nende peale, ilmselt olin ma ära teeninud rohkematki. Lõpuks minu ülekuulamine ja piinamine lõppes ning mind paigutati eeluurimisvanglasse. Seal mind enam keegi ei puudutanud. Hingasin kergendatult, kuid mitte kauaks - peagi algas tunduvalt hullem piin. Sain teada, et tõenäoliselt määratakse mulle surmanuhtlus mahalaskmise läbi. Proovisin kõigiti, kuidas vaid oskasin, sellele vastu seista, simuleerisin isegi psüühiliselt hullumeelset. Kuid kõik oli asjatu ja silmus minu kaela ümber sulgus üha tihedamalt. Kui uurimine lõppes, süüdistati mind nelja punkti järgi, millest igaühe eest võidi mulle määrata surmanuhtlus. See oli kohutav. Ma ei suutnud uskuda, et mina, alles 22-aastane noor, terve, jõu, energia ning plaanidega täidetud mees, pean varsti surema. Kuid ma mõistsin, et see on karm tõde ja minu võimetus midagi muuta viis mind meeletehetele.

Tundsin hirmu mitte ainult füüsilise surma, mis võis kesta vaid mõni minut, vaid selle pärast, mis sellele järgneb. Mind hirmutas teadmatus, tundsin instinktiivselt, et midagi head pole ootamas. Mõitlesin sellest väga palju, püüdsin tungida surma saladusse. Ja ükskord avanes mulle kohutava selgusega, et surmaga kõik ei lõpe, on hauatagune elu, teine reaalsus. Sel hetkel ma uskusin, et on olemas Jumal, õiglane Kohtunik, ja minu kui mõrtsuka saadab ta ilmingimata põrgusse. See avastus viis mind õudusesse. Ma ei tahtnud põrgusse minna, kuigi mul oli selle kohta väga hämar ettekujutus. Mõistsin, et see kohutav paik on patuste piinamiseks, kus pole andeksandmist.

Tol ajal ma kahjuks praktiliselt Issandast Jeesusest Kristusest midagi ei teadnud, kes minu pattude eest suri ja võis kinkida andestuse, pääste ja igavese elu. Seepärast ma väljapääsu ei näinud, mis viis mind täielikule meeletehetele. Iga päevaga langes minu hing sügavamale pimedusse, kustusid viimased lootusesädemed. Tundsin juba surma jäist hingust.

Siis ühel päeval, kui mul oli juba eriti halb, kuulsin äkki väikese õigeusu kiriku kellahelinat, mis paiknes vangla naabruses. Olin seda palju kordi varemgi kuulnud, kuid mingit tähelepanu pööramata. Ent sel korral justkui Jumal ise kõneles mu südame vastu ja kutsus mind. Justkui mingi jõud tõukas mind akna juurde. Ronisin aknale, haarasin trellidest kinni ja hakkasin Jumalalt paluma andeksandmist ja ellujäämist,

töötasin mitte iialgi enam teha pattu ega kellelegi kurja. Pärast seda hakkas mul tunduvalt kergem, kuigi ma ei teadnud, kas Jumal mind kuulis ja kas ta vastab, kuid hinge tuli lootus, et ma jään elama...

Peatselt pärast seda algas kohus, mis koos vaheaegadega kestis kaheksa kuud. Psühholoogiliselt oli mul väga raske: kohus, prokuratuur, miilits – kõik janunesid minu verd. Mul oli väga häbi inimeste ees kõige pärast, mida olin teinud. Kuid Jumala kohus on inimeste kohtust armulisem. Tema vastas minu palvele ja kuigi inimesed soovisid mulle surma, Jumal mõistis kohut teisiti. Mulle määrati viisteist aastat vabadusekaotust range režiimiga koloonas. Ma olin väga rõõmus. Karistusaeg oli muidugi pikk, kuid ükskord see siiski lõpeb, mõtlesin. Kõige tähtsam on see, et mind jäeti ellu.

Siis ma polnud veel uuestisündinud, ei tundnud Jeesust Kristust ega omanud Püha Vaimu ja seepärast polnud jõudu, isegi mitte soovi elada nii, nagu olin Jumalale lubanud. Pool aastat pärast kohtuotsuse väljakuulutamist viidi mind laagrisse. Selleks ajaks ma elasin juba täielikult endist patust vanglaelu: jõin, suitsetasin, riidlesin, mängisin kaarte, jne. Ma paadusin, muutusin kurjaks ja, nagu öeldakse, „kaotasid pidurid“ - kolme kuu pärast olin kogunud terve hulga korrarikkumisi, mitmeid kordi istusin kartseris...

Kui ma jälle joomise pärast kartserisse sattusin, olin juba täielikult unustanud Jumala ja oma töötuse. Näis, et ka tema on mind unustanud, milleks talle minusugust vaja? Kuid ei, ta pidas mind meeles, et ma olin tema poole pöördunud, hüüdnud tema nime, „*sest igaüks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse*“ (Rm 10:13).

Ja ükskord meie kambri üks avanes ning meie juurde toodi mees, kes osutus kristlaseks. Jumal oli saatnud minu juurde oma teenri, kes meid ülimalt hämmastas. Me polnud siiani vanglas usklikke kohanud. Kõik ümbritsesid teda, pommitasid küsimustega usu kohta. Ta püüdis vastata, kuid huvi tema vastu kustus kiiresti ja küsimused pöörati naeruks, kuid mitte minu poolt. Mida rohkem ma teda kuulasin, seda rohkem tekkis huvi tema sõnade vastu. Mulle näis, et ta räägib just sellest, mida ma ise seda teadmata kogu oma elu olin otsinud. Olin valmis teda lõputult kuulama. Mõned päevad me vestlesime, pööramata tähelepanu kambrikaaslaste naerule. Mees tunnistas minule endast, rääkis Jumalast, Kristusest ja evangeeliumist, luges piiblit. See näis liiga ilus, et olla tõsi - andeksandmine, õigeksmõistmine, uus õnnelik elu koos Jumalaga ja igavik paradisis. Kas see kõik on tõesti võimalik nii suurele patusele kui mina?

Mõned päevad võitlesin kahtlustega, mõtlesin usueluga kaasnevatele raskustele, kahtlesin, kas suudan püsida, et mitte vanade pattude juurde tagasi pöörduda. Kuid vend selgitas kannatlikult mulle tõe, kinnitas oma sõnu pühakirjaga. Ja Jumala elav ning mõjus Sõna võitis kõik mu kahtlused, uskmatus ja hirmud ning ma otsustasin. Öösel, kui kõik magasid, pöördusin Jumala poole ja kahetsesin patte. Võtsin Jeesuse Kristuse vastu oma südamesse ning palusin ennast puhastada ja muuta. Iga sõnaga raskus vähenes mu südames, tundsin enneolematut kergust. Kui ma palve lõpetasin, polnud ma enam endine, kõik mu sees oli muutunud. Ma tõusin üles uue inimesena.

Ebamaine rõõm täitis südame. Meie räpane kamber näis kuningalossina. Enamikku neist inimestest olin varem avalikult põlanud, nüüd aga olid nad suurepärased... Issand täitis mu südame armastusega ja ma armastasin kõiki: sõpru, vaenlasi, lähedasi ja kaugaid, kõigi eest tahtsin hoolitseda, kõiki aidata, teha head. Veel iialgi elus polnud mul olnud nii hea. Hoolimata kitsastest oludest, sellel päeval, minu päästmise päeval, olin ma esimest korda tõeliselt õnnelik. See sündis oktoobris 1993. aastal. Ma ei lakka kunagi tänamast Issandat selle eest, et mitte mina ei leidnud teda, vaid tema leidis mind põhjaläinuna sellest maailmast, pesi puhtaks oma püha verega, tõi välja surmast ellu ja andis meelevalla saada tema lapseks. Tänu, au ja kiitus temale selle kõige eest!

Sellest ajast on möödunud kaheksa ja pool aastat. Issand on imelisel viisil muutnud mu elu. Ja kuigi siin jätkub raskusi, probleeme ja katsumusi, see kõik on Issanda Jeesuse Kristuse tundmisega võrreldes tühine. Ma pean ennast õnnelikuks inimeseks, kuigi istun vangis. Kõrgeim vabadus on vabadus maailmast, lihast ja saatanast, vabadus patu orjusest ning surmahirmust. Muidugi, täiuslikkusest olen ma veel kaugel, kuid ma usun, et „see, kes on teis (minus) alustanud head tööd, lõpetab selle enne Kristuse Jeesuse päeva“ (Fl 1:6).

*Aleksander Batkin
Ajakirjast Usk ja Elu*